Jack Higgins

Pactul cu diavolul

(Touch the Devil, 1982)

Vietnam 1968

PROLOG

Helicopterul Medevac plana de-a curmezişul deltei, la o mie de picioare înălțime, escortat în stângă de un avion de luptă Huey Cobra. Stătea să plouă, norii de deasupra junglei îndepărtate erau grei de ploaie, iar de undeva, din zare, bubuia tunetul.

Înăuntrul helicopterului, Anne-Marie Audin şedea într-un colț, cu ochii închişi, sprijinită de o ladă cu medicamente. Era o fată micuță, cu pielea măslinie şi cu părul negru tuns cu maşina, ca o concesie față de condițiile de trai de pe frontul din Vietnam. Purta scurtă de paraşutist, cu fermoarul desfăcut, bluză kaki de camuflaj şi pantaloni vărâți în ghetele franțuzeşti de paraşutist. Cele mai interesante erau însă cele două aparate de fotografiat Nikon, care-i atârnau de gât prinse cu curele de piele; buzunarele scurtei de paraşutist nu conțineau muniții, ci o sumedenie de obiective şi zeci de cutii cu filme de 35 de milimetri.

Tânărul medic ce şedea pe vine lângă şeful echipajului, un negru, o privea cu sinceră admirație. Primii doi nasturi ai bluzei kaki de camuflaj erau descheiați, dând doar o idee, nu mai mult, despre sânii tari care se ridicau şi coborau uşor în timp ce dormea.

— N-am mai văzut de mult aşa ceva, spuse el. O femeie adevărată.

— Şi ce femeie, băiete! Şeful echipajului îi oferi o țigară. Nu există loc unde fata asta să nu fi fost. A sărit şi cu paraşutiştii din 503 la Katum, anul trecut. Şi câte n-a făcut! Au publicat un articol despre ea în „Life" în urmă cu [illegible]

Jack Higgins

Pactul cu diavolul

(Touch the Devil, 1982)

Vietnam 1968

PROLOG

Helicopterul Medevac plana de-a curmezişul deltei, la o mie de picioare înălţime, escortat în stângă de un avion de luptă Huey Cobra. Stătea să plouă, norii de deasupra junglei îndepărtate erau grei de ploaie, iar de undeva, din zare, bubuia tunetul.

Înăuntrul helicopterului, Anne-Marie Audin şedea într-un colţ, cu ochii închişi, sprijinită de o ladă cu medicamente. Era o fată micuţă, cu pielea măslinie şi cu părul negru tuns cu maşina, ca o concesie faţă de condiţiile de trai de pe frontul din Vietnam. Purta scurtă de paraşutist, cu fermoarul desfăcut, bluză kaki de camuflaj şi pantaloni vărâţi în ghetele franţuzeşti de paraşutist. Cele mai interesante erau însă cele două aparate de fotografiat Nikon, care-i atârnau de gât prinse cu curele de piele; buzunarele scurtei de paraşutist nu conţineau muniţii, ci o sumedenie de obiective şi zeci de cutii cu filme de 35 de milimetri.

Tânărul medic ce şedea pe vine lângă şeful echipajului, un negru, o privea cu sinceră admiraţie. Primii doi nasturi ai bluzei kaki de camuflaj erau descheiaţi, dând doar o idee, nu mai mult, despre sânii tari care se ridicau şi coborau uşor în timp ce dormea.

— N-am mai văzut de mult aşa ceva, spuse el. O femeie adevărată.

— Şi ce femeie, băiete! Şeful echipajului îi oferi o ţigară. Nu există loc unde fata asta să nu fi fost. A sărit şi cu paraşutiştii din 503 la Katum, anul trecut. Şi câte n-a făcut! Au publicat un articol

despre ea în „Life" în urmă cu vreo şase, şapte luni. E pariziancă. Nici n-ai crede, nu? Şi dintr-o familie din alea care deţin o bucăţică bună din banca Franţei.

Băiatul făcu ochii mari de mirare.

— Atunci ce naiba caută aici?

Şeful echipajului rânji.

— Nu mă-ntreba pe mine, puştiule. Eu nu ştiu nici măcar ce caut eu aici.

— Aveţi careva o ţigară? Ale mele s-au terminat, spuse Anne-Marie.

Aruncându-i un pachet de ţigări, şeful echipajului îşi dădu seama că nu mai văzuse în viaţa lui nişte ochi atât de verzi.

— Păstrează-le.

Scutură pachetul, scoţându-şi o ţigară şi o aprinse cu o brichetă veche de alamă făcută dintr-un glonte, apoi închise din nou ochii, ţinând lejer ţigara între degete. Desigur că băiatul avea dreptate. Ce căuta aici o fată căreia nu-i lipsea nimic? Un bunic care o adora, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici industriaşi din Franţa. Un tată care supravieţuise războiului din Indochina, ca să moară apoi în Algeria, colonel de infanterie, decorat de cinci ori, cavaler al Legiunii de Onoare. Un erou autentic, un mort la fel de autentic.

Mama ei nu-şi mai revenise după acest şoc şi murise doi ani mai târziu, într-un accident de maşină lângă Nisa. Lui Anne-Marie îi trecuse deseori prin minte că poate că-n acea noapte minunatul Porsche al mamei ei zburase peste marginea serpentinei printr-o răsucire deliberată a volanului.

O biată fată bogată! Gura ei schiţă un surâs ironic, cu ochii încă închişi. Casele, vilele, servitorii, şcolile bune englezeşti şi apoi Sorbona; un an petrecut în sufocanta atmosferă academică îi fusese de-ajuns. Fără a uita desigur amorurile şi scurta cochetare cu drogurile.

O salvase aparatul de fotografiat. Încă de la primul ei Kodak, primit la vârsta de opt ani, dovedise un talent instinctiv pentru fotografie, care se transformase de-a lungul anilor în ceea ce bunicul ei numea micul ei hobby.

După Sorbona, fotografia devenise pentru ea mai mult de atât. La Paris, îşi făcuse ucenicia timp de şase luni pe lângă unul dintre cei mai buni fotografi de modă, apoi fusese angajată ca fotograf la „Paris Match". Faima ei crescuse uluitor în decursul unui singur an, dar asta nu-i era de-ajuns — nu tocmai — şi când ceruse să fie trimisă în Vietnam, râseseră de ea.

Aşa că îşi dăduse demisia, devenind colaboratoare, şi, într-o ultimă confruntare cu bunicul ei, îi storsese promisiunea de a-şi folosi extraordinara sa putere politică pentru a-i obţine aprobările necesare de la Ministerul Apărării. În ziua aceea bunicul văzuse o nouă Anne-Marie: o fată care-l uimise prin neînduplecarea cu care urmărea o unică idee. Şi totuşi, acest lucru îl umpluse fără să vrea de admiraţie. Şase luni, spusese el. Numai şase luni, îi promisese ea, ştiind fără nici o umbră de îndoială că îşi va încălca promisiunea.

Ceea ce a şi făcut, căci după ce termenul a expirat, era prea târziu să se mai întoarcă. Era celebră, materialele ei erau folosite de toate revistele importante din Europa şi America. „Time", „Paris Match", „Life", toate voiau să beneficieze în exclusivitate de serviciile acestei franţuzoaice nebune care sărise cu trupele de paraşutişti la Katum. Fata pentru care nici o misiune nu era prea dură sau prea primejdioasă.

Nu se ştie precis ce căuta ea acolo, dar în orice caz descoperise ce înseamnă un război, în Vietnam cel puţin. Fără bătălii de butaforie. Fără trompete în vânt şi fără bătăi de tobe în depărtare, care să dea ghes inimilor. Războiul erau luptele sălbatice de stradă din Saigon în timpul ofensivei

Tet. Erau mlaştinile din delta Mekongului şi jungla de pe platourile centrale. Ulceraţiile de la picioare care mâncau osul ca un acid, lăsând cicatrici care nu se vindecă niciodată.

Ceea ce o aduse înapoi la ziua de azi. O dimineaţă de aşteptare în ploaie, la Pleikic, încercând să găsească un mijloc de transport spre Din To, până ce a reuşit să-şi aranjeze un autostop cu Medevacul. Doamne, dar ce obosită era — nu fusese în viaţa ei atât de obosită. Îi trecu prin minte că ajunsese poate la un capăt de drum. Se încruntă uşor. Şi atunci, şeful echipajului scoase un strigăt.

Stătea agăţat în uşa deschisă, arătând spre o flacără ce se-nălţase pe cer la câteva sute de metri spre est. Helicopterul vira spre ea şi începu să coboare urmat de avionul de luptă.

Într-o clipă, Anne-Marie era în picioare lângă şeful echipajului, uitându-se afară. Lângă rămăşiţele arse ale unui helicopter, la marginea unei orezării, zăceau câteva cadavre. Omul care făcea semne disperate de pe dig era în uniformă americană.

Medevacul coborî, cu avionul de escortă rotindu-se ameninţător în urma lui. Anne-Marie îşi fixă un obiectiv pe unul din aparatele Nikon şi începu să facă fotografii una după alta, rezemată de umărul şefului de echipaj.

Acesta întoarse capul spre ea şi-i zâmbi. Când se aflau la nu mai mult de zece metri înălţime, fata îşi dădu seama, cu o ciudată senzaţie de detaşare, că faţa asupra căreia se concentra era vietnameză şi nu americană. Două mitraliere grele deschiseră focul dinspre junglă, de la cincizeci de metri depărtare; la distanţa aceea nu puteau da greş.

Stând în uşa deschisă, şeful echipajului n-avea nici o şansă. Gloanţele îl loviră în plin, ciuruindu-l şi împingându-l în Anne-Marie care se izbi de lăzile cu medicamente. Ea îl dădu la o parte şi se ridică într-un genunchi. Tânărul medic era chircit într-un colţ, ţinându-şi braţul însângerat şi,

în timp ce o altă rafală puternică de mitralieră secera carlinga, Anne-Marie îl auzi pe pilot urlând.

Fata se prăvăli în faţă, apucându-se de un lonjeron să nu cadă; în acelaşi moment, helicopterul se înălţă brusc şi smucitura o azvârli afară prin uşa deschisă, căzând în apa şi noroiul din orezărie. Helicopterul săltă vreo nouă-zece metri în aer, vira scurt spre stângă şi explodă într-o imensă minge de foc, combustibilul în flăcări şi rămăşiţele împrăştiindu-se sub formă de şrapnel.

Anne-Marie reuşi să se ridice în picioare, acoperită de noroi, şi se pomeni faţă-n faţă cu omul de pe dig îmbrăcat în uniformă americană, care, după cum putea să vadă clar acum, era într-adevăr vietnamez. Arma pe care o ţinea îndreptată spre ea era un AK 47 rusesc. Mai încolo, de-a lungul digului, şase luptători Vietcong* cu pălării de paie şi pijamale negre ieşiră din şanţ îndreptându-se spre ea.

Avionul Huey Cobra se năpusti spre ei, răscolind cu mitralierele sale grele praful de pe

V*ietcong*- membru sau suporter al Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de Sud; abreviere de la *Viet Nam Cong Sam* - comunist vietnamez.

dig şi alungându-i pe luptători înapoi în şanţ. Anne-Marie îşi ridică privirea şi văzu avionul de luptă rotindu-se; apoi, din junglă apărură, în celălalt capăt al orezăriei, vreo patruzeci-cincizeci de soldaţi ai trupelor regulate nord-vietnameze, în uniformă kaki, şi începură să tragă în avion cu tot ce aveau. Avionul se-ndreptă spre ei lansându-şi rachetele şi vietnamezii se retraseră repede în junglă. Avionul vira şi zbură cam un sfert de milă spre sud, apoi începu să planeze încet, în cerc, deasupra întregii zone.

Anne-Marie se ghemui lângă dig, încercând să-şi tragă sufletul, apoi se ridică încet în picioare. Era linişte deplină şi privi măcelul din jurul ei, helicopterul ars, cadavrele parţial acoperite de

noroi şi apă. În dreapta şi în stângă nu era nimic altceva decât pustietate, şi un mal înalt cu trestii la treizeci, patruzeci de metri. Se găsea singură, într-un moment de maximă primejdie din viaţa ei, şi nu putea fi salvată decât de întăririle pe care avionul Huey Cobra le ceruse fără-ndoială prin radio. Până atunci nu-i rămînea efectiv de făcut decât un singur lucru.

Aparatele de fotografiat atîrnate de gâtul ei erau pline de noroi. Scoase un alt obiectiv din buzunarele scurtei de paraşutist şi deschise o nouă cutie de film. Începu să facă fotografii, deplasându-se prin apa până la genunchi, printre cadavrele care pluteau în jurul ei, calmă şi total detaşată. Deodată se-ntoarse, descoperind trei luptători Vietcong la cincisprezece, douăzeci de metri distanţă.

Urmă un moment de totală încremenire, chipurile acelea orientale, grave, fiind lipsite de orice expresie. Cel din mijloc, un băiat de cincisprezece-şaisprezece ani, ridică puşca AK 47 ochind atent. La fel de atentă, Anne-Marie îşi ridică aparatul de fotografiat. Moartea, se gândi ea. Cea din urmă imagine. Un băiat frumos în pijama neagră. Deasupra capetelor lor se rostogolea tunetul, ploaia cădea în rafale torenţiale şi, în acea clipă, de undeva de sus, răsună prin ploaie un strigăt ciudat de familiar. Strigătul Samuraiului, neînfricat, gata să-nfrunte oricâţi duşmani.

Cei din Vietcong dădură să se-ntoarcă. În spatele lor, dintre trestiile înalte, ţâşnise un om repezindu-se spre ei cu o mişcare parcă filmată cu-ncetinitorul. Cu o banderolă kaki în jurul capului, îmbrăcat într-o scurtă de paraşutist încinsă cu grenade, ţinea în mână o puşcă automată M16 care trăgea deja, iar gura îi era larg deschisă în acel strigăt sălbatic.

Anne-Marie întoarse aparatul din reflex, continuând să fotografieze în timp ce el trăgea de la şold, doborând unul, apoi doi, golind automatul

până să ajungă la băiatul care tot se încăpăţâna să mai tragă, departe pe lângă ţintă. Patul puştii M16 descrise un arc şi băiatul se prăbuşi cu oasele sfărâmate. Salvatorul ei nici nu se mai obosi să-şi încarce din nou puşca, o înşfacă doar de mână, se întoarse şi începu să-şi croiască drum înapoi, spre trestii, pleoscăind prin apă.

În spatele lor, pe dig, se auziră voci şi noi focuri de puşcă. Simţi ca o lovitură în piciorul stâng, nu mai mult, şi se prăbuşi din nou. El se întoarse, introduse un încărcător în armă şi mătură digul cu câteva rafale. Încercând să se ţină pe picioare, îşi ridică ochii spre el şi îl văzu că râde — asta i se păru cel mai cumplit. Când îi întinse mâna şi o ridică de jos, fata simţi în el o energie, o forţă primitivă, cum nu mai cunoscuse vreodată. Apoi se trezi în picioare şi amândoi se aflau la adăpost, printre trestii.

*

Aşezând-o pe o ridicătură, îi sfâşie cu un cuţit pantalonii kaki ca să-i controleze rana.

— Ai noroc, spuse el. A trecut dintr-o parte în alta. Glonţ de Ml, după cum arată. Un AK ar fi fragmentat osul.

Îi legă cu dexteritate rana cu un bandaj de campanie, deschise o fiolă de morfină şi i-o injectă.

— O să ai nevoie de asta. Rana de glonţ nu doare niciodată la început. Şocul e prea mare. Durerea vine mai târziu.

— Ştii din proprie experienţă? Zâmbi stingherit.

— Aşa s-ar zice. Ţi-aş da o ţigară, dar mi-am pierdut bricheta.'

— Am eu.

Deschise o cutie cu ţigări, îşi puse două în gură şi închise cutia cu grijă. Ea îi întinse bricheta

de alamă. Aprinse ţigările, îi puse una între buze şi examină cu atenţie bricheta.

— Cartuş rusesc de 7,62 mm. Asta într-adevăr e interesant!

— A fost al tatei. În august patruzeci şi patru a salvat un colonel german din trupele de paraşutişti, care era cât pe-aci să fie împuşcat de partizani. Colonelul i-a dat bricheta ca amintire. A fost ucis la Alger, spuse ea. De tata vorbesc. După ce scăpase viu de aici.

— Culmea ironiei pentru tine.

Îi înapoie bricheta. Ea clătină din cap şi dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica spuse:

— Nu, păstreaz-o.

— Ca amintire?

— Ca un *memento mori,* spuse ea. N-avem cum să scăpăm cu viaţă de aici.

— Nu se ştie. Huey Cobra mai e încă în poziţie. Eu zic că în următoarele douăzeci de minute va sosi cavaleria, ca pe platoul de filmare de la MGM. În ultima clipă. Mai bine să-i anunţ că nu vin de pomană.

Scoase un pistol cu rachete luminoase şi trase una roşie, în sus, spre cer.

— Nu s-ar putea să fie iarăşi un joc al Vietcongului?

— Nu prea. Mai trase o rachetă roşie, apoi una verde. Culorile zilei.

Piciorul începea s-o doară. Spuse:

— Acum vor şti unde suntem. Mă refer la cei din Vietcong.

— Ştiau oricum.

— Şi vor veni?

— Îmi închipui că da.

Îşi şterse automatul M16 cu o cârpă, iar fata îşi ridică Nikonul şi-l reglă. După cum avea să descopere mai tirziu, bărbatul avea douăzeci şi trei de ani. Înalt cam de un metru şi optzeci, cu umeri solizi şi părul negru prins în banderola ce-i dădea înfăţişarea unui viteaz din secolul al

şaisprezecelea. Pielea era bine întinsă pe pomeţii celtici şi o barbă ţepoasă îi acoperea obrajii scobiţi şi bărbia foarte ascuţită. Dar trăsătura cea mai demnă de remarcat erau ochii: cenuşii, ca apa peste o piatră, calmi, lipsiţi de expresie, plini de taine.

— Cine eşti? spuse ea.

— Sergent Martin Brosnan, din trupele de comando aeropurtate.

— Ce s-a întâmplat aici?

— S-a întâmplat o mare porcărie. Deştepţii ăştia de ţărănoi, jumătate cât noi, pe care nu dădeam o para chioară, ne-au prins cam la fel cum te-au prins pe tine. Ne aflam în drum spre Din To, după ce fusesem culeşi dintr-o patrulă de rutină. Paisprezece plus echipajul. Acum în mod sigur n-am mai rămas decât eu. S-ar putea să mai fie acolo câţiva încă în viaţă.

Ea mai făcu câteva fotografii şi el se-ncruntă.

— Nu poţi să te opreşti, nu? Cum scria şi tipul în articolul despre tine din „Life", anul trecut. Ai o obsesie, Dumnezeule!

Erai gata să-l fotografiezi şi pe puştiul ăla care era cât pe-aci să te împuşte.

Lăsă în jos aparatul.

— Ştii cine sunt?

El zâmbi.

— Câte femei au publicat fotografii pe coperta revistei „Time"?'

Mai aprinse o ţigară şi i-o întinse. Era în glasul lui ceva care o deruta.

— Brosnan, spuse ea. E un nume care-mi sună ciudat.

— E irlandez, spuse el. Mai precis din comitatul Kerry. Rareori îl întâlneşti în afara Irlandei.

— Sinceră să fiu, după accent păreai englez.

O privi cu o groază prefăcută.

— Tata s-ar răsuci în mormânt, iar mama, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ar uita că e o

doamnă şi te-ar scuipa în ochi. Suntem americani-irlandezi autenticid, specia Boston. Familia noastră a venit în America cu mult timp în urmă, în perioada foametei şi toţi erau protestanţi, să nu-ţi vină să crezi. Insă mama s-a născut la Dublin. E o bună catolică şi nu l-a iertat niciodată pe tata că nu mi-a dat şi mie o educaţie catolică.

Ea ştia că vorbeşte ca s-o facă să uite în ce situaţie se aflau şi-l admira pentru asta.

— Şi accentul? spuse ea.

— Accentul l-am căpătat, în parte, în şcoala particulară cuvenită, Andover, în cazul meu, şi în universitatea cuvenită, bineînţeles.

— Să-ncerc să ghicesc. Yale?

— Cei din familia mea au studiat întotdeauna acolo, dar eu m-am hotărit să ofer o şansă universităţii Princeton. Dacă a fost bună pentru Scott Fitzgerald, mi-am zis că-i bună şi pentru mine, fiindcă aveam pretenţia să ajung şi eu scriitor. Mi-am luat diploma în limba engleză anul trecut.

— Şi atunci, spuse ea, ce caută în Vietnam o odraslă răsfăţată, educată în şcoli particulare, luptând ca soldat în cea mai dură unitate a armatei?

— Şi eu mă-ntreb deseori, spuse Brosnan. Aveam de gând să merg mai departe şi să-mi dau doctoratul, când l-am găsit într-o bună zi pe Harry, grădinarul nostru, plângând în seră. Când l-am întrebat ce se întâmplase, şi-a cerut scuze şi a spus că tocmai aflase că fiul lui, Joe, fusese ucis în Vietnam. Brosnan nu mai zâmbea.

— Dar marea nenorocire era că mai avusese un fiu, Elie, ucis în deltă cu un an înainte.

Era o linişte apăsătoare şi ploaia curgea şiroaie.

— Şi apoi?

— Mama l-a chemat în casă şi i-a dat o mie de dolari. Îmi aduc bine aminte, pentru că haina de caşmir căptuşită cu mătase pe care o purtam atunci

o cumpărasem cu opt sute de dolari de la „Savile Row", cu ocazia unei călătorii făcute la Londra cu un an în urmă. Iar el, nefericitul, era atât de recunoscător.

Clătină din cap şi Anne-Marie spuse în şoaptă:

— Şi deci ai făcut marele gest.

— M-a făcut să mă simt ruşinat. Şi eu, când simt ceva, acţionez. Sunt o persoană foarte existenţială.

Zâmbi din nou şi ea spuse:

— Şi cum ţi se pare?

— Vietnamul?

Dădu din umeri.

— Fără hartă, e un iad.

— Dar îţi place? Cred că ai aptitudini de ucigaş.

Brosnan nu mai zâmbea şi ochii lui cenuşii stăteau la pândă.

Ea continuă:

— Scuză-mă, prietene, dar chipurile sunt specialitatea mea.

— Nu sunt sigur că-mi place, spuse el. Ştiu doar că mă pricep la asta. Aici trebuie să te pricepi, de vreme ce tipul care se repede la tine are o armă în mână şi dacă tu ţii s-ajungi acasă de Crăciun.

Se aşternu tăcerea, o tăcere lungă, apoi el adăugă:

— Un singur lucru ştiu, m-am săturat. Misiunea mea se termină în ianuarie şi mi se pare foarte mult până atunci. Îţi aminteşti ce spunea Eliot despre drumul pe care nu-l facem, până la uşa pe care n-am deschis-o niciodată, ca să ieşim în grădina de trandafiri? Ei bine, de acum încolo am de gând să deschid toate uşile care-mi ies în cale.

Morfina începea să-şi facă efectul. Durerea încetase, dar şi simţurile ei îşi pierduseră acuitatea.

— Şi după aia ce o să faci? întrebă ea. Te întorci la Princeton să-ţi dai doctoratul?

— Nu, spuse el. M-am gândit o mulţime la asta. M-am schimbat prea mult. O să mă duc la Dublin, la Trinity College. E linişte, pace... O să-mi caut rădăcinile. Vorbesc destul de bine irlandeza, mama mi-a tot turuit-o când eram copil.

— Şi înainte de asta? Nu te aşteaptă nici o fată acasă?

— Numai vreo optsprezece, douăzeci, dar aş prefera să stau la o cafenea pe trotuar, pe Champs Elysee, să sorb un Pernod şi tu să fii alături de mine într-o rochie pariziană.

— Şi să plouă, prietene.

Anne-Marie închise ochii, somnoroasă.

— Este absolut necesar. Ca să simţi mirosul castanilor uzi, explică ea, o parte obligatorie a experienţei pariziene.

— Dacă aşa spui tu, spuse el încleştându-şi mâinile pe automatul M16, căci în apropiere se auzi o mişcare printre trestii.

— Dar zău aşa e, Martin Brosnan.

Vocea ei era acum foarte adormită.

— Mi-ar face o plăcere imensă să-ţi dovedesc.

— Atunci întâlnirea e fixată, spuse el în şoaptă şi se ridică ghemuit pe un genunchi, trăgând înspre trestii.

Se auzi un urlet de durere, apoi o rafală lungă ca răspuns şi pe Brosnan îl străpunse ceva, sus, în partea stângă a pieptului şi se răsturnă în spate, peste fată.

Ea tresări uşor, iar el se ridică şi trase cu o singură mână în omul care ataca dinspre trestii, având din nou acel zâmbet pe faţă şi, când arma se goli, o azvârli în faţa ultimului om şi îşi scoase cuţitul de luptă, căutându-i inima sub coaste, în timp ce se prăbuşeau împreună.

Zăcu în noroi o bucată bună de timp, ţinându-l pe luptătorul Vietcong lipit de el, aşteptând să moară. Deodată, deasupra, năvăliră două

Skyraider, apoi prin ploaie apărură şase avioane de luptă, unul după altul.

Brosnan se sculă cu greu de jos şi o ridică pe Anne-Marie în braţe, schimonosindu-se de durere. Începu să-şi croiască drum printre trestii spre orezărie, spre teren deschis.

— Ţi-am spus că va sosi cavaleria.

Ea deschise ochii.

— În ultima clipă? Şi ce urmează?

El râânji.

— Un lucru e sigur. După asta, nu poate fi decât mai bine.

Paris 1979

1

Dinspre Sena se ridica un vânt rece ce izbea ploaia de geamurile localului de noapte de lângă pod. Era un bistrou mic, cu nu mai mult de o jumătate de duzină de mese şi scaune, de obicei foarte frecventat de prostituate. Dar nu într-o noapte ca aceasta.

Barmanul stătea aplecat pe tejgheaua acoperită cu tablă zincată şi citea un ziar. Jack Corder şedea la o masă lângă geam, fiind singurul client. Era un bărbat înalt, cu părul şaten, de vreo treizeci şi ceva de ani. Pantalonii blue-jeans, scurta de piele uzată şi şapca de pânză îl făceau să arate ca un hamal de noapte de la piaţa de peşte din susul străzii, ceea ce el în mod categoric nu era.

Barry spusese unsprezece şi jumătate, aşa că Jack sosise la unsprezece ca să fie sigur. Acum era douăsprezece şi jumătate noaptea. Nu că ar fi fost îngrijorat. Când era vorba de Frank Barry, nu ştiai niciodată pe ce picior eşti, dar tocmai asta era tehnica.

Corder îşi aprinse o ţigară şi strigă:

— O cafea neagră şi încă un coniac!

Barmanul dădu din cap, lăsă ziarul la o parte şi în clipa aceea începu să sune telefonul din spatele barului. Răspunse imediat, apoi se întoarse şi întrebă:

— Vă cheamă Corder?

— Exact.

— Se pare că vă aşteaptă un taxi la colţ.

Puse receptorul la loc.

— Mai doriţi cafeaua şi coniacul, monsieur?

— Cred că doar coniacul.

Fără vreun motiv anume, pe Corder îl trecu un fior şi dădu pe gât coniacul dintr-o duşcă.

— E frig chiar şi pentru noiembrie.

Barmanul dădu din umeri.

— Pe o noapte ca asta, până şi puicuţele stau acasă.

— Fete deştepte.

Corder îi întinse o bancnotă peste masă şi ieşi. Din cauza vântului, ploaia îl izbea în faţă şi îşi ridică gulerul de la scurtă, alergând spre taxi, un Renault vechi, care aştepta la colţ. Deschise cu o smucitură portiera din spate şi se urcă. Taxiul porni imediat şi el se lăsă pe speteaza canapelei. O luară înapoi peste pod şi lumina globurilor grele de sticlă îl făcea să se gândească la Oxford, cu o ciudată senzaţie de *deja vu.*

Doisprezece ani din viaţa mea, se gândi el. Ce-aş fi fost acum? Cercetător la Balliol? Poate chiar profesor la vreo universitate mai puţin interesantă? Şi în loc de asta... Dar astfel de gânduri nu erau bune la nimic — nu erau deloc bune.

Şoferul era un bătrân, nebărbierit de mult şi Corder îi simţea ochii privindu-l în oglinda retrovizoare. În timp ce mergeau prin ploaie şi întuneric, deplasându-se printr-un labirint de străzi dosnice, n-au scos o vorbă. În cele din urmă au ajuns la un chei din zona docurilor şi maşina opri în faţa unui depozit de mărfuri. Pe o mică firmă luminoasă scria „Renoir şi fiii — Importatori". Şoferul şedea fără să spună un cuvânt. Corder coborî, închizând portiera în urma lui şi Renaultul plecă.

Era linişte deplină, nu se auzea decât plescăitul apei în bazinul în care erau amarate zeci de şlepuri. Ploaia răpăia, argintie în lumina firmei. La intrarea principală era o uşă cu un mic vizor. Când Corder încercă clanţa, uşa se deschise imediat şi el păşi înăuntru.

Depozitul era tixit cu baloturi şi lăzi de toate felurile. Era întuneric, dar în celălalt capăt se vedea o lumină şi se-ndreptă spre ea. Un bărbat şedea la o masă pe capre, sub un bec simplu, în faţa lui, pe masă, era întinsă o hartă, lângă ea o

servietă şi el nota ceva într-o mică agendă legată în piele.

— Salut, Frank, spuse Corder.

Frank Barry îşi ridică privirea.

— A, Jack, ai venit. Iartă-mă că te-am pus pe drumuri.

Vorbea cu accentul cuiva care a mers la o şcoală englezească bună, cu câte o vagă inflexiune din Ulster pe ici pe colo. Se lăsă pe speteaza scaunului. Părul blond şi cârlionţat îl făcea să arate mult mai tânăr decât cei patruzeci şi opt de ani ai săi, iar trenciul său negru de Burberry îi dădea o înfăţişare ciudat de elegantă. Un bărbat chipeş, cu faţa slabă şi un colţ al gurii veşnic arcuit într-un uşor zâmbet schiţat pe jumătate, amuzându-se parcă permanent de lume şi de locuitorii ei.

— Ceva de anvergură?

— Aşa s-ar zice. Ştiai că-n acest moment ministrul de externe britanic îi face o vizită Preşedintelui?

— Lordul Carrington?

Corder se încruntă.

— Nu, nu ştiam.

— Nu ştie nimeni. Totul e în mare secret. Noul guvern conservator încearcă să cimenteze „Antanta cordială" care a fost mai mult decât şifonată în ultimii ani. Nu c-ar fi bună de ceva. Giscard d'Estaing va pune întotdeauna Franţa în capul listei, indiferent de situaţie. Întrevederea finală va avea loc mâine dimineaţă, la o vilă din Rigny.

Împunse harta de pe masă cu degetul.

— Aici, la circa şaizeci de kilometri de Paris.

— Şi...? spuse Corder.

— La prânz porneşte cu maşina spre Wzelay. Acolo se află un aerodrom militar pentru cazuri de urgenţă, unde un avion al RAF îl va aştepta ca să-l ducă înapoi în bătrâna Anglie, practic ca şi cum nici n-ar fi fost plecat.

— Unde vrei să ajungi?

— Aici.

Barry împunse iarăşi harta.

— La St. Etienne, la douăzeci şi doi de kilometri de Rigny, care se compune dintr-o staţie de benzină şi un local la marginea şoselei, momentan închis. Un loc ideal.

— Pentru ce?

— Ca să-l lichidăm pe nemernic când trece pe acolo. O maşină, o escortă din patru poliţişti pe motociclete. Nu văd să fie vreo problemă.

Corder simţi acum un fior de gheaţă pătrunzându-i în oase.

— Glumeşti. Din asta nu putem scăpa teferi. Vreau să zic că aşa ceva cere pregătire, să fie totul la fix.

— Totul e pus la punct, spuse Barry bine dispus. Trebuia să fi învăţat să mă cunoşti până acum, Jack. Întotdeauna prefer oamenii care lucrează pe bani. Fanatici de-ăştia intransigenţi ca tine — marxişti cinstiţi care cred în cauză — prea le iau pe toate în serios şi asta tinde să le-ntunece minţile. Pe un profesionist nu-l bate nimeni.

Accentul de Ulster era acum şi mai evident, făcând parte dintr-o tactică deliberată prin care îi fermeca pe cei din jur.

— Ce oameni ai? întrebă Corder.

— Trei gangsteri din Marsilia care se ascund de Mafia corsicană, după ce au dat greş cu un omor în lumea interlopă. Unul din ei e şi cu iubita lui. Fac orice pentru nişte bani buni, paşapoarte false şi bilete pentru Argentina.

Corder îşi coborî privirea pe hartă.

— Şi cum se va desfăşura toată povestea?

— Simplu. După cum am spus, localul e închis. Mai rămân patronul şi nevastă-sa, în garaj. Ne vom ocupa de ei, apoi oamenii mei vor fi pe poziţii, îmbrăcaţi în mecanici, începând de la ora douăsprezece şi un sfert; vor lucra la o maşină în curtea din faţă.

Corder clătină din cap.

— Din câte văd, convoiul va trece cu viteză destul de mare prin punctul acela. Ţii minte ce s-a întâmplat la Petit-Clamart, când Bastien Thiry şi băieţii lui au încercat să-l atace pe generalul de Gaulle? N-au reuşit să facă nimic nici trăgând de aproape cu mitralierele, pur şi simplu pentru că maşina moşului a continuat să meargă. N-ai la dispoziţie decât o secundă, pe urmă gata.

— Deci ce trebuie să facem noi e să oprim maşina, spuse Barry.

— Imposibil. În zilele noastre şoferii ştabilor sunt instruiţj tocmai pentru astfel de situaţii. Din câte văd eu pe hartă, e un drum drept, care-i oferă o bună vizibilitate cu mult înainte de a ajunge acolo. Dacă-l blochezi cu un vehicul sau orice altceva, pur şi simplu o să întoarcă şi o să plece de acolo.

Clătină din cap.

— Şoferul nu se va opri, Frank, şi n-ai cum să-l sileşti.

— Ba da, am cum, spuse Barry. Şi aici intervine fata de care ţi-am pomenit. La momentul potrivit, ea încearcă să traverseze şoseaua, venind dinspre garaj, cu un căruţ de copil. Se împiedică, căruţul îi scapă pe şosea.

— Eşti nebun, spuse Corder.

— Crezi? Facţiunea Armata Roşie a reuşit cu metoda asta, acum doi ani, când l-a înhăţat pe Schleyer, şeful Federaţiei Industriilor Germane, la Koln.

Barry zâmbi.

— Vezi tu, Jack, firea omului fiind aşa cum e, cred că pot să-ţi garantez la sigur că în clipa în care şoferul va zări în calea lui un căruţ rătăcit pe şosea, va face un singur lucru. Va vira ca să-l evite şi se va opri brusc.

Ceea ce era adevărat. Trebuia să fie. Corder dădu din cap.

— Punând astfel problema, presupun că ai dreptate.

— Întotdeauna am, bătrâne.

Deschise servieta şi scoase din ea un aparat de emisie-recepţie portativ.

— Asta-i pentru tine. Există un drum lateral pe o colină acoperită cu o livadă de meri, care are o frumoasă vedere spre castelul de la Rigny. Vreau să fii acolo mâine dimineaţă la unsprezece. Vei găsi afară, în curte, un Peugeot de teren, cu cheile în contact. Foloseşte-l.

— Şi pe urmă?

— În momentul în care îl vezi pe Carrington că se pregăteşte să plece, anunţi prin emiţător, pe lungimea 42. Spui aşa: Aici Roşu. Pachetul este pe punctul de a fi predat. Şi eu o să spun: Aici Verde. Pachetul va fi luat în primire. Apoi o ştergi rapid de acolo. Vreau să fii la St. Etienne înainte de a sosi Carrington.

— Tu o să fii acolo?

Barry păru surprins.

— Dar unde să fiu?

Zâmbi.

— Jack, eu am luptat ca sublocotenent în unitatea Puşcaşilor din Ulster a Armatei Naţionale, în 1950, în Coreea. Nu ştiai asta, nu? Şi am să-ţi spun un singur lucru. Când băieţii mei ieşeau din tranşee la atac, eu eram întotdeauna în frunte.

— Cu un baston de paradă în mână?

— Acum te referi la ce s-a întâmplat pe Somme.

Barry râse îngăduitor.

— Am omorât o mulţime de maoişti acolo, Jack, ceea ce e culmea ironiei, având în vedere situaţia mea de acum.

Îl bătu pe umăr.

— Oricum, e timpul să pleci. Trage un somn bun şi să nu bei. Trebuie să ai capul limpede pentru ceea ce ai de făcut mâine.

Se uită la ceas şi râse.

— Am greşit. Azi.

Corder cântări aparatul de emisie-recepţie în mână, apoi îl băgă în buzunar.

— Atunci, noapte bună!

Paşii lui răsunară în imensul depozit, în timp ce se îndreptă spre intrare, deschise uşa şi ieşi afară. Încă mai ploua când ajunse în curtea ce mărginea o parte a clădirii. Peugeotul era parcat la intrarea principală şi avea cheile în contact, după cum îi spusese Barry. Corder porni. Palmele îi erau transpirate şi îi alunecau pe volan, iar stomacul i se zvârcolea.

Să-l ucizi pe Carrington, unul dintre cei mai cumsecade şi mai omenoşi politicieni. Dumnezeule, data viitoare cu ce idee o să mai vină? Dar nu, întrebarea asta n-avea nevoie de un răspuns, pentru că acum Barry era categoric terminat. Până aici i-a fost. Corder aştepta asta de mai bine de un an.

O clipă mai tirziu descoperi ceea ce căuta: un mic local de noapte la colţul unuia dintre principalele bulevarde ce duceau în oraş. Înăuntru era o cabină telefonică cu pereţi de sticlă. Comandă o cafea, apoi cumpără de la barman nişte fise, intră în cabină şi închise uşa. Îi tremurau degetele în timp ce forma cu grijă prefixul Londrei şi apoi numărul.

Serviciul de securitate din Marea Britanie, mai corect spus Direcţia Generală a Serviciului de Securitate, DI5, nu există oficial în faţa legii, deşi ocupă de fapt o clădire mare, albă cu cărămidă roşie, lângă hotelul Hilton. La această instituţie suna acum Jack Corder; mai precis, la un birou cunoscut sub numele de Grupul Patru, care funcţiona douăzeci şi patru de ore pe zi.

Cineva ridică receptorul şi o voce anonimă spuse:

— Spuneţi cine sunteţi.

— Lysander. Trebuie să vorbesc imediat cu brigadierul* Ferguson. Prioritate maximă. Imposibil de refuzat.

— De la ce număr telefonaţi?

Îl dictă cu grijă. Vocea spuse:

— Dacă serviciul de verificări vă confirmă, veţi fi chemat.

Telefonul se întrerupse. Corder deschise uşa cabinei şi se duse la bar. Pe un scaun din colţ stătea un bărbat adormit, în costum albastru, răsuflând cu gura deschisă. În rest, localul era pustiu.

Barmanul îi întinse cafeaua peste tejghea.

— Vreţi să mâncaţi ceva? Un sandviş cu şuncă?

— De ce nu? spuse Corder. Aştept un telefon.

Barmanul se întoarse la plită şi Corder îşi puse zahăr cu linguriţa în cafea. Toate apelurile la DI5 erau înregistrate automat. Probabil că-n acest moment calculatorul compara înregistrarea vocii lui de la dosar cu înregistrarea apelului. Ferguson o fi probabil acasă, în pat. O să-l sune şi o să-i dea numărul. Nu va dura mai mult de zece minute.

Dar s-a înşelat, fiindcă n-a fost nevoie de mai mult de cinci minute, şi-n clipa când lua prima îmbucătură din sandviş, sună telefonul. Se înghesui în cabină, închise uşa şi ridică receptorul.

— Aici Lysander.

— Ferguson.

Brigadier—în armata engleză, grad între cel de colonel şi cel de general-maior; general de brigadă. *(Nota trad)*

Era o voce plină, un pic exagerată, ca vocea unui actor în vârstă, dintr-o companie teatrală de mâna a doua, care vrea să fie sigur că este auzit şi în fundul sălii.

— Nu te-am mai auzit de mult, Jack. Am înţeles că e vorba de prioritate maximă.

— În sfârşit, Frank Barry a scos din nou capul, sir.

Vocea lui Ferguson deveni mai incisivă.

— Asta chiar că e interesant.

— E vorba de lordul Carrington, sir. E în vizită la preşedintele Giscard d'Estaing în acest

moment?

Urmă o mică pauză. Ferguson spuse:

— Oficial, nimeni n-ar trebui să ştie asta.

— Frank Barry ştie.

— Nu-i bine, Jack, nu-i bine deloc. Mai bine explică-mi. Ceea ce Corder şi făcu, vorbind repede, în şoaptă. După cinci minute, ieşi din cabină şi se duse la bar.

— Vi s-a răcit sandvişul, monsieur. Doriţi altul?

— Excelentă idee! spuse Corder. Şi în timp ce aştept, o să beau un coniac.

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză iarăşi pe taburetul de la bar, zâmbind pentru prima oară în noaptea aceea.

În apartamentul său din Cavendish Square, brigadierul Charles Ferguson stătea în picioare, lângă pat, punându-şi pe el halatul de casă, în timp ce asculta convorbirea cu Corder pe care tocmai o înregistrase. Era un bărbat masiv, cu o înfăţişare de om cumsecade, vizibil supraponderal, cu părul cărunt ciufulit şi cu bărbia dublă. N-avea deloc aerul unui militar, iar ochelarii cu jumătăţi de lentile, pe care şi-i puse ca să consulte un carneţel, îl făceau să semene cu un profesoraş oarecare. De fapt, era la fel de necruţător ca Cesare Borgia şi total lipsit de scrupule când era vorba de interesele ţării sale.

Se auzi o bătaie în uşă şi servitorul lui, un fost naik* nepalez, îşi făcu apariţia, legându-şi cordonul de la halatul de casă.

— Îmi pare rău, Kim, avem de lucru, spuse Ferguson. Vreau mult ceai, şi pe urmă costiţă cu ouă. Nu mă mai culc.

Micul gurkha** se retrase şi Ferguson se duse în salon, aţîţă focul din căminul în stil Adam, îşi turnă un brandy mare, se aşeză lângă telefon şi formă un număr de la Paris.

Serviciul francez de securitate, *Service de Documentation Exterieure et de*

Contreespionnage, SDECE, este împărţit în patru secţii şi mai multe departamente. Cel mai

Naik —- băştinaş din India, subofiţer în Armata-Britanică

Gurkha — populaţie indo-ariană de religie hindusă, dintr-o castă de războinici care s-a stabilit în Nepal în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

interesant este desigur Serviciul 5, mai cunoscut sub numele de Serviciul Acţiune, departamentul care contribuise mai mult decât oricare altul la zdrobirea OAS*. Ferguson forma acum numărul Serviciului 5.

Spuse:

— Aici Ferguson, de la DI5. Cu colonelul Guyon, vă rog.

Se încruntă nerăbdător.

— Bineînţeles că e acasă în pat. Şi eu eram în pat. V-am sunat numai ca să-mi confirmaţi identitatea. Spuneţi-i să mă sune la acest număr.

Îl dictă repede.

— E foarte urgent. Prioritate maximă.

Puse jos receptorul şi Kim intră cu o tavă de argint pe care se aflau costiţa cu ouă, pâine, unt şi gem de portocale.

— Delicios, spuse Ferguson, în timp ce micul gurkha îi puse în faţă o măsuţă. Micul dejun la două şi jumătate noaptea. O idee nemaipomenită! Ar trebui să facem asta mai des.

În timp ce-şi potrivea un şervet în jurul gâtului, sună telefonul, îl ridică imediat.

— A, Pierre! spuse el rapid într-o franceză excelentă. Am ceva pentru tine. O treabă foarte urâtă. N-o să-ţi placă, aşa că ascultă cu atenţie.

*

În depozit era linişte după plecarea lui Jack Corder. Barry se duse la intrare şi încuie uşa. Se opri să-şi aprindă o ţigară şi, când se-ntoarse, un om se ivi din umbră şi se aşeză pe marginea mesei.

Nikolai Romanov împlinise cincizeci de ani şi zece din ei şi-i petrecuse ca ataşat cultural al ambasadei sovietice de la Paris. Costumul său de culoare închisă era cumpărat de la „Savile Row", ca şi pardesiul albastru care cădea perfect pe el. Era un bărbat destul de bine, uşor fanat, cu o faţă de Oscar Wilde sau chiar de Nero şi o coamă de păr argintiu care-l făcea să arate mai degrabă a actor distins decât a ceea ce era de fapt: colonel KGB.

— Eu n-aş băga mâna în foc pentru ăsta, spuse el într-o engleză excelentă.

— N-aş băga mâna în foc pentru nimeni, răspunse Barry, nici măcar pentru tine, bătrâne, dar, în orice caz, Jack Corder e un marxist convins.

— Dumnezeule, spuse Romanov, tocmai de asta mi-e frică.

— A încercat să între în partidul comunist englez cu mulţi ani în urmă, când era student

OAS — *Organisation Armie Secrete* — organizaţie clandestină formată în Algeria şi în metropolă (Franţa) cu scopul de a împiedica prin mijloace violente independenţa Algeriei. *(Nota trad.).*

la Oxford. I s-a sugerat că unul ca el era mai util dacă-şi ţinea gura şi intra în partidul laburist, ceea ce a şi făcut. A fost organizator sindical timp de şase ani, apoi şi-a stricat firma ieşindu-şi din fire în timpul unei greve a minerilor de acum trei sau patru ani, când, fiind în pichetul de grevă, a atacat un poliţist cu o coadă de târnăcop. L-a băgat în spital pe şase săptămâni.

— Şi Corder?

— Doi ani de puşcărie. După asta sindicatul se ferea de el ca de ciumă. În adâncul sufletului, băieţii ăia sunt mai conservatori decât Margaret Thatcher când e vorba de ţara lor. După ce a ieşit, Jack a venit aici şi s-a înhăitat cu o grupare anarhistă, mult mai de stânga decât partidul comunist francez, iar eu de acolo l-am pescuit, în

orice caz, nu văd de ce-ţi faci probleme. Să-şi fi schimbat departamentul de dezinformare al KBG intenţiile?

— Nu, spuse Romanov. Ce ne interesează este tot haosul, Frank, şi avem nevoie să creăm cât mai mult haos în lumea occidentală. Haos, dezordine, teamă şi nesiguranţă. De aceea avem în slujba noastră oameni ca tine.

— Nu aţi omis mai nimic, nu? spuse Barry vesel.

Romanov se uită în jos, la hartă.

— O să reuşească chestia asta?

— Hai, zău, Nikolai, spuse Barry, chiar ai vrea să fie împuşcat Carrington, în Franţa, pe un drum de ţară? E o treabă ineficientă; ca şi cum IRA ar împuşca-o pe regină. Prea mult de pierdut, deci nu merită.

Romanov se arătă mirat.

— Ce joc mai e şi ăsta?

— Ei, doar mă cunoşti, spuse Barry. Jocul e pasiunea mea. Şi adăugă imediat:

— Oricum, să ştii că n-am de gând să refuz banii. Haos, dezordine, teamă şi nesiguranţă. O să am grijă să aveţi din toate astea pe măsura preţului.

Romanov şovăi, apoi scoase din buzunar un plic mare şi i-l întinse peste masă. Barry îl puse în servietă împreună cu harta.

— Mergem?

O luă înainte şi deschise uşa. O rafală de vânt le aruncă ploaia în faţă. Romanov se înfioră şi îşi ridică gulerul.

— În 1943, când aveam 14 ani, am intrat într-un grup de partizani din Ucraina. Am stat doi ani cu ei. Pe atunci era mai simplu. Luptam împotriva naziştilor. Ştiam pe ce picior eram. Dar acum...?

— E o altă lume, spuse Barry.

— O lume în care tu, amice, nici măcar nu mai crezi în propria-ţi ţară.

— În Ulster? Barry râse aspru. Am renunţat de mult la porcăria aia. După cum a spus cineva

odată, nimic nu e mai rău decât o adunătură de ignoranţi ale căror nemulţumiri sunt îndreptăţite. Acum hai s-o ştergem naibii de aici.

*

Merele din livada de pe colina ce domina Rignyul ar fi trebuit de mult culese, fiind deja răscoapte şi aerul era îmbibat de mirosul lor, încins de soarele neprevăzut al amiezii.

Jack Corder stătea culcat în iarba înaltă, cu un binoclu Zeiss alături şi studia vila din vale. Era o casă plăcută, construită în secolul al optsprezecelea după înfăţişare, cu o scară largă ducând spre porticul de deasupra intrării principale.

În curte se aflau patru maşini, cel puţin o duzină de poliţişti care aşteptau lângă motocicletele lor, iar la poartă stăteau jandarmi în uniformă. Nimic ostentativ. Se ştia că preşedintele îl imita pe de Gaulle în această privinţă şi nu putea să sufere zarva inutilă.

Pentru câteva clipe, Corder se simţi un copil, lungit în iarba înaltă de pe malul râului Wharfe, cu podul mai la vale şi blândele oi de Yorkshire risipite pe pajiştea de peste râu. Avea şaisprezece ani şi lângă el era o fată, al cărei nume nu şi-l mai amintea, iar viaţa părea plină de promisiuni. Îl cuprinse un dor nebun să fie iar acolo şi tot ce trăise de atunci să fie doar un vis. În momentul acela, preşedintele Franţei, Valry Giscard d'Estaing ieşi din casa de dedesubt, urmat de ministrul de externe britanic.

Cei doi bărbaţi stăteau în portic, flancaţi de asistenţii lor, în timp ce Corder îşi fixa binoclul.

— Iisuse, şopti el. Ar fi de-ajuns un tip cu o armă ca lumea ca să-i dea gata pe amândoi.

Preşedintele strânse mâna ministrului de externe. Fără îmbrăţişări oficiale. Nu era stilul lui.

Lordul Carrington coborî scările şi i se deschise portiera Citroenului negru.

Corder avea gâtul uscat. Scoase emiţătorul din buzunar, apăsă pe butonul lungimii de undă respective şi spuse precipitat:

— Aici Roşu. Aici Roşu. Pachetul e pe punctul de a fi predat.

După o secundă auzi răspunsul lui Barry, calm, detaşat.

— Aici Verde. Pachetul va fi ridicat.

Maşina lui Carrington se îndrepta spre poartă, urmată de patru motociclişti, exact aşa cum prevăzuse Barry; Corder sări în picioare şi străbătu în fugă livada până la locul unde îşi lăsase Peugeotul.

Avea destul timp să ajungă la şoseaua principală înaintea convoiului şi, în momentul când coti şi intră în ea, apăsă pe pedală, accelerând Peugeot-ul până la şaptezeci şi cinci la oră.

Avea iarăşi palmele transpirate, gâtul uscat şi îşi aprinse o ţigară cu o singură mână. Nu ştia ce se va petrece la St. Etienne, asta era problema. S-ar putea ca poliţiştii din echipele de intervenţie să se năpustească grămadă, trăgând în tot ce mişcă, adică inclusiv el. Dar trebuia să se arate; n-avea încotro, căci dacă nu se arăta, Barry, aşa cum îl ştia, ar mirosi imediat ceva, ar anula totul şi s-ar face nevăzut aşa cum se făcuse de atâtea ori înainte.

Era în apropiere de St. Etienne, nu mai avea de mers mai mult de trei, patru kilometri. Tocmai depăşise o intersecţie cu un drum lateral, când în spate apăru un poliţist pe motocicletă, care se luă după el; o siluetă sinistră cu cască de protecţie, ochelari de motociclist şi manta cu glugă. Ajunse în dreptul lui şi îi făcu semn să oprească. Corder trase la marginea şoselei. Aşa voia oare Ferguson să-l ţină deoparte?

Poliţistul opri în faţă, coborî de pe masiva sa motocicletă BMW şi o propti pe cric. Se îndreptă

spre Peugeot, cu un deget înmănuşat agăţat de garda trăgaciului carabinei automate MAT49, ce-i atârna peste piept. Anonimul cu ochelari negri de motociclist rămase în picioare privindu-l de sus pe Corder, apoi îşi împinse în sus ochelarii.

— O mică modificare de plan, bătrâne, rânji Frank Barry. O iau eu înainte, iar tu vii după mine.

— Ai anulat acţiunea? întrebă Corder uimit.

Barry păru uşor surprins.

— Doamne fereşte, cum o să fac una ca asta?

Se urcă iarăşi pe BMW şi porni. Corder îl urmă, total derutat acum, neştiind cum să procedeze ca să iasă bine. Atinse o clipă cu degetele ţeava pistolului, un Walter PPK, pe care-l avea cu el, deşi nu prea îi făcea plăcere. Nu împuşcase în viaţa lui pe nimeni. Puţin probabil că ar putea să-nceapă acum.

Cam la un kilometru de St. Etienne, Barry coti pe un drum îngust de ţară şi Corder îl urmă, urcând printre şiruri înalte de gard viu, pe lângă o mică fermă. Pe coama unui deal înverzit se afla un crâng. Barry îi făcu semn şi coti, intrând în crâng. Îşi fixă motocicleta pe cric şi Corder opri lângă el.

— Ascultă, Frank. Ce se-ntâmplă?

— Jack, ţi-am povestit vreodată despre bunica mea dinspre mamă? Ori de câte ori avea o durere de cap cumplită, peste un ceas era furtună. Cu mine se-ntâmplă altfel. Pe mine mă doare capul numai când îmi pute ceva şi în momentul acela mi se pune o pată pe creier.

Corder îngheţă.

— Nu pricep.

— Frumoasă perspectivă de aici, de sus.

Barry o luă printre copaci şi arătă spre St. Etienne, care se întindea jos, în vale, ca o machetă pentru copii. De o parte a şoselei erau garajul şi curtea din faţă, iar de cealaltă, localul şi parcarea.

Scoase un binoclu din buzunarul impermeabilului şi i-l întinse lui Corder.

— Priveşte. Presimt că s-ar putea să fie mai interesant să stăm deoparte de data asta.

Corder îndreptă binoclul asupra curţii din faţa garajului. Doi dintre oameni, îmbrăcaţi în salopete galbene, lucrau la motorul unei maşini. Cel de-al treilea aştepta în biroul cu pereţi de sticlă de lângă pompele de benzină şi discuta cu fata care stătea la uşă cu căruţul de copil. Fata purta un batic purpuriu, un pulover de lână şi o fustă simplă.

— Se vede maşina? se interesă Barry.

Corder întoarse binoclul ca să cerceteze şoseaua.

— Nu, dar vine un camion.

— Nu mai spune! Interesant...

Camionul era un trauler cu opt roţi, având partea din spate acoperită cu prelată verde. Când intră în sat, încetini şi se opri în parcare. Şoferul, un bărbat înalt în salopetă kaki, sări din cabină şi se-ndreptă agale spre uşa localului.

Barry luă binoclul din mâna lui Corder şi îl fixă asupra camionului.

„Fraţii Bouviers, Transport Interurban, Paris-Marsilia."

— O să plece mai departe când va descoperi că localul e închis, spuse Corder.

— Se pot întâmpla şi minuni, bătrâne, spuse Frank Barry. Dar eu mă-ndoiesc.

În momentul acela, dinăuntrul camionului se declanşa brusc o canonadă: o rafală de mitralieră mătură întreaga zonă a curţii din faţă, făcând ţăndări geamurile biroului; catapultă fata pe deasupra căruţului, îi seceră pe cei doi gangsteri care lucrau la maşină, ciurui rezervorul de benzină şi benzina începu să curgă pe asfalt. A fost o chestiune de o secundă, nu mai mult; ţâşniră flăcări, benzina luă foc şi rezervorul explodă într-o minge de foc, în timp ce prin aer zburau rămăşiţele de pe urma exploziei. Măcelul era complet şi cel puţin douăzeci de poliţişti din trupele de

intervenţie, în uniformă, săriră din partea din spate a camionului şi traversară în fugă şoseaua.

— Eficienţi, spuse Barry calm. Trebuie să le recunoşti asta nemernicilor.

Corder îşi umezi nervos buzele uscate şi îşi băgă mâna stângă în buzunarul scurtei de piele, pipăind crosa pistolului Walther.

— Ce s-o fi întâmplat?

— Probabil că unul din nenorociţii din Marsilia nu şi-a ţinut gura, spuse Barry. Şi dacă au aflat cei din Mafia corsicană...

Ridică din umeri.

— Tâlhăria e una şi politica e alta. Ar da informaţii fără să ezite o secundă.

Îl bătu pe Corder pe umăr.

— Dar hai mai bine să plecăm de aici. Vino în urma mea, ca înainte. N-o să ne oprească nimeni când vor vedea că te escortez eu.

Dădu jos motocicleta de pe cric şi porni. Corder îl urmă. Totul era ca un vis urât şi vedea încă aievea, ca o imagine de pe un ecran de cinema, cadavrul fetei azvârlit îndărăt peste căruţ într-o ploaie de gloanţe de mitralieră. Şi Barry se aşteptase la asta. Se aşteptase şi totuşi îi lăsase pe amărâţii ăia să cadă victime.

Urmă motocicleta de aproape, pe drumuri înguste şi întortocheate de ţară. Nu întâlniră pe nimeni şi după cincisprezece kilometri buni, după ce trecuseră de St. Etienne, ajunseră la un mic garaj şi un local aflat la marginea şoselei. Barry coti spre local, frână şi se opri. Când Corder veni lângă el, tocmai scotea o sacoşă de pânză dintr-unul din coburii laterali.

— Cunosc locul ăsta, spuse el. În spate e o toaletă. Mă duc să mă schimb. Lăsăm motocicleta aici şi mergem mai departe cu Peugeotul.

O luă spre spatele clădirii, înainte ca Jack Corder să-i poată replica şi tânăra din biroul cu pereţi de sticlă de lângă pompele de benzină ieşi afară şi se apropie de el. Avea vreo douăzeci şi

cinci de ani, o faţă inexpresivă, plăcută şi purta un sacou bărbătesc de tweed, prea mare pentru ea.

— Doriţi benzină, monsieur?

— Aveţi un telefon? întrebă Corder.

— În local, monsieur, dar nu e deschis. Azi numai eu sunt aici.

— Trebuie să telefonez. E ceva foarte important.

Îi întinse o bancnotă de o sută de franci.

— Dă-mi câteva fise şi păstrează restul.

Fata dădu din umeri, intră în birou şi deschise sertarul de la casa de bani. Se întoarse cu fisele.

— Vă conduc, spuse fata.

Localul nu era prea grozav: câteva mese şi scaune, un bar cu sticle de bere şi apă minerală şi câteva rânduri de pahare în spatele lor, o uşă, care în mod evident ducea spre bucătărie. Telefonul era pe perete şi lângă el era agăţată o carte de telefon.

Fata spuse:

— Ascultaţi, dacă tot sunt aici, pot să vă fac o cafea. Vreţi?

— Minunat, îi spuse Corder.

Dispăru în bucătărie şi el răsfoi repede cartea de telefon, căutând numărul centralei regionale ca să obţină legătura cu linia internaţională. Degetele îi tremurau în timp ce forma prefixul Londrei, urmat de numărul de la DI5.

N-a avut nici măcar timp să se roage. La celălalt capăt al firului cineva a ridicat receptorul şi un glas de femeie de data asta, telefonista de serviciu, spuse:

— Spuneţi cine sunteţi.

— Lysander, spuse Corder precipitat. Un fir liber, vă rog. Trebuie să vorbesc imediat cu brigadierul Ferguson. Prioritate totală.

Vocea lui Ferguson interveni imediat, de parcă ar fi ascultat pe fir.

— Ce este, Jack?

— O bramburealã întreagă, sir. Barry a mirosit ceva, aşa că el şi cu mine nu ne-am mai

băgat. Restul echipei a fost lichidată de poliţie.

— Presupun că aţi întins-o.

— Da.

— Şi el nu te suspectează?

— Nu. Crede că e de vină unul din gangsterii din Marsilia care a vorbit neîntrebat.

În bucătărie, Frank Barry asculta pe derivaţie, zâmbind, un anonim sub ochelarii negri de motociclist. Fata zăcea pe jos, la picioarele lui, cu sângele scurgându-i-se dintr-o tăietură urâtă de la tâmplă, unde Frank o pocnise cu pistolul. Lăsă receptorul atârnat de cordon, scoase o surdină Carswell din buzunar, o înşurubă pe ţeava pistolului şi intră în local.

Corder mai vorbea încă cu glas scăzut, precipitat.

— Nu ştiu cât pot să mai rezist, asta-i nenorocirea.

Barry spuse încetişor:

— Jack!

Corder se întoarse spre el şi Barry îl împuşcă de două ori în inimă, proiectându-l în perete, de unde se prăbuşi cu faţa în jos, pe podea.

Receptorul se legăna la capătul cordonului. Barry îl ridică şi spuse:

— Ferguson, tu eşti, bătrâne? Aici Frank Barry. Dacă vrei să-l recuperezi pe Corder, fă bine şi trimite un coşciug pentru el la barul Rosco, în St. Julien.

— Lepădătură! spuse Charles Ferguson.

— Au mai zis-o şi alţii.

Barry puse receptorul la loc şi ieşi, fluierând încetişor în timp ce deşuruba surdina. Îşi vârî pistolul înapoi în toc, dădu jos BMW-ul de pe cric şi plecă.

2

A doua zi dimineaţă ploua, când maşina îl lăsă pe Ferguson în faţa numărului 10 din

Downing Street, cu zece minute înainte de întâlnirea ce-i fusese fixată pentru ora unsprezece cu primul ministru. Şoferul plecă imediat şi Ferguson traversă trotuarul, spre intrare. În ciuda ploii, pe celălalt trotuar se găsea obişnuita grămadă de privitori, mai ales turişti, ţinuţi la respect de doi poliţişti. Un altul stătea la locul lui obişnuit de lângă uşă, o pază nu prea grozavă pentru adresa cea mai cunoscută din Anglia, sediul puterii politice şi totodată reşedinţa privată a primului ministru, dar asta nu însemna absolut nimic, după cum Ferguson ştia prea bine. Mai erau şi alţii, îmbrăcaţi mai discret, situaţi în anumite puncte strategice din zonă, gata să dea fuga la primul semn de agitaţie.

Poliţistul salută şi uşa se deschise, chiar înainte ca Ferguson să ajungă la ea. Păşi înăuntru.

Tânărul care-l salută, spuse:

— Domnul brigadier Ferguson? Pe aici, sir.

Traversând holul de la intrare auzi zumzet de activitate, din dreapta, dinspre Sala Presei, apoi pătrunse pe coridorul ce ducea spre partea din spate a casei şi spre Sala Cabinetului.

Scara principală ce ducea la primul etaj era străjuită de portretele prim-miniştrilor anteriori: Peel, Wellington, Disraeli, Gladstone. Pe Ferguson îl cuprindea întotdeauna un simţ acut al istoriei de câte ori urca acele trepte, deşi era prima oară când făcea acest lucru pentru a se întâlni cu actualul prim-ministru. Prima oară când trebuia să se explice în faţa unei femei, şi încă o femeie al naibii de deşteaptă, trebuie să recunoaştem. Era categoric o experienţă nouă. Dar se schimbase, oare, ceva? Câte atentate existaseră împotriva reginei Victoria? Iar Disraeli şi Gladstone avuseseră amândoi de furcă ba cu feniani*, ba cu dinamitarzi şi anarhişti cu bombele lor.

Pe coridorul de la etaj tânărul bătu la o uşă, o deschise şi îl pofti pe Ferguson înăuntru.

— Brigadierul Ferguson, doamnă prim-ministru, spuse el şi plecă, închizând uşa în urma lui.

Biroul era acum mai elegant decât şi-l amintea Ferguson, cu pereţii de un verde pal, cu draperii aurii şi mobilă confortabilă de cel mai bun gust. Dar în toată încăperea nimic nu era mai elegant decât femeia din spatele mesei de lucru. Taiorul albastru cu spuma de dantelă albă la gât punea perfect în valoare părul ei blond. O femeie de lume, elegantă, frumoasă şi totuşi, când îşi ridică privirea spre Ferguson din hârtiile pe care le citea, acesta văzu că avea ochii duri şi inteligenţi.

— Preşedintele francez m-a asigurat personal azi dimineaţă că toată afacerea asta

Fenian — membru al unei asociaţii secrete irlandeze fondate la New York, în 1857, cu scopul de a răsturna dominaţia engleză în Irlanda.

nenorocită va fi muşamalizată. Nu s-a întâmplat nimic. M-aţi înţeles?

— Perfect, doamnă.

Privi hârtia din faţa ei.

— Acest agent al vostru, Corder... Dacă nu era el...

Arătă spre un scaun.

— Luaţi loc, brigadiere. Povestiţi-mi despre el.

— Pe Jack Corder l-am recrutat acum vreo doisprezece ani, când încă era student la Balliol. Drumul pe care şi l-a ales a fost să se implice total în politica stângii. Deseori aflăm de tot felul de cârtiţe din serviciul nostru de informaţii, care lucrează pentru ruşi. Jack era reversul medaliei. A fost de două ori condamnat la închisoare pentru aparenta sa combativitate. După aceea l-am transferat pe scena terorismului european. Misiunea lui cea mai importantă a fost Frank Barry.

Femeia confirmă din cap.

— Am vorbit deja cu directorul general de la DI5. Mi-a spus că încă din 1972 unul din predecesorii mei a autorizat înfiinţarea în cadrul DI5 a unei secţii denumită Grupul Patru, care este împuternicită direct de primul ministru să coordoneze urmărirea tuturor cazurilor de terorism, subversiune şi alte asemenea activităţi.

— Este exact, doamnă prim-ministru.

— Şi dumneavoastră conduceţi această secţie, Brigadiere?

— Da, doamnă.

Urmă o pauză destul de lungă, timp în care ea se uită gânditoare la hârtia de pe birou. Ferguson îşi drese glasul.

— Desigur, dacă preferaţi să operaţi vreo schimbare, eu îmi voi înainta demisia fără nici o ezitare.

— Dacă o s-o vreau, o să v-o cer, Brigadiere, spuse ea tăios. Dar nu puteţi avea pretenţia să am prea multă încredere în activitatea secţiei dumneavoastră când unul din miniştrii cei mai importanţi ai Coroanei era cât pe-aci să fie asasinat. Acum spuneţi-mi ceva despre acest Barry. De ce e atât de important şi, mai concret: cum de reuşeşte mereu să scape?

— Un nebun sclipitor, doamnă. Un geniu, în felul lui. Tot atât de important pentru scena terorismului internaţional ca şi Carlos, dar nu la fel de cunoscut publicului.

— Şi de ce oare?

— E o chestiune de psihologie personală. Mulţi terorişti, cum ar fi câţiva din cei implicaţi în banda Baader-Meinhoff, de exemplu, au o slăbiciune, le place publicitatea. Ei vor nu numai ca oamenii să ştie cine sunt, dar şi să ştie că îşi pot bate joc de poliţie şi de serviciile de informaţii pe care le înfruntă oricând au ei chef. Se pare că Barry n-are nevoie de acest gen de publicitate şi, întrucât nouă ne convine de minune să nu-i facem

deloc reclamă, el a rămas pentru public un necunoscut.

— Care sunt datele lui personale?

— Mă tem că, privind prin prisma senzaţionalului cultivat în presă, stăm cât se poate de prost. S-a născut în Ulster. A fost sublocotenent în Armata Naţională, la puşcaşii din Ulster. A luptat în Coreea. Mai mult, pe front, rapoartele despre el au fost excelente. E protestant. Unchiul lui este un nobil irlandez, lordul Stramore. Foarte implicat în politica oranistă* aproape toată viaţa lui, dar acum cu sănătatea şubredă. Barry e moştenitorul lui.

— Dumnezeule! spuse primul ministru.

— În primii ani ai conflictelor din Irlanda, Barry se declara republican. Ca de obicei, a acţionat de capul lui. A organizat un grup numit Fiii lui Erin, care ne-a creat probleme uriaşe în provincie. Repudiat total de Armata Republicană Irlandeză Provizorie, în 1972, când a fost înfiinţat Grupul Patru, am reuşit să introduc în organizaţia lui Barry un agent de-al meu, un anume maior Vaughan. Finalul acestei mici istorii a fost că Barry a fost grav rănit. A reuşit să scape cu viaţă numai datorită competenţei chirurgilor din secţia militară a spitalului Musgrave Park din Belfast.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— A fugit, doamnă. Deşi nici măcar nu putea să umble, după cum susţin medicii, a plecat din spital pe picioarele lui, îmbrăcat ca portar. Şi-a făcut apariţia la Dublin după douăzeci şi patru de ore. Bineînţeles că acolo nu ne-am putut atinge de el. Mai bine de un an a tot intrat şi a ieşit din spital, atât acolo cât şi în Elveţia.

— Şi pe urmă?

— De atunci, doamnă, are la activ — în unele cazuri ştim în mod sigur, în altele suntem aproape convinşi — cel puţin 15 asasinate şi câteva incidente cu bombe. Amprenta lui este distinctă şi inconfundabilă, iar angajarea politică pare a fi, în

cazul lui, motivaţia cea mai puţin probabilă. Un rezumat al activităţii sale din ultimii ani poate elucida spusele mele. În 1973 l-a asasinat pe generalul comandant al serviciului de informaţii militar spaniol din ţinutul basc. Responsabilitatea a fost revendicată de mişcarea naţionalistă bască, ETA

— Continuaţi.

— Pe de altă parte, tot el s-a făcut vinovat de uciderea generalului Hans Grosch în timpul unei vizite la Munchen, în 1975. O treabă foarte neplăcută pentru guvernul vest-german. Postul deţinut de Grosch în securitatea de stat est-germană era oarecum echivalent

Oranist — membru în *Orange Association* înfiinţată în 1795 pentru a apăra cauza protestantismului în Irlanda.

cu postul meu. Deci, după cum vedeţi, doamnă, pe de o parte Barry ucide un fascist, iar pe de alta, un comunist.

— Şi spuneţi că nu e implicat în politică?

— În nici un fel.

Ferguson scoase o foaie din servietă şi i-o întinse peste birou.

— Poftiţi lista misiunilor pe care credem noi că le-a avut. După cum vedeţi, victimele lui sunt din toate zonele scenei politice.

Primul ministru citi lista pe îndelete şi se încruntă.

— Vreţi să spuneţi deci că lucrează pentru oricine-l plăteşte?

— Nu, doamnă, cred că e vorba de ceva mai subtil. Tot ce face el se potriveşte într-un tipar, prin faptul că oriunde s-ar întâmpla produce daune maxime. De exemplu, în 1977, ucide un diplomat spaniol în vizită la Paris — un fascist. Guvernul francez e nevoit să reacţioneze în mod corespunzător şi în decurs de douăzeci şi patru de ore toţi agitatorii de stânga din Paris încap pe mâna poliţiei. Nu numai comuniştii, dar şi

socialiştii. Partidului Socialist nu i-a plăcut asta, ceea ce a însemnat că nici sindicatelor nu le-a plăcut. Rezultatul — agitaţie printre muncitori, greve, învrăjbiri.

Ea se opri brusc la partea de jos a listei şi îşi ridică privirea, albă la faţă.

— Menţionaţi aici o posibilă implicare în asasinarea lui Mountbatten?

— Avem toate motivele să credem că a fost consultat. Ea clătină din cap.

— N-are nici un sens.

— Ba are, dacă luăm în considerare relaţiile lui cu cei din KGB, cunoscute, de altfel. Eu cred că majoritatea incidentelor care sunt opera lui au fost comandate de KGB, chiar şi asasinarea unor presupuşi prieteni de-ai lor, cu unicul scop de a produce cât mai multă vrajbă în Occident.

— Dar Barry nu-i marxist?

— Frank Barry nu-i nimic, doamnă. A, da, le ia banii, sunt sigur de asta, dar face ceea ce face numai din amuzament. Bănuiesc că psihiatrii ar găsi tot felul de termeni bizari pentru a descrie starea lui mintală. Termenul de psihopat ar fi doar începutul. Nici nu mă interesează, de fapt. Vreau numai să-l văd mort.

Primul ministru îi înapoie lista.

— Atunci, daţi-i drumul, Brigadiere.

Ferguson luă lista din mâna ei, în timp ce ea apăsă pe un buton de pe birou.

— Doamnă?...

— Secţia Patru deţine puterea necesară; s-ar părea că din acest birou i se dă toată libertatea de acţiune. Foloseşte-o, omule. N-o să te învăţ eu cum să-ţi faci meseria, te pricepi prea bine. Ţi-am citit dosarul. Singurul lucru pe care ţi-l voi spune este că mi se pare limpede că trebuie să laşi totul la o parte şi să-ţi concentrezi întreaga activitate asupra lui Barry.

Ferguson se ridică în picioare şi vârî hârtia înapoi în servietă.

— Am înţeles, doamnă prim-ministru.

Uşa se deschise în spatele lui şi apăru tânărul secretar. Primul ministru luă stiloul de pe birou şi îşi reluă lucrul, în timp ce Ferguson se-ndrepta spre uşă şi era condus afară.

*

De obicei Ferguson prefera să lucreze în apartamentul său din Cavendish Square. Şedea lângă foc, bând ceai şi prăjindu-şi crochete pe o furculiţă lungă, de alamă, când Kim deschise uşa poftindu-l înăuntru pe Harry Fox.

— A, ai venit, Harry! Ai adus ce ţi-am cerut?

— Da, sir. Până la ultima bucăţică de hârtie din dosarul lui Frank Barry.

Fox era un tânăr de treizeci de ani, zvelt şi elegant şi purta cravata Gărzii, fapt deloc surprinzător pentru cineva care până în urmă cu doi ani fusese căpitan în cavaleria regală. Mănuşa impecabilă de piele pe care o purta în permanenţă pe mâna stângă ascundea faptul că îşi pierduse originalul în urma exploziei unei bombe, în timp ce-şi făcea cel de al treilea rond de serviciu la Belfast. Era asistentul lui Ferguson doar de un an şi ceva.

— De fapt, ce căutăm noi, sir?

— Nu ştiu precis, Harry. Jack Corder a fost cel de-al treilea om pe care l-am aruncat în luptă împotriva lui Frank Barry şi doi din cei trei au sfârşit în groapă. Singurul lucru de care sunt sigur e că trebuie să găsim altceva.

— Aveţi dreptate, sir. Probabil că numai un hoţ poate prinde un alt hoţ.

Ferguson, care tocmai încerca să străpungă încă o crochetă cu furculiţa, se opri.

— Ce-ai spus?

— Jack Grand de la Secţia Specială îmi povestea zilele trecute că au introdus un om de-al lor în închisoarea Parkhurst, travestit în deţinut.

După două zile a fost atacat şi vătămat grav. Probabil că adevărul este că majoritatea tâlharilor simt un copoi de la un kilometru. Dacă stăm să ne gândim, Frank Barry o fi şi el la fel. Ar mirosi aproape orice individ pe care aţi încerca să-l infiltraţi într-o asemenea acţiune.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Ferguson. Te rog, începe şi citeşte din dosarele alea cu voce tare.

Şase ore asta au făcut, timp în care doar Kim i-a mai deranjat din când în când ca să le mai toarne ceai şi cafea. Era întuneric când Ferguson se ridică, se întinse şi făcu semn cu mâna spre fereastră.

— Aş vrea să ştiu unde-o fi ticălosul ăla acum.

Fox spuse:

— Nu prea avem fotografii de-ale lui, sir. După 1972 n-avem nici una. Cea mai veche pare să fie asta, luată dintr-un articol din „Paris Match", scris de o ziaristă, în 1971. Cine-s ceilalţi doi care-s cu el? Devlin, nu-i aşa? Liam Devlin şi Martin Brosnan.

Ferguson traversă încăperea cu o viteză uluitoare pentru un bărbat corpolent ca el şi îi luă din mână tăietura din ziar.

— Dumnezeule! Liam Devlin... şi Brosnan! Uitasem că au avut de-a face cu Barry! A trecut atâta timp...

— Dar cine au fost ăştia, sir?

— Doi indivizi anacronici de la începuturile conflictelor din Irlanda. Înainte de atacurile cu bombe cele mai grave şi de masacru. Genul de oameni care se mai credeau încă în 1921, când Michael Collins flutura steagul Irlandei. Cavaleri ai gherilei, înfruntând puterea Imperiului Britanic, detaşamente volante, acţiuni de noapte...

— Cred că am văzut cândva filmul ăsta, sir, spuse Fox.

— Era pe atunci un om, pe nume Sean McEoin, conducător ar unui detaşament volant, care mai târziu a devenit general în Armata Statului Liber. În 1921 a fost înconjurat de „Black and Tans"*, într-o căsuţă din apropierea satului său. Deoarece înăuntru erau femei şi copii, McEoin a fugit afară, în câmp deschis, cu o puşcă în fiecare mână, şi şi-a croit drum trăgând prin cordonul de poliţişti. Devlin şi Brosnan sunt acelaşi gen de idioţi.

— N-aş putea spune că eu am dat peste vreunul din ăştia, cât timp am stat în Ulster, spuse Fox, cu emoţie în glas.

— Nu, dar e bine să nu uităm că IRA, ca şi Armata Britanică sau alte instituţii de acest fel, e alcătuită dintr-o mare varietate de fiinţe omeneşti. Dar acum întinde-o. Vreau să mă gândesc puţin la asta.

Fox plecă. Ferguson îşi turnă un brandy, se duse la fereastră şi rămase acolo în picioare, privind în jos spre piaţetă şi gândindu-se cu părere de rău la Jack Corder şi la ceilalţi pe care-i trimisese împotriva lui Barry.

— Pe undeva, spuse el în şoaptă, ticălosul ăla continuă să-şi bată joc de mine.

*

Chiar în momentul acela, Barry făcea cam ce făcea şi Ferguson: stătea în dreptul unei

* *Black and Tans* — poliţia militarizată folosită în Irlanda în 1921.

ferestre cu un coniac mare în mână. În cazul lui, apartamentul se afla la Paris şi sub ochii lui se întindea Sena. Se auzi o bătaie discretă în uşă şi când o deschise fără a scoate lanţul, îl zări afară pe Romanov.

— Cum e? întrebă Barry în timp ce rusul intră.

— E mare activitate la Secţia Cinci, Frank. Ei ştiu că tu ai fost în spatele întregii afaceri, aşa că răscolesc peste tot ca să te găsească şi aş putea adăuga că de data asta au tot sprijinul Serviciului de informaţii britanic. Brigadierul Ferguson de la voi şi colonelul Guyon de la Secţia Cinci sunt prieteni vechi.

— Asta-i ceva cu totul nou. Nu credeam că DI5 şi Serviciul francez de informaţii întreţin relaţii. Cum poţi să fii sigur că Ferguson şi Guyon sunt amici atât de buni? Sau ai cumva un informator în departamentul lui Guyon?

— Orice e posibil, îi răspunse Romanov.

Barry îşi manifestă surprinderea.

— Glumeşti. Eu credeam că Serviciul britanic de informaţii a scăpat până acum de toate cârtiţele lui. Mie în mod sigur nu mi-a fost de nici un folos omul tău. Ţi-a spus de Corder? A trebuit să-mi adun singur date despre el.

— Frank, ca să fiu sincer, deocamdată obţinem doar informaţii periferice, dar sperăm la ceva mai bun.

— Nu pricep, spuse Barry. Normal e ca DI5 să-şi verifice fiecare salariat, până la laptele pe care l-a supt de la maică-sa.

— Poate că asta şi fac, Frank. Dar în cazul ăsta nu le-ar folosi la nimic.

— Ăsta e un lucru bun. Cel puţin deocamdată nu mai există nimeni care să mă dea în gât; bineînţeles în afară de tine, bătrâne.

Zâmbetul lui Romanov era forţat.

— În general, cred că ai face bine dacă te-ai da la fund un timp.

— Şi unde-mi sugerezi să dispar?

— în Anglia.

Barry râse.

— E o idee destul de inedită. Ultimul loc la care s-ar aştepta. Ai ceva precis în minte?

— Lake District*.

— Cică e frumos acolo în anotimpul ăsta.

Barry îşi mai turnă un coniac.

— Hai să vedem despre ce e vorba, Nikolai.

Rusul îşi deschise servieta şi scoase o colecţie de hărţi.

* *Lake District* — ţinutul lacurilor; regiune din nord-vestul Angliei.

— Este penibil de simplu. Echilibrul de forţe, în ceea ce priveşte armatele terestre din Europa, este net în favoarea noastră, în principal pentru că noi am putea arunca în luptă cu cel puţin patru mii de tancuri mai mult decât forţele NATO.

— Şi...?

— Vest-germanii au venit cu o nouă armă foarte deşteaptă. Destul de uşoară pentru a fi purtată de orice sector al infanteriei. Când se trage cu ea, lansează simultan douăsprezece rachete. Ţi le poţi imagina ca nişte rachete în miniatură. Cu detector de căldură, bineînţeles. Oricare din aceste rachete e în stare să distrugă cel mai mare tanc al nostru.

— Iisuse! spuse Barry. Te şi miri cum de-au pierdut războiul. Ce o să mai născocească data viitoare?

— Am făcut tot posibilul să punem mâna pe una, dar deocamdată n-am reuşit. Trebuie neapărat s-avem una, Frank.

— Şi unde intru eu în joc?

Romanov începu să desfăşoare hărţile.

— Am primit azi o informaţie foarte interesantă. Germanii vor să le facă britanicilor cât şi celorlalţi o demonstraţie cu această armă pe poligonul de testare a rachetelor al Armatei Britanice, de lângă Wast Water, în Lake District, joia viitoare. O echipă de germani urmează să ducă acolo o astfel de armă miercuri. Un ofiţer şi şase soldaţi. La Brisingham, care se află la numai treizeci de kilometri de poligon, există o bază dezafectată a RAF. Acolo vor ateriza, pentru a fi transportaţi mai departe cu camionul.

— Interesant!

Barry desfăşură hărţile pe toată lungimea mesei.

— Frank, dă lovitura asta pentru mine şi eu zic că merită jumătate de milion.

Barry parcă nici nu-l auzi.

— Aş avea nevoie de sprijin la faţa locului. Cineva pe care să mă pot bizui în general. De preferat un pungaş înrăit. Ar putea aranja asta oamenii tăi din Londra?

— Orice, Frank.

— Şi mai vreau hărţi. Hărţi de la Direcţia cartografică engleză. Vreau să cunosc zona aceea ca pe propria-mi palmă.

— O să fac să-ţi parvină mâine dimineaţă.

— Astă seară, spuse Barry. O să am nevoie şi de nişte paşapoarte false. Unul britanic, unul francez şi unul american, aşa ca să avem puţină variaţie. Las pe seama experţilor tăi detaliile despre persoana mea.

— E-n regulă, spuse Romanov.

— Şi scapă-mă de cei de la SDECE. Spune-le că eram în Turcia sau că am plecat în Argentina.

De când cu scandalul „Safirul", reţelele de informaţii din mai toate ţările occidentale aveau o părere destul de proastă despre serviciul secret francez, fiind convinşi că este infiltrat de KGB, ceea ce era adevărat — dovadă că Romanov a putut să accepte ce-i cerea Barry.

— Şi încă ceva, mai spuse Barry, în timp ce Romanov deschidea uşa. Un cont în bancă pe baza paşaportului meu englezesc, în valoare de cincizeci de mii de lire, fond de rulment.

Zâmbi uşor.

— Şi o să te coste un milion, Nikolai. De data asta te costă un milion.

Romanov dădu din umeri.

— Frank, fă-ne tu rost de arma asta şi poţi să ceri cât vrei, îţi promit.

Ieşi şi Barry încuie uşa, puse lanţul, apoi se întoarse la masă, se aşeză în faţa hărţilor şi începu să chibzuiască la toată afacerea.

*

La Londra, Harry Fox tocmai era pe punctul de a intra sub duş, când sună telefonul. Înjură, îşi trase un prosop pe el şi se duse să răspundă.

— Harry, la telefon Ferguson. Ţii minte ce-ai spus, că numai un hoţ poate să prindă alt hoţ. Mi-ai dat o idee foarte interesantă. Du-te la birou şi adu-mi dosarul lui Martin Brosnan. Şi dacă tot cauţi, ai putea să mi-l aduci şi pe al lui Devlin.

Fox se uită la ceas.

— Adică dimineaţă, sir?

— Acum, fir-ar să fie!

Ferguson trânti telefonul, iar Fox puse la loc receptorul şi se uită la ceas. Era trecut de două noaptea. Oftă, se întoarse în baie şi începu să se îmbrace.

3

— Martin Aodh Brosnan, spuse Ferguson. Dacă te interesează, Aodh este Hugh în galică, după bunicul lui din partea mamei, un lider sindicalist din Dublin, cunoscut la vremea lui.

Focul ardea zdravăn. Era patru dimineaţa şi fără a avea vreun motiv special Harry Fox se simţea plin de viaţă; doar mâna îl durea puţin, de parcă ar mai fi avut-o. Asta i se întâmpla întotdeauna în stare de stres.

— Conform dosarului, s-a născut la Boston, în 1945, având strămoşi americani irlandezi. Străstrăbunicul lui a emigrat din Kerry în timpul foametei. A întemeiat averea familiei din transporturi navale, în a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea şi de atunci le-a mers tot mai

bine. Petrol, construcţii, uzine chimice — au făcut de toate. Au multe relaţii.

Fox se încruntă şi îşi ridică privirea.

— Protestant. Asta-i surprinzător.

— De ce? spuse Ferguson. Pe vremuri în America existau multe prejudecăţi împotriva catolicilor. Probabil că unul din strămoşii lui a trecut în cealaltă tabără. Nu e primul protestant care doreşte o Irlandă unită. Wolfe Tone cum a fost? De la el a pornit totul. Iar altul a fost Charles Stewart Parnell, omul care era cât pe-aci s-o obţină de la guvernul britanic din vremea lui.

— După cum scrie aici, mama lui Brosnan e catolică.

— Şi încă una înfocată. Se duce la biserică de patru ori pe săptămână. Născută la Dublin. L-a cunoscut pe soţul ei când era studentă la universitatea din Boston. El a murit acum câţiva ani. Ea conduce imperiul familiei cu o mână de fier. Cred că singura fiinţă pe care n-a fost în stare s-o supună voinţei ei este propriu-i fiu.

— Se pare că el le-a făcut pe toate aşa cum se cuvine. Totul, de mare clasă. Cea mai bună şcoală particulară, Andover. Şi-a luat diploma în literatură engleză la Princeton.

— S-a specializat, îi corectă Ferguson.

— Ce-aţi spus, sir?

— Specialist în limba engleză, aşa spun amicii noştri americani.

Fox dădu din umeri şi reveni la dosar.

— Apoi, în 1966 a plecat ca voluntar în Vietnam. În trupele de comando aeropurtate şi Serviciile speciale. Ca soldat de rând, ăsta-i lucrul cel mai surprinzător, sir.

— E un detaliu foarte important, Harry.

Ferguson îşi mai turnă un ceai.

— Vietnamul n-a fost niciodată o chestiune prea populară în America. Dacă erai la universitate sau la colegiu, puteai să te sustragi înrolării şi exact asta şi făceau majoritatea tinerilor din familii

ca a lui Brosnan. Ar fi putut să se sustragă serviciului militar, rămânând la universitate şi luându-şi doctoratul. Dar n-a făcut-o. Care-i cuvântul ăla care-i foarte la modă acum, Harry, macho? Poate că despre asta a fost vorba. Probabil că nu se simţea cu adevărat bărbat fiindcă ezitase atâta timp. Până la urmă, important este că s-a dus.

— Şi s-a ales cu ceva, fluieră Fox. Crucea Militară pentru Merite Deosebite, Steaua de Argint cu Frunze de Stejar, Crucea Vietnameză pentru Vitejie. Se încruntă. Şi Legiunea de Onoare. Ce naiba caută francezii în treaba asta?

Ferguson se ridică şi se duse până la fereastră.

— Asta-i ceva interesant. Ultimul său gest măreţ. A salvat de la moarte o celebră reporteră de război franceză, o femeie — să nu-ţi vină să crezi! — pe nume Anne-Marie Audin. În nu ştiu ce ambuscadă. Fata mai apare în povestea asta. Îţi aminteşti fotografia la articolul din „Paris Match", cu Brosnan, Liam Devlin şi Frank Barry? Minunata domnişoară Audin a făcut-o, printre altele. A scris aceeaşi poveste şi pentru revista „Life" şi a luat pentru ea premiul Pulitzer. O privire din culise asupra luptei irlandezilor. S-a vândut foarte bine la Boston.

Fox întinse mâna după următorul dosar.

— Dar cum naiba a ajuns de la asta Ia IRA?

— E total lipsit de logică, dar splendid de simplu.

Ferguson se întoarse şi se îndreptă spre foc.

— Iţi fac un rezumat ca să scutim timp. După ce a părăsit armata, Brosnan s-a dus la Trinity College, la Dublin, ca să-şi dea doctoratul de care am pomenit. În august 1969 se afla în vizită la un bătrân unchi catolic din partea maică-sii, parohul unei biserici de la Falls Road în Belfast. Când ai vizitat pentru prima oară acest frumos oraş, Harry?

— În 1976,sir.

Ferguson confirmă din cap.

— Atâtea s-au întâmplat, atâta vreme s-a scurs de atunci, încât acei primi ani înverşunaţi ai marilor tulburări sunt probabil pentru cei de vârsta ta un fel de istorie antică. Atâtea nume, atâtea chipuri...

Oftă şi se aşeză.

— În timpul vizitei lui Brosnan, bandele oraniste conduse de detaşamentele speciale „B", o organizaţie din fericire defunctă, s-au pornit să facă prăpăd. Au ars până-n temelii biserica unchiului lui Brosnan. De fapt, bătrânul a fost atât de rău bătut încât şi-a pierdut un ochi.

— Înţeleg, spuse sobru Fox.

— Ba nu-nţelegi, Harry. Am avut odată un agent pe nume Vaughan — maiorul Simon Vaughan. Acum nu mai vrea să lucreze pentru mine, dar asta-i o altă poveste. El a înţeles, într-adevăr, pentru că, la fel ca şi Brosnan, avea o mamă irlandeză. A, sigur că IRA are partea ei de bandiţi şi de nebuni cu bombe şi poate mult prea mulţi de-alde Frank Barry, dar are şi oameni ca Liam Devlin şi Martin Brosnan. Idealişti autentici în tradiţia lui Pearse, Conolly şi Michael Collins. Fie că eşti sau nu de acord cu ei, sunt oameni care cred cu tot sufletul că sunt angajaţi într-o luptă a cărei miză este nici mai mult nici mai puţin decât libertatea ţării lor.

Fox îşi ridică mâna inmănuşată.

— Iertaţi-mă, sir, dar am văzut de prea multe ori femei şi copii care fugeau urlând după explozia unei bombe, ca să mai cred aşa ceva.

— Exact, spuse Ferguson. Oameni ca Devlin şi Brosnan vor să poată lupta cu mâinile curate şi cu un dram de onoare. Tragedia lor este că în acest soi de război pur şi simplu nu e posibil aşa ceva.

Se ridică din nou, plimbându-se agitat prin cameră.

— Vezi tu, nu-l pot învinovăţi pe Brosnan pentru ceea ce s-a petrecut la Belfast în acea noapte de august din '69. O mână de republicani,

nu mai mult de şase, conduşi de Liam Devlin, au ieşit în stradă. Aveau trei puşti, două revolvere şi o mitralieră Thompson destul de rablagită. Brosnan s-a pomenit prins în toiul luptei pentru apărarea bisericii şi, când unul din ei a fost omorât lângă Devlin, el a ridicat instinctiv de jos puşca omului. Era pe departe cel mai experimentat luptător de acolo, nu uita asta. Din acel moment s-a alăturat cauzei IRA, fiind mâna dreaptă a lui Devlin în perioada când Devlin era şef de stat major în Ulster.

— Şi pe urmă?

— în primii doi ani a fost bine. Oameni ca Devlin şi Brosnan au putut să ducă acel gen de război de gherilă, minunatul război de pe timpuri, care i-ar fi mers la inimă lui Michael Collins. Fără bombe — bombele le lăsau pe seama celor de teapa lui Frank Barry. Devlin avea treabă cu armata, aşa vedea el lucrurile. Aşa credea el că se putea câştiga simpatia lumii pentru Cauză. Apropo, cum te-ai simţi dacă ai fi comandantul suprem al Irlandei de Nord şi, intrând într-o bună zi în biroul tău personal de la cartierul general din Lisburn, ai găsi un trandafir pe birou?

— Dumnezeule!

— Ei da, lui Brosnan îi plăcea genul ăsta de gesturi absurde şi îndrăzneţe. Trandafirul era desigur o anagramă a numelui lui. Nu s-a limitat doar la comandantul suprem, a mai pus câte unul şi la primul ministru de atunci al Ulsterului şi la secretarul de stat pentru Irlanda de Nord. Aluzia era destul de clară.

— Putea să ucidă şi n-a făcut-o.

— Aşa este. Trandafirul lui Brosnan.

Ferguson râse.

— A trebuit să clasam dosarul la „secret" ca să nu prindă de veste ziariştii, deşi n-ar fi crezut. Cine ar fi crezut?

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Totul s-a schimbat, nu? O escaladare cât se poate de urâtă a vărsărilor de sânge, atentatorii cu bombe au obţinut locurile de frunte în mişcare. Devlin a devenit şeful serviciului de informaţii din Dublin. Brosnan a lucrat cu el ca un fel de aghiotant special.

Continuând să răsfoiască dosarul, Fox spuse:

— Aici scrie că are cetăţenie irlandeză. Cum vine asta, sir?

— Păi, guvernul american nu era prea încântat de activitatea lui. Şi apoi, în 1974, Devlin l-a trimis la New York ca să execute un informator care fusese ajutat de poliţia din Ulster să se refugieze în America, după ce vânduse informaţii care duseseră la arestarea a aproape tuturor membrilor brigăzii din Belfastul de nord. Brosnan şi-a îndeplinit misiunea eficient şi necruţător, ca de obicei, şi a scăpat ca prin urechile acului din New York. Când Departamentul de Stat american a încercat să obţină extrădarea lui, el a revendicat cetăţenia irlandeză, lucru pe care era îndreptăţit să-l facă după legea irlandeză, mama lui fiind născută acolo. Dacă vrei să ştii, Harry, şi eu aş putea face acelaşi lucru. Bunica s-a născut la Cork.

Fox aruncă repede o privire prin restul dosarului.

— Şi apoi treaba cu francezii.

— Aşa este. Devlin l-a trimis în 1975 în Franţa să negocieze un transport de arme. Intermediarul s-a dovedit a fi un informator al poliţiei. Când Brosnan a sosit într-un sat de pescari de pe coasta bretonă ca să ia în primire marfa, îl aştepta o trupă de intervenţie a poliţiei. În tărăboiul care a urmat, a rănit doi din ei şi pe altul l-a ucis, ceea ce i-a adus o condamnare pe viaţă pe Insula Belle.

— Insula Belle, sir?

— Francezii nu mai au Insula Diavolului, Harry. Au doar Insula Belle. În Mediterană,

desigur, ceea ce sună mai plăcut, dar nu e deloc aşa.

Fox închise dosarele.

— Foarte bine, sir, dar ce-am rezolvat cu asta?

— Numai un hoţ poate să prindă un alt hoţ, Harry. Tu ai spus-o.

Fox îl privi uluit.

— Dar e în închisoare, sir. Chiar dumneavoastră aţi spus!

— De patru ani, spuse Ferguson. Dar dacă am putea face ceva în privinţa asta?

Telefonul interior sună şi Ferguson se duse să-l ridice. Dădu din cap.

— Bine. Spune-i că venim imediat.

Se întoarse spre Fox.

— Haide, Harry, ia-ţi haina şi s-o luăm din loc. N-avem prea mult timp.

Se îndreptă spre uşa urmat de Fox.

— Cu respect, sir, încotro?

— La cazarma Bradbury din Hereford, Harry. Statul major al regimentului 22 al Serviciului Aerian Special. Îţi explic pe drum.

Şi ieşi ca o vijelie.

Afară în stradă era frig, ploaia se reflecta pe asfaltul negru şi după ce Bentleyul mare şi negru porni, Harry Fox se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi încheie cu o singură mână vechea sa manta de cavalerist. Atâtea lucruri îi roiau prin minte, atâtea se întâmplaseră şi Brosnan îl obseda! Acest om pe care nu-l întâlnise niciodată şi pe care totuşi simţea că-l cunoaşte ca pe un frate. Închise ochii şi se întrebă oare ce făcea Brosnan acum.

*

Insula Belle este o stâncă situată la 40 de mile est de Marsilia şi la vreo zece mile de coastă. Fortăreaţa, un anacronism din secolul al optsprezecelea, pare să crească chiar din stânci,

fiind unul din cele mai sinistre peisaje din toată Mediterana. Acolo nu există decât fortăreaţa, cariera de granit şi vreo şase sute de deţinuţi — politici sau criminali dintre cei mai periculoşi. Majoritatea au condamnări pe viaţă şi, întrucât autorităţile franceze iau în serios termenul, majoritatea vor muri aici. Un lucru e sigur. Nimeni n-a evadat vreodată din Insula Belle.

Motivele sunt simple. Nici un vas nu se poate apropia mai mult de patru mile şi zona liberă stabilită în jurul insulei este supravegheată îndeaproape cu un excelent sistem radar. Iar Insula Belle mai are un sistem de protecţie extrem de eficient pus la dispoziţie chiar de natură, un fenomen cunoscut pescarilor locali sub numele de „Scocul morii", un curent cumplit de zece noduri la oră care preface apa într-o spumă albă chiar şi în zilele liniştite. Iadul pe pământ într-o furtună.

Martin Brosnan stătea întins pe pat într-o celulă de la etaj şi citea cu capul sprijinit în palme. Era gol până la brâu, cu trupul puternic şi musculos, călit de munca grea în cariera de granit. În partea stângă a pieptului avea două răni vechi, de glonte, urâte şi zbârcite. Părul negru era exagerat de lung, aproape până la umeri, în asemenea privinţe autorităţile erau uimitor de civilizate, după cum indicau şi cărţile de pe etajera de lemn de deasupra patului.

Omul de pe patul de vizavi îi aruncă un pachet de Gitanes.

— Trage o ţigară, Martin, spuse el în franceză.

Părea să aibă vreo 65 de ani, avea părul foarte alb şi ochii de un albastru viu pe o faţă ridată, comică. Se numea Jacques Savary, naş din Mafia corsicană şi unul din cei mai faimoşi gangsteri ai Marsiliei la vremea lui. Se afla în detenţie pe Insula Belle din 1965 şi era sortit să rămână acolo până la moarte, ceva neobişnuit pentru un individ cu trecutul lui, căci de obicei Mafia corsicană, cel

mai mare sindicat organizat al crimei din Franţa, reuşea să-şi folosească formidabila sa influenţă asupra aparatului judiciar pentru a trage sforile în favoarea unor membri de nivelul lui Jacques Savary, aflaţi la ananghie.

Dar Savary era un tip deosebit. El preferase să se alăture cauzei OAS. Se spunea că Charles de Gaulle scăpase cu viaţă din cel puţin 30 de atentate, dar niciodată nu fusese atât de aproape de moarte ca în timpul atacului al cărui creier fusese Jacques Savary, în martie 1965. Mafia îl salvase cel puţin de la execuţie, acceptând în schimb o condamnare pe viaţă pe Insula Belle, presupunând în mod greşit că eliberarea lui va putea fi aranjată la o dată ulterioară.

Ploaia biciuia fereastra, vântul şuiera. Savary spuse:

— Ce citeşti?

— Eliot, îi spuse Brosnan. „Ceea ce numim început este deseori sfârşitul şi a sfârşi înseamnă a începe. Sfârşitul este punctul din care începem."

— *Patru cvartete,* „Little Gidding", spuse Savary.

— Bravo, îi spuse Brosnan. Vezi avantajele unei educaţii scumpe, Jacques? Şi tu o capeţi pe gratis.

— Şi tu, prietene, ai învăţat multe lucruri. Mai ştii să deschizi uşa cum te-am învăţat eu?

Brosnan ridică din umeri, îşi dădu jos picioarele, luă o lingură din dulăpiorul de lângă pat şi se duse la uşă. Broasca era acoperită cu o plăcuţă de oţel şi reuşi repede să bage coada lingurii între marginea plăcuţei şi uşorul uşii. O manevră câteva secunde, se auzi un declic şi deschise uşa câţiva centimetri.

— Aceleaşi broaşte din 1852 sau cam pe-acolo, spuse Savary.

— Şi ce-i cu asta? N-ajung mai departe de palier, spuse Brosnan. Nu ţi-am spus până acum, dar am găsit cândva o metodă de a evada. Un pic

de cățărat, o mică bălăceală în sistemul central de canalizare şi aş putea fi afară. Am descoperit asta acum trei ani.

Savary se ridică în capul oaselor, palid la faţă.

— Atunci de ce n-ai făcut nimic?

— Fiindcă nu rezolvi nimic. Eşti tot pe stâncă şi n-ai unde să te duci.

Se auzi zgomot de paşi urcând treptele de oţel de la celălalt capăt al palierului şi Brosnan închise repede uşa şi răsuci din nou lingura. Se auzi un declic discret şi fugi spre pat şi se întinse.

Paşii se opriră afară, o cheie se răsuci în broască şi uşa se deschise. Paznicul în uniformă care se uită înăuntru era un om cu înfăţişare prietenoasă, pe nume Lebel, cu o mustaţă stufoasă, ca de morsă. Purta o manta de ploaie.

— Hai, urniţi-vă, am nevoie de voi.

— Ce-am făcut ca să meritǎm această onoare, Pierre? întrebă Savary.

— Când sufăr eu, suferiţi şi voi. Ştii că ţin la voi, spuse Lebel în timp ce ieşeau pe palier. Ticăloşii mi-au dat adineauri instrucţiunile de înmormântare pentru luna viitoare şi ştiţi care-i regulamentul. Ultima partidă de înot trebuie să aibă loc noaptea.

Se opriră, aşteptând ca Lebel să descuie uriaşa uşă din plasă de oţel de la capătul palierului şi Brosnan aruncă o privire prin ea spre holul central de dedesubt.

— Cine a murit? întrebă Savary.

Lebel se uită la hârtia pe care o ţinea în mână:

— 67824. Bouvier. A stat închis treizeci şi doi de ani. Cancer la intestine.

Gândul la cele auzite era îndeajuns de sumbru ca să stăvilească orice altă conversaţie. Coborâră în hol şi se îndreptară spre uşa care ducea afară, unde un alt paznic le descuie grilajul. Traversară curtea exterioară şi urcară scara spre morgă.

Era o încăpere destul de simplă, cu pereţi spoiţi cu var şi luminată de un singur bec. Mai

multe bănci de lemn bine spălate stăteau frumos aliniate. Cadavrul aştepta pe una din ele, înfăşurat într-un sac de pânză pentru cadavre. Un deţinut bătrân, îmbrăcat într-o salopetă care-i era prea mare, cu umerii încovoiaţi de bătrâneţe, freca podeaua cu formol. Se opri, rezemându-se de mătură.

— Totul e pregătit, domnule.

Brosnan ştia ce are de făcut, îndeplinise această corvoadă de multe ori. De unul din pereţi era proptit un cărucior simplu de lemn, pe care îl împinse până lângă bancă şi împreună cu Savary ridică mortul pe el.

— Bun, spuse Lebel. Să mergem.

— Şi preotul? întrebă Savary în timp ce manevrau căruciorul pe trepte.

— A zis că nu vrea preot. Era ateu.

Savary era surprins.

— Ce naiba, toţi au dreptul la un preot când mor!

Îşi întoarse privirea într-o parte, spre Brosnan.

— Pentru mine să ai grijă să se facă totul cum se cuvine.

— Tu nu mori, puşlama bătrână, spuse Brosnan. Tu o să trăieşti veşnic.

Paznicul care era de serviciu la căsuţa portarului ieşi să deschidă grilajul şi porniră, dar n-o luară pe drumul spre port, ci cotiră la stânga, în sus. Era greu să împingi la deal. În cele din urmă ieşiră pe un mic platou de la marginea stâncilor.

Nu era lună şi stânca se prăvălea abrupt, vreo 12 metri buni, până în apă. Aveai acolo senzaţia de valuri, de apă zbuciumată, de spumă albă şi Brosnan simţea sare pe buze — gustul libertăţii.

În spatele lor, Lebel aprinse o lumină deasupra unei uşi de lemn şi o descuie.

— Hai să-i atârnăm greutăţile.

Era o încăpere mică, cu o bancă de lemn în mijloc, pe care Brosnan şi Savary aşezară cadavrul. Pe unul din pereţi era agăţată o colecţie

întreagă de mantale de ploaie şi de veste de salvare portocalii. Detaliul cel mai interesant erau grămezile de lanţuri grele de oţel, încolăcite frumos pe podea, aşezate pe categorii de greutate, conform unui panou de pe peretele din spate.

— Aşa... Lebel îşi consultă documentele. Când a murit, avea cincizeci şi unu de kilograme. Iisuse, nu se poate aşa ceva! O să plutească precum un dop pe curentul ăla! Se întoarse spre o foaie prinsă pe perete. Aici scrie că trebuie patruzeci şi cinci de kilograme de lanţ. Legaţi-i-l.

Brosnan luă un lanţ din grămada respectivă şi începură să-l treacă prin cârligele cu care era prevăzut în acest scop sacul de cadavre.

— M-am întrebat deseori, Pierre, de ce faceţi atâta caz de greutăţile astea, observă Savary. De ce le schimbaţi atât după greutatea corpului.

Lebel scoase un pachet de Gauloises şi le oferi câte una.

— E simplu. Scocul morii nu e un singur curent, cum îşi închipuie cei mai mulţi. Sunt două curente. Dacă stai la suprafaţă, te poartă până pe stâncile de la St. Denise, la zece mile în sus pe coastă, şi dacă ar tot apărea mereu cadavre plutind pe acolo, ar băga în sperieţi bătrânele care-şi plimbă căţelul pe faleză. Dar dacă laşi cadavrul să cadă până la treizeci de stânjeni, curentul îl duce în largul mării. Deci factorul greutate este esenţial. Oricum, hai să terminăm mai repede!

Brosnan şi Savary cărară împreună cadavrul până la marginea stâncii. Statură acolo o clipă şi Savary spuse:

— Îţi spun eu că trebuie să aibă un preot. Nu e corect. Lebel, care în fond era un om cumsecade, îşi scoase şapca şi spuse:

— Bine. Primeşte, Doamne, sufletul robului tău, 67824, Jean Bouvier. Nu prea s-a bucurat de viaţă. Poate faci mai mult pentru el în viaţa de apoi. Îşi puse şapca la loc. Gata, daţi-i drumul!

Brosnan şi Savary îl balansară de câteva ori, apoi îi dădură drumul. Cadavrul se răsuci o dată, se scufundă în spuma albă de dedesubt şi dispăru. Rămaseră cu ochii pironiţi asupra apei.

Savary şopti:

— Numai aşa o să scap de pe stânca asta. Aici o să mor, Martin.

În glasul lui se simţea durere şi o disperare totală. Brosnan îi puse o mână pe umăr.

— Poate — şi totuşi, poate că nu va fi aşa.

Savary se întoarse spre el privindu-l întrebător, iar Lebel închise uşa, o încuie şi stinse lumina.

— Gata, hai să mergem.

Şi porniră înapoi, urmându-l în jos, pe cărare, cu capetele aplecate, ferindu-se de ploaie.

*

La ora şase dimineaţa, Ferguson şi Harry Fox luau micul dejun într-un local pentru camionagii de pe şoseaua A40, în apropiere de Cheltenham. Fox nu mai mâncase o costiţă cu ouă atât de bună de la popota ofiţerilor din garnizoana Combermere, din Windsor. Ferguson era vizibil la fel de impresionat.

— Dar Devlin cum e, sir?

— Un tip remarcabil. Trebuie să aibă şaizeci şi unu de ani. Originar din Ulster. Din comitatul Down, cred. Tatăl executat în timpul războiului anglo-irlandez din 1921, pentru că luptase într-un detaşament volant. Şcolit la iezuiţi, şi-a luat cu brio diploma în literatură engleză la Trinity College. Învăţat, scriitor, poet şi un puşcaş deosebit de periculos al IRA în anii '30. În 1936 a plecat în Spania. A luptat în brigada Washington împotriva lui Franco. Capturat de trupele italiene şi întemniţat în Spania până în 1940, când Abwehr-ul a obţinut eliberarea lui şi l-a adus la Berlin, ca să

vadă dacă n-ar putea fi cumva de folos spionajului german.

— Şi a fost, sir?

— Problema, din punctul lor de vedere, era că tipul prezenta un mare risc. Vezi tu, era foarte antifascist. Secţia irlandeză a Abwehr-ului l-a folosit o dată. Trimiseseră în Irlanda un agent, un anume căpitan Goertz. Când acesta s-a împotmolit, l-au paraşutat pe Devlin acolo ca să-l salveze. Din nefericire, Goertz a fost prins şi Devlin a trebuit să se ascundă câteva luni, până a reuşit să se-ntoarcă la Berlin prin Portugalia. După aceea, din punctul de vedere al Abwehr-ului, Irlanda a rămas pe linie moartă şi Devlin s-a angajat conferenţiar la universitatea din Berlin. Până în toamna lui 1943.

Ferguson întinse mâna după gemul de portocale.

— E într-adevăr foarte bun. Cred că o să-i cer un borcan.

— Toamna lui 1943, spuse Fox răbdător.

— Harry, ce ştii tu despre atentatul nemţilor asupra lui Churchill, din noiembrie 1943?

Fox izbucni în râs.

— Haideţi, sir, astea-s poveşti băbeşti!

Apoi, observând expresia feţei lui Ferguson, se opri din râs.

— Nu-i aşa, sir?

— Bine, Harry, hai să presupunem că e doar o istorioară reuşită. Scenariul ar suna cam aşa. Devlin, plictisit de moarte la universitatea din Berlin, primeşte o ofertă din partea Abwehr-ului. Urmează să fie paraşutat în Irlanda, apoi să-şi croiască drum până în Norfolk ca să acţioneze ca intermediar între cea mai eficientă femeie agent pe care a avut-o Abwehr-ul în tot războiul şi o forţă de şoc de paraşutişti germani condusă de colonelul Kurt Steiner, obiectivul acestui exerciţiu fiind capturarea lui Churchill, care stătea într-o casă de ţară, în apropierea satului Studley Constable.

— Continuaţi, sir.

— Totul a fost inutil, bineînţeles. Acolo nici măcar nu era Churchill, ci doar o sosie, în timp ce marele om se îndrepta spre Teheran. În tot cazul, Steiner şi oamenii lui au murit. De fapt, toţi în afară de unul: Devlin, cu viclenia lui irlandeză, a scăpat.

Harry Fox întrebă, uimit:

— Vreţi să spuneţi că toate astea sunt adevărate, sir?

— O să mai treacă încă vreo câţiva ani până se vor deschide aceste dosare secrete, Harry. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Şi Devlin a lucrat pentru nazişti? Nu-nţeleg. Parcă spuneaţi că era antifascist.

— Lucrurile sunt ceva mai complicate. Cred că dacă cineva din tabăra noastră i-ar fi sugerat să încerce să-l răpească pe Adolf Hitler, s-ar fi avântat în această misiune cu şi mai mult entuziasm. Deseori, în viaţă nu noi jucăm jocul, Harry, el ne joacă pe noi. O să înveţi asta când ai să mai îmbătrâneşti.

— Şi când o să mă mai deştept?

— Asta e, Harry. Învaţă să râzi de tine însuţi. E o calitate de nepreţuit. În perioada de după război, Devlin a fost profesor la un colegiu american din vestul mijlociu. S-a întors pentru scurt timp în Ulster în timpul conflictului de graniţă din ’56-‘59. Apoi a revenit din nou în perioada tulburărilor iscate pentru apărarea drepturilor civile în 1969. A fost unul din întemeietorii Armatei Republicane Irlandeze Provizorii. După cum am spus mai înainte, n-a fost niciodată de acord cu campania de plasare a bombelor. În 1975, din ce în ce mai deziluzionat, s-a retras oficial din mişcare. E o legendă vie, chiar dacă asta este o expresie banală. Din 1976, în pofida puternicei opoziţii a anumitor cercuri, deţine un post de profesor suplinitor la facultatea de engleză din vechea lui universitate, Trinity College.

Ferguson îşi împinse scaunul îndărăt şi se ridicară să plece.

— Şi el şi Brosnan erau prieteni? întrebă Fox.

— Aşa cred. Dar eu mai cred ceva: că ceea ce i s-a întâmplat lui Brosnan în Franţa a fost pentru Devlin ca o ultimă picătură. Până acum.

Rămase în uşă aruncând o privire spre parcarea murdară şi îi făcu semn cu mâna şoferului său.

— Hai, Harry, să-i dăm bătaie până la Hereford.

*

Curând după micul dejun, Barry lucra la hărţi în apartamentul lui, când se auzi o bătaie discretă în uşă. O deschise, lăsându-l să intre pe Romanov.

— Ce-ai făcut cu paşapoartele? se interesă Barry.

— Nici o problemă. Te duci la ora zece să-ţi faci fotografiile, la locul cunoscut. Paşapoartele vor fi gata după-amiază. Mai ai nevoie de ceva?

— Da, de documentaţie pentru ruta Jersey. Pe acolo o să mă duc. Turist francez în vacanţă.

— Nici o problemă, îi spuse Romanov.

Odată ajuns în Jersey, se va afla pe pământ britanic şi va putea să ia o cursă internă spre oricare din aeroporturile din insula britanică, unde vama şi formalităţile de emigrare erau mult mai simple decât dacă ar fi aterizat pe Heathrow, la Londra.

— Dacă ridic „pachetul" miercuri după-amiază, trebuie să fiţi pregătiţi să-l luaţi în primire în aceeaşi noapte, spuse Barry. E de preferat un trauler, să zicem la vreo cincisprezece mile de coastă.

— Şi cum se va face joncţiunea?

— Îl vom pune pe tipul pe care îl vor găsi oamenii tăi din Londra să facă rost de o barcă. E suficient un barcaz bun de vreo paisprezece metri

ca să opereze undeva în largul acestei zone. Bătu uşor harta cu palma. Pe aici, pe undeva, pe coastă, vizavi de Insula Man. La sud de Ravenglass.

— E-n regulă.

— Eu plec diseară spre St. Malo şi traversez până la Jersey mâine, folosindu-mă de paşaportul francez. De la Jersey e un zbor al British Airways la prânz, spre Manchester. A doua zi mă întâlnesc cu omul tău de legătură din Londra, pe digul de la Morecambe, la ora douăsprezece. Morecambe e o staţiune de vară, pe coastă, mai jos de Lake District. O să mă recunoască după fotografia pe care precis o aveţi la dosar în biroul KGB de la ambasada voastră din Londra.

Romanov privi în jos spre hartă.

— Frank, dacă ne iese treaba asta, va fi cea mai mare lovitură din cariera mea. Eşti sigur? Eşti într-adevăr sigur?

— Că vei deveni erou al Uniunii Sovietice, decorat de bătrânul Leonid Ilici Brejnev în persoană?

Barry îl bătu pe umăr.

— Nu-ţi face nici o grijă, bătrâne Nikolai. Mergem la sigur.

4

Regimentul 22 al SAS (Serviciul Aerian Special) e ceea ce în termeni militari se numeşte o unitate de elită. Cineva a remarcat odată că, din toată armata britanică, SAS se apropia cel mai mult de SS. Un omagiu cam amar adus uluitoarelor succese repurtate de această unitate în operaţiunile anti-insurecţionale şi de război de gherilă urbană, domenii în care cei din SAS sunt fără îndoială experţi mondiali în materie, având în spate treizeci de ani de experienţă câştigată în junglele din Malaiezia şi Borneo, în deşerturile Arabiei de Sud şi ale Omanului, în ţinuturile

înverzite din South Armagh şi pe străzile dosnice din Belfast. SAS primeşte numai voluntari, soldaţi care au luptat deja în alte unităţi. Sistemul de selecţie este atât de dur, atât fizic, cât şi intelectual, încât doar cinci la sută din candidaţi sunt acceptaţi.

*

Biroul comandantului regimentului 22 al SAS de la cazarma Bradbury din Hereford era simplu şi funcţional, deşi poate cam spartan. Ceea ce te surprindea cel mai tare era însăşi persoana comandantului, prea tânăr pentru un locotenent-colonel, cu o faţă vioaie, inteligentă, bronzată de prea multă expunere la soarele deşertului. Printre panglicile medaliilor de deasupra buzunarului se zărea şi Crucea Militară. Şedea sprijinit de spateaza scaunului, ascultând cu atenţie.

După ce Ferguson termină de vorbit, colonelul dădu din cap.

— Foarte interesant.

— Dar se poate? întrebă Ferguson.

Colonelul zâmbi uşor.

— O, da, domnule brigadier, eu nu văd nici o problemă. Cam asta fac tot timpul băieţii mei în South Armagh. Cred că Tony Villiers e omul pentru aşa ceva.

Apăsă pe interfon.

— Căpitanul Villiers, cât se poate de repede; până apare, adu-ne trei ceaiuri.

Ceaiul era excelent, conversaţia — mai mult bârfe din armată. Trecuseră vreo cincisprezece minute, când cineva bătu la uşă şi intră un tânăr de 26-27 de ani. Cândva avusese nasul spart, probabil pe ringul de box, după cum arăta. Avea pe el un trening negru, dar detaliul cel mai important din înfăţişarea lui era părul: negru, încâlcit, lung aproape până la umeri.

— Iertaţi-mă că am întârziat, sir. Eram pe pistă.

— Nu-i nimic, Tony. Aş vrea să ţi-i prezint pe brigadierul Ferguson şi pe căpitanul Fox.

— Domnilor...

Villiers dădu din cap.

— Domnul brigadier Ferguson e de la DI5, Tony. Are o misiune de genul celor pentru care noi suntem cei mai potriviţi. Prioritate maximă. Cred că e de competenţa departamentului tău.

— E vorba de Irlanda, sir?

Ferguson spuse:

— Exact. Vreau să răpeşti pe cineva pentru mine. După informaţiile mele, îşi va petrece weekendul în cabana lui din comitatul Mayo, pe coastă, în apropierea golfului Killala. Am nevoie de el în treizeci şi şase de ore. Să-mi fie predat duminică dimineaţa la Londra. Crezi că ai să reuşeşti?

— Nu văd de ce nu, sir.

Villiers se duse agale spre harta Irlandei, agăţată pe perete.

— E la numai nouăzeci sau o sută de kilometri de graniţa cu Ulsterul.

— Excelent, spuse Ferguson.

— Presupun că e cineva din IRA. O persoană importantă?

— Un profesor universitar pe nume Devlin. Vei primi instrucţiuni amănunţite.

Villiers reacţionă prompt.

— Liam Devlin, sir? Credeam că s-a retras.

— Aşa crede şi el, spuse Ferguson.

Ezită:

— Eşti sigur că poţi să faci treaba asta, aşa, cât ai zice peşte?

Villiers rânji şi îşi trecu mâna prin păr.

— De aceea nu mă tund niciodată, sir. Dispensă specială. Vreau să spun că în Crossmaglen trebuie să intri în pielea personajului.

Îşi cocoşă umerii şi glasul i se schimbă, căpătând accentul dur, specific Ulsterului.

— Camuflajul personal e foarte important, sir. Alţii folosesc laboratoare de fonetică pentru a învăţa franceza sau mai ştiu eu ce. La SAS vă putem învăţa în două săptămîni cum să vorbiţi cu accentul oricărui ţinut irlandez care vă trece prin cap.

— Meseria de soldat, spuse Ferguson, nu mai e ca pe vremea mea.

Colonelul se ridică în picioare.

— Bine, domnilor, haideţi acum să mergem la Secţia operaţii. Trebuie să discutăm toate detaliile. Ia-o tu înainte, Tony,

Când trecură pragul uşii, Villiers luă uşor între degete cravata Diviziei de Gardă de la gâtul lui Fox.

— Ce regiment?

Fox, în stare să recunoască oricând un membru al Gărzii, chiar şi cu părul lung, spuse:

— „Blues and Royals". Dar dumneata?

— Grenadieri, spuse Villiers. Acolo ţi-ai pierdut mâna?

— Da, spuse Fox. Am luat altă servietă decât cea care trebuia.

— Aşa se întâmplă.

Traversară câmpul de paradă prin aburii de ceaţă ai dimineţii. Deasupra lor se înălţa turnul cu ceas. Villiers se opri.

— Dacă vă interesează, aici sunt trecute numele tuturor membrilor regimentului ucişi din 1950 până acum.

Fox se opri şi se uită la numele bărbaţilor care muriseră pe toate câmpurile de bătălie posibile. Se încruntă:

— Doamne Dumnezeule, aici e trecut un tip care a murit în Etiopia în 1968. Ce naiba căuta acolo?

— Întreabă-mă să te întreb, spuse Villiers.. Nu-i treaba noastră să judecăm de ce şi pentru ce şi nici alte asemenea vechi aiureli englezeşti. Poate

că peste vreo zece ani o să vă întrebaţi ce căutam eu mâine seară în Mayo.

Mai târziu, după ce Bentleyul ieşi pe poarta principală şi porniră înapoi, spre Londra, Fox spuse:

— Chiar credeţi că voi izbuti, sir?

— Harry dragă, până la începutul lui 1976, patruzeci şi nouă de soldaţi britanici fuseseră ucişi în South Armagh şi nici măcar un singur membru al IRA, drept care cei din SAS au fost trimişi acolo să acţioneze clandestin. În anul următor, doar doi voluntari ai regimentului de apărare din Ulster au fost ucişi în întreaga zonă. Rezultatul vorbeşte de la sine.

— De acord, sir, dar un singur lucru mă nelinişteşte. Deci Tony Villiers şi băieţii lui sunt buni. Tipii ăia doi pe care-i ia cu ei mi-au făcut o impresie bună, recunosc. Dar şi Devlin e bun. Ştiu că nu mai e tânăr, dar dacă se hotărăşte să tragă el primul?

— Asta va şi face individul ăla, spuse Ferguson. Dar ai auzit ce ordine i-am dat lui Villiers. Îl vreau neatins de mână omenească. N-am ce face cu el dacă târăşte un picior sau mai ştiu eu ce.

Căscă.

— Vreau să aţipesc un pic, Harry. Trezeşte-mă la Cheltenham şi mâncăm ceva în localul acela superb.

Închise ochii, îşi încrucişa mâinile peste burtă, se lăsă pe spate în colţul maşinii şi adormi pe loc.

*

În momentul acela, Frank Barry cobora din hidroglisor în portul St. Helier de pe insula Jersey, venind de la St. Malo. Conform paşaportului francez fals furnizat de KGB, era un comis voiajor din Paris, pe nume Pierre Dubois. Îşi îmbibase

bine părul cu briantină, îşi făcuse cărare într-o parte şi purta o pereche de ochelari mari cu rame negre de baga. Înfăţişarea lui se potrivea perfect cu fotografia pe care i-o făcuseră. Schimbarea era uluitoare, dar, după cum constatase de atâtea ori în trecut, se putea realiza cu mai nimica.

Cincisprezece minute mai târziu, un taxi îl lăsa la intrarea în aeroport. Se duse direct la ghişeul lui British Airways şi îşi cumpără bilet pentru avionul de Manchester.

Avea de aşteptat o oră. Se opri la magazinul cu scutire de taxe, să-şi cumpere un cartuş de ţigări şi o sticlă de coniac. Vânzătoarea i le puse într-o pungă de plastic şi-i zâmbi.

— Sper că v-aţi simţit bine aici.

— Bineînţeles, spuse Barry. Minunate locuri! Voi reveni cu plăcere.

Şi se îndreptă spre sala de plecare.

*

Vechea casă de fermă, cuibărită printre fagi pe colina de deasupra golfului Killala, beneficia de una din cele mai frumoase privelişti de pe toată coasta vestică a Irlandei. Devlin nu se mai sătura admirând-o. De pe terasa pe care o construise în timpul lui liber, cu un an în urmă, vedea marea dincolo de stânci, tocmai până în Newfoundland, soarele alunecând în mare ca o portocală sângerie, iar în dreapta, peste golful Sligo, munţii din Donegal. Se întoarse şi intră în casă.

Liam Devlin era un bărbat scund, cam de un metru şaizeci şi cinci şi, la şaizeci şi unu de ani, părul lui şaten, ondulat, nu dădea semne de încărunţire. În dreapta frunţii avea o cicatrice decolorată, o veche rană de glonte, faţa îi era palidă, ochii de un albastru intens şi un uşor zâmbet ironic părea să-i arcuiască permanent colţul gurii. Chipul unui om care descoperise că

viaţa e o glumă proastă şi hotărâse că singurul lucru de făcut e să râdă de ea.

Se duse în bucătărie, îşi suflecă mânecile bluzei negre de lână şi începu să cureţe metodic cartofi şi legume pentru o tocană, fluierând încetişor. Era încă necăsătorit, numai pentru că aşa dictaseră împrejurările din viaţa lui şi nu din alte motive, dar acum îi convenea. Îi plăcea să fie singur, să poată face ce vrea, deşi existau încă destule femei, chiar şi câte o studentă, care ar fi fost fericite să-şi petreacă weekendurile cu el, în Mayo.

Puse tocana pe plită, se duse în camera de zi şi adăugă lemne pe foc. Afară se întunecase. Trase draperiile de la uşile de la balcon, îşi turnă un whisky irlandez Bushmills, marca lui preferată şi se instala lângă foc. Îşi plimbă mâna de-a lungul etajerei de lângă şemineu, alese un exemplar din *Judecata de la miezul nopţii* în irlandeză, şi începu să citească.

O boare de aer rece îi atinse obrazul şi focul pâlpâi. În clipa când îşi ridică privirea, alertat brusc, uşa dinspre hol se dădu de perete şi Tony Villiers păşi înăuntru, îmbrăcat cu o jachetă de pânză groasă, închisă la culoare, jeans şi foarte nebărbierit. Combinaţia asta îl făcea să pară un individ extrem de periculos.

Pistolul automat Browning din mâna dreaptă era o confirmare, îl pipăi cu dexteritate pe Devlin, în căutarea unei arme ascunse, nu găsi nimic şi se dădu îndărăt, satisfăcut.

— Ia te uită! spuse încet Devlin şi se ridică, rezemându-se de poliţa de deasupra şemineului mare din piatră, cu un picior pe vatră. Şi din ce club faci parte, fiule? „Mâna Roşie" din Ulster, LJVF sau care?

— Uşurel, domnule profesor, spuse Tony Villiers într-o engleză impecabilă.

— Iisuse Hristoase, spuse Devlin prietenos, iarăşi voi ăştia, lua-v-ar naiba!

Îşi strecură mâna dreaptă în şemineu şi înşfacă un pistol Walther atârnat acolo pe un cui, tocmai pentru asemenea cazuri extreme. Mâna se întoarse şi trase dintr-o singură mişcare lină, lovindu-l pe Villiers în umărul stâng şi izbindu-l de perete, în timp ce Browningul îi cădea pe podea.

Villiers se strădui să se ridice într-un genunchi, sângele prelingându-i-se printre degetele cu care se ţinea de umăr.

— Frumos lucrat, spuse el. Chiar foarte frumos.

— Cu linguşeala n-ajungi nicăieri, fiule, spuse Devlin.

În spatele lui se auzi o trosnitură, uşa dinspre bucătărie se dădu de perete şi cei doi însoţitori ai lui Villiers năvăliră în încăpere, cu pistoalele automate gata să tragă.

— Viu! strigă Villiers. Nu v-atingeţi de-un fir de păr de pe căpăţâna lui! E un ordin.

Zâmbi sălbatic.

— Le cer cam mult, domnule profesor, sunt învăţaţi numai să ucidă. V-aş sfătui să aruncaţi arma.

— SAS, nu-i aşa? spuse Devlin.

— Mă tem că da.

— Sfântă Fecioară! Mai bine mi-l trimiteau pe Diavol! Cu el măcar sunt în relaţii bune.

Se întoarse spre ceilalţi doi.

— Credeţi că aţi putea face ceva cu umărul lui? Mă gândesc la covor. E persan. Un dar de la un prieten.

Tony Villiers clătină din cap.

— Mai târziu, domnule profesor. Deocamdată vă rog să vă pregătiţi o valiză cu tot ce credeţi că vă este necesar pentru o călătorie mai lungă.

— Şi unde anume am putea pleca?

— Păi, dacă totul merge conform planului, peste trei ore vom trece graniţa în Ulster. Transportul mai departe ne este asigurat mâine dimineaţă, prin amabilitatea Corpului de Aviaţie al

trupelor de uscat. Probabil că pe la prânz veţi fi la Londra. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, mi-aş lua şi o manta de ploaie.

Villiers scoase din buzunar un pachet cu pansamente şi se apucă să-l deschidă cu dinţii.

— În ultimul timp a fost o vreme oribilă acolo.

Devlin clătină din cap.

— Ce şcoală ai urmat, fiule?

— Eton.

— Dumnezeule! Trebuia să-mi fi dat seama. Ce s-ar fi ales de Imperiul Britanic fără voi?

— Cred că mai nimic, spuse Tony Villiers tăios. Timpul ne zoreşte, domnule profesor. Vă rog să faceţi ce vă spun fără alte discuţii.

— Aşa voi face.

Devlin se îndreptă spre uşă, urmat de unul din soldaţi.

— Dar asta numai fiindcă sunt fascinat. Abia aştept să aflu despre ce e vorba. Serveşte-te cu un Bushmills.

Zâmbi şi ieşi pe hol.

*

Morecambe este o staţiune pe coasta din Lancashire, la sud de Lake District, un orăşel liniştit, care, chiar şi în sezonul de vară, atrage mai mult oameni în vârstă. Nu prea se întâmplă mare lucru aici. Cineva a spus odată cu răutate că atunci când mor oameni în Morecambe nu sunt îngropaţi, ci pur şi simplu sunt aşezaţi în adăposturile din staţiile de autobuz ca să dea impresia că oraşul e aglomerat.

Frank Barry îl găsi destul de plăcut. Nu întâlneai prea mulţi oameni, ceea ce era de aşteptat în noiembrie, dar el considerase întotdeauna că staţiunile de pe litoral sunt mai interesante în afara sezonului. Restaurantele şi magazinele erau închise pe perioada de iarnă, faleza pustie: o luă

spre larg pe podeţul de lemn, simţindu-se vesel fără nici un motiv şi se opri la balustradă, trăgând în piept minunatul aer sărat. Apele întunecate ale golfului Morecambe, biciuite de vânt, formau valuri cu creste înspumate, iar spre nord se zăreau prin ceaţă munţii din Lake District, ca o umbră la orizont.

Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă. După un timp, auzi paşi bocănind sec pe podul de scânduri, în spatele lui. Bărbatul care se propti de balustradă, în dreapta lui, purta o manta de ploaie de culoare închisă şi pălărie. Avea probabil vreo treizeci de ani şi o faţă tânără, inteligentă, iar ochelarii cu rame de oţel îi dădeau de furcă din cauza ploii.

Barry, care îşi lepădase ochelarii cu rame de baga şi îşi spălase briantină de pe păr la motelul unde trăsese noaptea trecută, se întoarse şi zâmbi:

— Chestiile astea sunt o mare problemă pe o asemenea vreme.

Tânărul confirmă din cap, puse jos servieta pe care o căra şi îşi şterse ochelarii cu o batistă.

— Aşa e, domnule Barry. Am încercat acum câţiva ani să port lentile de contact, dar din păcate am alergie la ele.

Engleza lui era excelentă, doar cu un vag accent.

— Ai ceva pentru mine?

Tânărul atinse servieta cu piciorul.

— Tot ce vă trebuie.

— Mare lucru, spuse Barry. Rar ţi se întâmplă în viaţă să obţii totul.

— Am inclus şi o notiţă cu numărul de la Londra prin care mă puteţi contacta în cazuri extreme, domnule Barry. Vă rog să-l memoraţi şi să distrugeţi hârtia.

Barry ridică de jos servieta şi rânji.

— Fiule, eu făceam treburi de-astea când tu mai erai încă atârnat de sânul stâng al maică-tii.

Se îndepărtă de-a lungul podeţului, paşii lui răsunând pe scânduri. Tânărul rămase unde era.

Abia când ecoul paşilor se stinse, se dezlipi de balustradă.

*

Barry inchiriase la aeroportul din Manchester un Ford Cortina şi acum străbătea cu el Lancasterul; viră pe şoseaua A6 şi o luă spre nord, spre Lake District, la douăzeci de minute după ce se despărţise de omul de la KGB pe faleza de la Morecambe.

Merse vreo optsprezece sau douăzeci de kilometri, apoi trase pe dreapta într-un refugiu, opri motorul şi deschise servieta.

După cum îi spusese tânărul, găsi înăuntru tot ce-i trebuia. Cu cine trebuia să ia legătura într-un loc numit Marsh End, la sud de Ravenglass, pe coasta cumbriană, foarte aproape de poligonul de testare de la Wast Water. Detalii despre joncţiunea de joi noaptea — pentru asta făcuseră rost de un trauler al flotei ruse de pescuit din nord. Şi, desigur, numărul de telefon al tânărului de la Londra. Mai interesant decât toate era pistolul cu surdină ataşată la capăt, un Ceska cehesc de 7,5 mm. Se mai găseau acolo câteva cutii cu muniţii şi cincizeci de mii de lire în bancnote de douăzeci, legate frumos.

— Ia te uită ce minunăţie! spuse Barry încet, cântărind pistolul într-o mână.

Îl vârî în buzunarul impermeabilului. Închise servieta, punând-o pe locul de lângă el, cu lista bătută la maşină deasupra ei şi porni. Din când în când arunca o privire spre listă, memorând detaliile pe care le conţinea, rând cu rând. Puţin mai târziu părăsi şoseaua A6 la Levens Bridge şi trase în faţa unui local de la marginea drumului. Intră la toaletă, se încuie într-o despărţitură, aprinse o ţigară şi dădu foc listei cu bricheta. Abia după ce se făcu scrum o aruncă în closet şi trase apa. Apoi ieşi, se urcă înapoi în maşină şi luă calea

spre Broughton-in-Furness şi spre coasta cumbriană, fluierând încetişor printre dinţi.

*

Kim deschise uşa camerei de zi a lui Ferguson şi îi introduse pe Tony Villiers şi Liam Devlin. Ferguson era la birou, iar Harry Fox stătea în picioare lângă el. Ferguson îşi ridică ochii spre cei doi bărbaţi, privindu-i prin ochelarii săi cu jumătăţi de lentilă, apoi şi-i scoase agale.

Haina din pânză groasă închisă la culoare a lui Tony Villiers îi atârna pe umeri, încheiată neglijent. Pe dedesubt, era înfăşurat în bandaje, cu braţul stâng prins într-o eşarfă. Era alb şi tras la faţă; durerea lăsase urme adânci, în ciuda injecţiilor pe care i le făcuseră în pavilionul militar al spitalului Musgrave Park din Belfast.

— Domnul profesor Devlin, după cum aţi ordonat, sir, spuse el.

— Ia uite, puşlama bătrână, spuse Devlin prietenos. Ai aici un băiat aşa de bun şi nici nu-l meriţi.

Ferguson se ridică în picioare.

— Dumneata, căpitane, ar trebui să fii acum în spital. E un ordin. Ocupă-te tu de asta, Harry. Ia maşina mea.

Villiers se clătină şi Devlin se apropie repede susţinându-l cu braţul.

— Uşurel băiete, ai făcut mai mult decât era necesar.

Villiers reuşi să zâmbească.

— Fir-ar să fie, domnule profesor, să ştiţi că-mi plăceţi! Zău că da! Şi asta-i mare lucru având în vedere situaţia.

— Nici tu nu eşti un băiat rău, îi spuse Devlin. Numai uniforma nu prea-mi surâde, dar nu şi omul care o poartă.

Harry Fox îl prinse pe Villiers de cot.

— Bine, hai să mergem.

Deschise uşa şi Villiers se întoarse.

— Am o nedumerire, domnule profesor. Puteaţi să mă ucideţi şi nu aţi făcut-o. De ce?

— Ar fi fost o mare pierdere, spuse Devlin şi deodată ochii lui albaştri se întunecară. Şi n-au fost destule pierderi?

Villiers îl privi cu ochi mari, încruntându-se, şi Devlin râse.

— Hai, du-te, băiete, ieşi până nu te corup definitiv.

Uşa se închise în urma lor şi Devlin se întoarse cu faţa spre Ferguson, desfăcându-şi cordonul trendului de culoare închisă.

— Deci, iată-ne.

— Într-adevăr, iată-ne.

— Crezi că e rost de o ceaşcă de ceai? Călătoria a fost cumplită.

Eerguson zâmbi şi apăsă pe interfon.

— Adu ceai, Kim. Porţia mea obişnuită şi încă un ibric; fă-l foarte tare, ca în Irlanda.

Se întoarsc din nou spre Devlin.

—Te satisface?

— Dacă pot să ţin în el o linguriţă în picioare.

Se servi cu o ţigară dintr-o cutie de pe biroul lui Ferguson, o aprinse şi se tolăni pe unul din scaunele de lângă foc.

— Văd că o duc bine ăştia de la DI5.

Uşa se deschise şi Kim intră cu ceaiul pe o tavă de argint, urmat de Harry Fox.

— L-am expediat cu Bentleyul direct la pavilionul special de la Melbury House, sir. Am telefonat acolo şi l-am anunţat pe colonelul Jackson că soseşte.

— E-n regulă, spuse Ferguson. Şi asigură-te că i se dă cea mai bună îngrijire.

Kim se retrase şi Devlin se servi cu ceai.

— Şi dânsul cine e?

— Căpitanul Fox este aghiotantul meu personal, spuse Ferguson.

Privirea lui Devlin se opri asupra mâinii înmănuşate.

— Şi probabil că nu prea te dai în vânt după indivizi ca mine.

— Nu prea, spuse Fox.

— E-n regulă, băiete. Ca să ştim cum stăm.

Se lăsă tăcerea. Ferguson se ridică şi aruncă o privire pe fereastră, în piaţetă.

— Eşti în mare bucluc, Devlin. Îţi dai seama, nu? Sunt consemnate împotriva ta delicte grave neispăşite, pentru care ai încasa pe puţin douăzeci de ani, dacă nu chiar puşcăria pe viaţă. Cum îţi surâde Tribunalul Criminal Central de la Old Bailey?

Devlin izbucni în râs.

— Vinzi castraveţi la grădinar, Brigadiere. Eu n-o să ajung pe banca acuzaţilor, nici la Bailey şi nici în altă parte. Ştii asta, o ştiu şi eu, şi o ştie şi băiatul ăsta, dacă are un dram de minte. Am fost luat, împotriva voinţei mele, dintr-un stat suveran în altul, răpit de trupele britanice, transportat peste graniţă din Republica Irlanda în Ulster. Eu ştiu că lucrurile n-au mers tocmai bine între minunatele noastre ţări, dar dacă tu îţi închipui că guvernul englez îşi doreşte tărăboiul care ar ieşi din asta, până sus la Naţiunile Unite, înseamnă că ţi-ai pierdut minţile.

Avea dreptate. O ştia, şi o ştiau şi ei. Harry Fox fu cel care dădu glas acestui lucru.

— E un argument, sir. Un argument al naibii de valabil. Nu putem pune treaba asta pe roate împotriva voinţei lui. Dacă el nu vrea să intre în joc, va trebui să-l trimitem înapoi.

— Nu fi prost, Harry. Ştiam asta de la bun început, îi spuse Ferguson.

— Atunci, spuse Devlin, daţi-mi drumul.

Ferguson spuse calm:

— Când l-ai văzut ultima oară pe Brosnan?

Devlin îl privi circumspect:

— Pe Martin? Acum patru ani.

— Exact, în februarie 1975, când l-ai trimis în Franţa, după care şi-a stabilit domiciliul permanent într-un stabiliment foarte neplăcut numit Insula Belle, în apropierea coastei franceze la Mediterana, despre care probabil că ai auzit.

— Un mic colţ de iad, din câte ştiu, spuse Devlin.

— Corect exprimat. Şi e acolo pe viaţă. Un stabiliment care, ca şi Alcatrazul, se poate lăuda că din el nu scapă nimeni.

— Şi?

— Ce ai zice dacă eu l-aş putea scoate de acolo?

Devlin se încruntă:

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Ajung eu la o înţelegere cu autorităţile franceze.

— Dar de ce-ai face-o? De ce ţi-ai bate capul?

— Pentru Frank Barry.

Pe faţa lui Devlin se putea citi o uluire totală:

— Frank Barry!? spuse el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce are el de-a face cu asta?

— Ei bine, dacă poţi să-ţi ţii închisă gura aia de irlandez timp de cincisprezece minute, o să-ţi spun.

*

Devlin se plimba încoace şi-ncolo prin cameră, cu ţigara atârnată în colţul gurii, fumul ridicându-se în rotocoale.

— Bun, spuse el. Frank Barry e un mare ticălos. Nu neg asta şi nici faptul că nu pot să-l sufăr. Frank crede în ceea ce unii numesc puritatea violenţei; un termen pompos, care în fond şi la urma urmelor nu înseamnă altceva decât că poţi ucide pe oricine îţi stă în cale. Când asta include femei şi copii nevinovaţi, eu nu vreau să am nici un amestec. Dar vouă vă stă ca un spin în ochi şi e

treaba voastră să scăpaţi de el. Nu-i treaba lui Martin Brosnan şi în nici un caz a mea.

— Frank Barry e în război cu toată lumea, domnule Devlin, spuse Harry Fox.

Devlin râse.

— O, dar văd că te pricepi la vorbe, căpitane. Ai cumva puţin sânge irlandez în vine?

— Fii înţelegător, Devlin, spuse Ferguson. Trebuie să recunoşti că acţiunile lui Barry n-au prea ajutat cauza voastră. A făcut tot ce-a putut, la vremea lui, ca să vă mânjească imaginea şi asta s-a întâmplat înainte de a fi amestecat în afacerea Mount-batten. Pentru IRA, din punctul de vedere al opiniei publice mondiale, ăsta a fost unul din cele mai rele lucruri.

— Aici sunt de acord cu tine, spuse Devlin. Dar te înşeli într-o singură privinţă. Nu mai este cauza mea.

Fox încremeni:

— Vorbiţi serios?

Devlin confirmă din cap.

— Mai sunt şi acum cu trup şi suflet pentru o Irlandă unită, dar în ceea ce mă priveşte cred că zece ani sunt de-ajuns. Prea mulţi morţi, căpitane. O adevărată hecatombă. Şi cu ce ne-am ales în schimb? Sincer să fiu, cred că veţi descoperi că şi Martin Brosnan e de aceeaşi părere.

— Expune-i propunerea mea, spuse Ferguson. Du-te să-l vezi, e tot ce-ţi cer.

— Şi cum s-ar putea aranja asta?

Ferguson îi făcu semn din cap lui Harry Fox, care deschise un dosar şi scoase un paşaport englezesc pe care-l împinse peste masă. Devlin îl luă în mână. Pe el scria „Charles Gorman" şi când îl deschise, dădu cu ochii de propria lui fotografie.

— Şi cine e Charles Gorman?

— Un avocat extrem de onorabil. Are birourile în Lincoln's Inn. Îl vizitează pe Brosnan pentru a discuta probleme juridice legate de

afacerile familiei. Şi posibilitatea unei cereri de graţiere.

Devlin clătină din cap a mirare.

— Încerci cumva să-mi spui că sunt aşteptat sau cam aşa ceva?

— Bineînţeles. Marţi dimineaţa, poimâine. Poţi să prinzi şalupa de aprovizionare a închisorii într-un loc numit St. Denise, aflat pe coastă, spre Marsilia.

Devlin bătu uşor paşaportul cu un deget şi se încruntă.

— Ca să pui la cale aşa ceva, cred că nici măcar ţie nu ţi-a fost tocmai uşor să tragi sforile în Franţa.

— Nu chiar, spuse Ferguson. Am ştiut doar pe cine să contactez la SDECE. Colonelul Guyon, care conduce acum Secţia Cinci, este el însuşi interesat, pe bună dreptate, să-i dea de urmă lui Frank Barry, mai ales după încercarea de asasinare a lordului Carrington pe pământ francez. Prin intervenţia lui a fost aranjată atât de expeditiv întâlnirea ta cu Brosnan.

— Secţia Cinci?

Devlin se strâmbă.

— Ăştia ar putea concura până şi cu Himmler şi gaşca lui. Din câte am auzit, le place să se joace cu electricitatea.

— Da, dar ce să facem? Nu prea avem de ales, nu crezi?

— Şi vrei să spui că Guyon poate aranja eliberarea lui Martin, nu?

— Nicidecum.

Ferguson clătină din cap.

— Pentru asta ar trebur aranjate nişte negocieri delicate la un nivel destul de înalt. Nu, deocamdată, tot ce vreau de la tine este să te vezi cu Brosnan şi să afli dacă e de acord în principiu.

— Cu ce? Să fie liber dacă acceptă să-l hăituiască pe Frank Barry şi să acţioneze ca un fel de călău oficial pentru tine?

— De ce nu? Un *quid pro quo* foarte simplu. Sau chiar crezi că ar prefera să-şi petreacă tot restul vieţii într-o celulă pe Insula Belle?

Devlin clătină din cap:

— Asta nu ştiu. Dar în primul rând greşeşti dacă-ţi închipui că Frank Barry îl va primi cu braţele deschise. Întotdeauna s-au detestat reciproc. Martin l-a socotit de la început un măcelar şi i-a şi spus-o. Pe de altă parte, Martin al nostru e un om foarte complicat. Ucigaşul din el este latura lui instinctuală, cea care a ieşit la iveală în Vietnam şi nu vrea să dispară, dar aici, sus — şi se bătu pe frunte — este un învăţat, un filozof şi un poet de mare distincţie. Nu poţi şti niciodată cum va reacţiona.

— Vrei să spui că e nevoie să se înfurie? întrebă Ferguson. Cred că pot să aranjez şi asta.

Făcu semn din cap spre Fox, care luă o fotografie din dosar şi i-o întinse peste birou.

Fata din fotografie şedea pe o dună de nisip, înconjurată de iarba înaltă, ţinându-şi genunchii cu mâinile, cu faţa împinsă înainte, râzând. N-avea mai mult de şaptesprezece ani, cu un păr negru, lung până la umeri şi un chip de o extraordinară frumuseţe. Devlin păli îngrozitor în momentul în care luă fotografia.

— O recunoşti? întrebă Ferguson.

— Da, spuse Devlin în şoaptă. Norah Cassidy, o verişoară mai îndepărtată a lui Martin. O fată drăguţă din Belfast.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit cu un an în urmă, parcă. În Franţa.

Devlin îşi trecu o mână peste faţă, apoi încremeni.

— Franţa? şopti el. Acum ce anume vrei să insinuezi, Ferguson?

— În 1979 a plecat la Sorbona să studieze franceza, spuse Ferguson. După cum era de aşteptat din partea unei fete cu vederile ei politice, în curând a intrat în legătură cu diverse organizaţii

politice extremiste de la universitate. Atunci şi-a făcut apariţia pe scenă Frank Barry.

— Barry? spuse Devlin. Barry şi Norah? Nu pot să cred.

— A fost amanta lui mai bine de un an, dar Belfastul o marcase. La fel ca multe tinere din acel oraş, folosea de ani de zile tranchilizante. În tovărăşia lui Barry a trecut la droguri mai puternice. În cele din urmă s-a stabilit la heroină. A devenit din ce în ce mai dependentă de acest drog, ceea ce i-a convenit lui Barry pentru că era din ce în ce mai dependentă de el. Cu vreun an în urmă, poliţia a fost cât p-aci să-l prindă la o fermă, în Normandia. A scăpat ca prin urechile acului, dar pe ea a abandonat-o.

— Ticălosul, spuse Devlin.

— Ceea ce ai să vezi acum nu e plăcut, dar cred că e necesar.

Ferguson îi făcu semn din cap lui Fox.

— Dă-i drumul, Harry.

În colţul camerei era un televizor cu un video sub el. Fox îi dădu drumul şi Ferguson spuse:

— Am obţinut caseta prin Guyon, de la Serviciul de informaţii francez. După cum am spus, nu e plăcut, dar asta e.

Aparatul video rulă o clipă, apoi apăru imaginea. Chipul lui Norah Cassidy umplu ecranul, un chip răvăşit, ofilit, doar o umbră a fetei zâmbitoare din fotografie. Plângea neputincioasă şi camera de filmat se retrase pentru a arăta că era ţinută de două infirmiere. Una din ele îi ridică mîneca largă a halatului de spital şi camera se apropie pentru a arăta zecile de înţepături din braţ produse de injecţiile cu heroină, majoritatea răni purulente.

Cadrul se schimbă. Acum era într-un pat îngust de spital, într-o încăpere albă, legată de pat cu curele ca s-o imobilizeze în timp ce se zvârcolea cumplit. Cadrul se întrerupse brusc fiind urmat de un alt prim-plan cu chipul ei, în repaos

total, relaxat, calm, numai că nu dormea, era moartă; şi camera se retrase dezvăluind trupul ei gol zăcând pe o lespede la morgă, cu capul aşezat pe o bucată de lemn. Medicul patolog era aplecat deasupra ei, cu un bisturiu în mână.

Ferguson spuse:

— Ajunge, Harry, n-are rost să mai prelungim chinul.

Fox opri repede aparatul video. Devlin se întoarse spre fereastră, cu lacrimi în ochi. Rămase acolo, cu umerii încovoiaţi. Spuse calm:

— Îmi vine să vomit. Unde e toaleta?

— Drept înainte, uşa de acolo, îi spuse Ferguson şi Fox se duse repede să i-o deschidă.

Devlin ieşi, Fox scoase caseta din aparat, se duse la birqul lui Ferguson şi-o aşeză cu grijă pe birou.

— Ştiţi ceva, sir?

Îi tremura glasul.

— Una peste alta, cred că aş prefera să fiu înapoi la Belfast.

— Ştiu, Harry, ştiu. E o treabă tare, tare murdară, vei descoperi asta pe măsură ce vei intra mai mult în ea, dar cineva trebuie s-o facă.

Uşa se deschise şi Devlin se întoarse în încăpere. Se duse la bufet, se servi cu un Scotch mare şi rămase acolo, savurându-l.

— Martin o iubea pe fata asta ca pe o soră, ştii asta? În august 1969, la Falls Road, ea ne-a adus muniţii sub ploaia de gloanţe. N-avea pe atunci decât 12 ani.

Ferguson spuse.

— Te duci?

— O, da, spuse Devlin cu glasul stins. Cred că poţi conta pe asta.

— E-n regulă. Poţi să telefonezi de aici oricui doreşti de la Trinity College. Spune-le că îţi iei un concediu mai lung sau ceva de genul ăsta. Orice doreşti. Poţi să stai în noaptea asta în apartamentul lui Harry. Mâine iei avionul spre Marsilia. Ţi se va

da tot ce-ţi trebuie: acte, bani, tot. Ai două zile la dispoziţie, pe urmă te întorci aici.

— De acord, spuse Devlin.

— Bănuim că legătura rusească a lui Barry la Paris este un individ pe nume Nikolai Romanov, presupus ataşat cultural la ambasada sovietică. De fapt, colonel KGB. Ai aici adresa apartamentului lui de la Paris, în St. Germain, a vilei lui de la Neuilly şi o fotografie.

I le întinse peste birou şi Devlin examină încruntat fotografia:

— Dar serviciul francez de informaţii nu se poate să nu ştie de omul ăsta.

— Bineînţeles.

— Atunci de ce nu fac nimic?

— Oficial e diplomat, aşa că ar trebui să-l prindă asupra faptului. Şi avem motive să credem că KGB-ul este încă bine infiltrat în serviciul francez de informaţii. Cred că tipul are prieteni acolo. Încă ceva ce ne-ar putea ajuta.

Ferguson îi arătă vechea fotografie din „Paris Match" cu Devlin, Brosnan şi Frank Barry.

— Îţi aminteşti de fata care a făcut-o?

— Anne-Marie Audin.

Devlin îi luă fotografia din mână.

— O mie nouă sute şaptezeci şi unu. Belfastul mişuna pe atunci de ziarişti. Toţi voiau să facă reportaje. Interviuri secrete cu vitejii flăcăi din IRA. Fata asta le-a luat-o tuturor înainte.

— Dar era şi normal, nu? spuse Ferguson. La urma urmelor, ea îi cunoscuse în Vietnam. A fost de-ajuns pentru ea să-şi anunţe sosirea în Belfast. Probabil ştia că el va lua legătura cu ea.

— Exact, spuse Devlin. A stat cu noi o săptămână şi a trăit o perioadă cumplită, dar ce reportaj a ieşit!

— Anne-Marie l-a vizitat de două ori la Dublin, spuse Ferguson. S-au întâlnit din nou la Paris, cel puţin o dată. Aş zice că e ceva mai mult decât interes jurnalistic.

— Asta-i treaba ei, spuse Devlin sec.

— Da, dar are deja treizeci şi cinci de ani şi e nemăritată încă. E şi ea la Londra în weekend-ul ăsta. Face un reportaj pentru ediţia franceză a revistei „Vogue". Crezi că merită să te vezi cu ea? Nu cred că o să asmuţă copoii împotriva ta.

— Nu, n-ar face asta.

Devlin dădu din cap, amintindu-şi acele zile violente din 1971, când îşi croiseră drum noaptea prin ţinutul Armagh şi străpunseseră o baricadă militară, în timp ce gloanţele sfărâmau geamurile de la maşină şi el se aruncase peste Anne-Marie ţinând-o lipită de podea ca s-o ferească.

— E-n regulă, spuse Ferguson. Atunci, aranjează întâlnirea, Harry.

Împinse telefonul spre Devlin.

— Deci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Sună la universitate ca să te scuzi.

Devlin ridică receptorul şi îl ţinu aşa o clipă.

— Ştii? Există o veche zicală irlandeză: „Cel ce cu Diavolul se însoţeşte nu se mai opreşte".

— Interesant, spuse Ferguson. Şi ce anume înseamnă asta?

— Cred că ştii prea bine. Tu şi cu mine, băiatul ăsta de aici, Martin în celula lui, Frank Barry... Nici unul din noi nu ne mai putem opri, nu-i aşa? Nu există cale de întoarcere. Toţi suntem nişte ciocli nenorociţi care băgăm mereu câte un amărât în groapă.

Începu să formeze numărul.

— Nenorocirea, vezi tu, e că jocul nu mai e în mâinile noastre, ci ne joacă el pe noi.

5

Santinela din regimentul de gardă al grenadierilor, cu căciula lui neagră de urs şi tunica purpurie, stătea la post la poarta palatului St. James, ţeapăn, în poziţia de drepţi, cu arma la

umăr şi privirea aţintită spre infinit, încercând să n-o bage în seamă pe tânăra care poza rezemată de el, într-un costum-pantalon din mătase albă şi pantofi aurii cu toc înalt.

Era într-adevăr ridicol, căci ploua şi totuşi parfumul ei îi umplea nările şi trebuia să respire adânc ca să-şi ţină firea.

Mai erau acolo tipul cu luminile, un asistent de cameră, costumiera cu două asistente, încă trei manechine, care tocmai se schimbau în autocar, şi o mulţime curioasă de privitori, care se opriseră s-o vadă lucrând pe Anne-Marie Audin.

Anne-Marie purta cizme maro până la genunchi şi un combinezon kaki de genul celor ce pot fi cumpărate la orice magazin de surplusuri al armatei. Părul lung până la umeri îi era strâns acum într-o coadă de cal. Avea faţa foarte bronzată şi ca unic machiaj un ruj pal.

Fox parcă maşina pe trotuar şi îl urmă pe irlandez spre mulţimea adunată acolo. Înconjurară autocarul ca s-ajungă în cealaltă parte a lui.

— S-a schimbat mult?

Devlin clătină din cap:

— Face mare tam-tam cu cauza femeilor, dar altfel e o scumpă, deşi dacă m-ar auzi m-ar bate cu cureaua.

— Ea şi cu Brosnan au fost amanţi? spuse Fox cu blândeţe.

— O, da.

Devlin continuă s-o observe în timp ce ea făcea fotografii, una după alta.

— Dar n-am vrut să i-o spun cutrei ăleia bătrâne. Ia spune, căpitane, când te-ai născut? Eu aş zice că pe la sfârşitul lui martie, începutul lui aprilie.

Fox era uluit.

— De unde ştiţi? Chiar aşa e, pe şapte aprilie.

— Deci nu m-am înşelat. Aries, berbec. E zodia medicilor. Surprinzător că ai ajuns soldat, când tu, de la natură, eşti un tămăduitor. Să-l luăm,

de pildă, pe Ferguson. Precis că e Scorpion. Conform cărţii mele preferate de astrologie, publicată în secolul al optsprezecelea, trebuie să-ţi spun, dacă stelele lui au o configuraţie proastă, ceea ce sunt sigur că au, el iubeşte crima şi hoţia, este un instigator la revoltă, mincinos, lipsit de ruşine, impulsiv şi inuman. Recunoşti printre acestea vreuna din calităţile lui cele mai plăcute?

Ridică o mână.

— Nu, nu te osteni să răspunzi.

Anne-Marie se întoarse spre asistentul ei.

— Gata, spuse ea în franceză. Acum mergem în parc. Palatul Buckingham rămâne la urmă.

Privirea ei trecu peste Devlin. Se opri şi se uită încet îndărăt.

— Bună, *colleen*,* spuse el vesel. Să-ţi ajute Dumnezeu în munca ta.

Anne-Marie păli sub tenul ei bronzat. El îi luă mâinile şi i le sărută tandru.

*

Devlin şi Anne-Marie se aşezară pe o bancă, în ploaie, în parcul St. James. În faţa lor, lângă lac, echipa pregătea decorul pentru fotografiile următoare.

Franceza în care se exprima Devlin era excelentă, rapidă şi fluentă. Accentul însă era îngrozitor. Spuse:

— Te ţii bine, fetiţo.

— Şi tu, Liam. Eşti tot atât de absorbit de cauza aia a ta? Credeam că Londra e un teritoriu periculos pentru tine.

— E o poveste care aparţine trecutului, îi spuse Devlin. Nu mă mai preocupă nici o

* *Colleen* — fată (lb. irlandeză).

cauză. Îmbătrânesc, iubito.

— S-o văd şi pe-asta.

Îi ciufuli părul cu un gest involuntar.

El îi oferi o ţigară din tabachera lui de argint veche şi deformată. Ea refuză şi el îşi luă o ţigară pentru sine.

— Fotograf de modă?

Făcu semn cu capul spre echipa de lângă lac.

— Nu e o degradare pentru fotoreporterul de război preferat al Franţei? Pentru fata care a primit premiul Pulitzer?

— Acum vorbeşti ca un profesor, spuse ea. Nu fi snob, Liam. E cea mai bună revistă de modă din lume şi eu nu fac niciodată rabat la calitate. Credeam că ştii asta. Întotdeauna formele de artă foarte populare sunt mult mai vrednice de stimă decât sunt dispuşi criticii să admită. Oricum, nu e singurul motiv pentru care mă aflu aici. Mai spre seară fac un reportaj pentru „Paris Match" despre săracii Londrei.

— Trebuia să-mi fi imaginat.

Zâmbi ştrengăreşte.

— Şi tot aşa de înflăcărată pentru cauza femeilor şi tot nemăritată la treizeci şi cinci de ani.

— Treizeci şi trei, sări ea şi-l înghionti în umăr.

— Dar tot nemăritată şi ştim amândoi de ce.

Ea se uită la el, pălind, apoi îşi aţinti privirea dincolo de lac.

Devlin spuse încetişor:

— L-ai mai văzut în ultimul timp?

— Ultima oară când am încercat a fost acum trei ani. Am primit aprobarea prin Departamentul de Justiţie şi m-am dus în Insula Belle. A refuzat să mă vadă. Mi-a trimis pe urmă o scrisoare, ultima, în care scria că trebuie să-l consider mort.

- Şi...?

Anne-Marie zâmbi trist.

— Am făcut câteva fotografii bune, Liam. E un loc îngrozitor.

— Îmi închipui. Mă duc şi eu să-l văd marţi. Sper să fie o întrevedere care să-l învioreze.

Ea se întoarse brusc, cu privirea întunecată.

— Te vezi cu Martin? Tu? Cum se poate asta?

Se încruntă, aruncând o privire dincolo de el, spre Fox, care se adăpostea de ploaie sub un copac.

— Cine e omul acela, Liam? Ce joc faci acum?

Şi el îi povesti, repede şi concis, fără a omite nimic. După ce termină, ea rămase stând acolo, privindu-l uluită.

— Dar e de necrezut! E o nebunie!

— În felul ăsta s-ar putea să iasă de acolo. Sau ai prefera să-şi petreacă tot restul vieţii pe stânca aia?

— Nu, bineînţeles că nu. Aş face orice — orice, ca să-l văd liber, spuse ea cu patimă. Nu pentru mine, Liam, nu pentru dragoste, doar pentru el.

Degetele i se înfipseră dureros în braţul Iui.

— Ştiu, fetiţo, ştiu, o linişti el.

Se auzi o chemare dinspre lac; asistentul ei îi făcea semn cu mâna. Ea spuse:

— Trebuie să mă duc. Ascultă, trebuie să ne mai vedem.

— Mâine dimineaţă plec la Marsilia.

— Diseară, la nouă. Fac reportajul de care ţi-am spus. Filmez la una din cantinele de binefacere pentru cei fără adăpost, în zona sudică de la Lincoln's Inn Fields. Te rog să vii acolo, Liam.

Vorbea încet şi stăruitor. După ce se ridicară, el îi luă mîna.

— Întotdeauna mi-a fost greu să te refuz.

Ea îl sărută pe obraz, apoi începu să coboare spre lac.

*

Abia începuse să se însereze, când Barry ajunse la Marsh End; de altfel, nu era prea mare lucru de văzut în Marsh End. Câteva case la marginea drumului, majoritatea dărăpănate. Locul pe care-l căuta se afla la un kilometru pe cealaltă parte. Nişte porţi de fier larg deschise, o alee cu pietriş care trecea printre fagi şi rododendroni, ducând la o casă din piatră cenuşie. Pe plăcuţa de la poartă era scris cu litere aurii: „Henry Salter — Pompe Funebre. Loc de veci şi crematoriu".

Barry intră pe alee şi îşi parcă maşina la picioarele scării ce ducea spre intrare. În clipa când coborî, o fată ieşi din curtea de serviciu din dreapta şi se opri să se uite la el. Purta cizme de cauciuc, o manta veche de ploaie şi o basma şi ducea în ambele mâini câte o găleată. Faţa ei era liniştită, de o frumuseţe ireală în lumina înserării.

— Domnul Salter e pe aici? întrebă Barry.

Fata răspunse cu un accent cumbrian puternic şi foarte distinct şi totuşi glasul ei suna lipsit de vlagă.

— Mă duc să văd, domnule. Fiind duminică, nu e nimeni altcineva pe-aici. Cine să zic că e?

— Mă numesc Sinclair, îi răspunse Barry vioi. Maurice Sinclair. Cred că o să-ţi spună că mă aştepta.

— Atunci mă duc să văd, da?

Urcă scara şi Barry o urmă.

*

În camera de îmbălsămare era linişte deplină. Henry Salter lucra singur şi şorţul lui de cauciuc era mânjit cu sânge. Cadavrul asupra căruia lucra aparţinea unei tinere şi tocmai îi scotea măruntaiele. Uşa se deschise în spatele lui şi fata intră. Îşi scoase basmaua, dând la iveală părul şaten, încâlcit, iar rochia veche, de stambă, de pe ea era cu un număr prea mică, crăpată pe la cusături în câteva locuri.

Salter spuse:

— Jenny, ţi-am spus să nu mă deranjezi niciodată când lucrez.

— E un domn care vrea să vă vadă. Un domn Sinclair. Aşteaptă jos.

Salter se opri şi se uită la ea sever.

— A, da, Sinclair. O să înnopteze la noi, Jenny, aşa că ai grijă să-i pregăteşti dormitorul care e liber. Pe urmă poţi să-i aduci ceva de mâncare.

— Da, domnule, spuse ea cu acel glas ciudat de vlăguit şi privi în jos, spre cadavru.

— Era tare frumoasă.

— Ştiu, Jenny, dar aici ajungem toţi până la urmă. Acum fii drăguţă şi pleacă.

Fata ieşi şi Salter luă cadavrul de pe masă şi îl cufundă într-o cadă de piatră plină cu formol. Acesta se scufundă sub suprafaţa lichidă şi rămase suspendat la câţiva centimetri de fundul căzii, cu părul răsfirat. Salter îşi scoase şorţul şi mănuşile de cauciuc, intră în mica toaletă de la celălalt capăt al camerei de îmbălsămare şi începu să se spele.

Apoi îşi trase pe el o jachetă de lână închisă la culoare şi îşi aranja cravata neagră. Părul cărunt, cenuşiu, faţa trasă, ochelarii fără rame îi dădeau exact înfăţişarea pe care simţea că publicul e îndreptăţit s-o atribuie unui antreprenor de pompe funebre. Moartea era o treabă serioasă şi nimeni nu era mai convins de acest lucru decât Salter însuşi. Desigur că era greu de făcut o legătură între chipul grav şi respectabil care-l privea din oglindă şi pungaşul de rând care făcuse de trei ori puşcărie în tinereţe până ce reuşise să se împace cu realitatea.

În timp ce parcurgea coridorul, se întreba ce-o fi cu acest Sinclair. Oferta care i se făcuse i se păruse imposibil de refuzat. Cele zece mii de lire menţionate picau numai bine. Săptămâna trecută tocmai instalase în crematoriu un nou incinerator, care putea să ardă un cadavru uman în cincisprezece minute. Nu ca ăla vechi, care era atât

de ineficient încât după aceea trebuia să sfărâmi craniul şi oasele pelviene.

Un alt motiv pentru care nu putuse refuza comanda, chiar dacă ar fi vrut, era sursa solicitării: oameni de vază ai mafiei londoneze, cu care avusese de-a face într-o serie de ocazii. Coasta de la Marsh End era o lume sumbră, izolată, alcătuită din mici golfuri şi mlaştini, ideală pentru intrarea şi ieşirea unei şalupe rapide pe timp de noapte, şi Salter acţionase ca mijlocitor pentru o mulţime de transporturi de droguri aflate în drum spre Londra. După ce-ai făcut o dată asemenea lucruri, adevărul este că nu mai puteai niciodată să spui nu.

Coborî şi îl găsi pe Frank Barry în picioare, lângă pupitrul de la recepţie.

— Domnul Sinclair? spuse el, întinzând mâna. Henry Salter. Să mergem în biroul meu. E mult mai comod.

Barry îl urmă pe coridorul îngust şi Salter deschise o uşă şi o luă înainte, intrând într-o încăpere ticsită cu mobilă victoriană. Pereţii erau tapetaţi cu damasc verde închis, iar draperiile erau dintr-o catifea de un roşu şters. Salter aţâţă focul cu un vătrai de alamă.

— Beţi ceva, domnule Sinclair?

— Încă nu, spuse Barry. Întâi afacerile.

Scoase pistolul Ceska din buzunar şi-l puse pe masă. Salter îşi umezi nervos buzele. Barry puse jos servieta şi o deschise. Scoase mai multe teancuri de bancnote de 20 de lire şi le aruncă peste masă.

— Ai aici cinci mii. Cealaltă jumătate, la sfârşit. Mulţumit?

— Perfect, domnule Sinclair.

Salter adună imediat banii şi-i băgă într-un sertar.

— Acum, ceea ce am cerut eu. Ai tot ce trebuie?

— Puteţi vedea barca mâine dimineaţă. E ancorată într-un golf, nu departe de aici. M-am

gândit că veţi dori să înnoptaţi la noi.

— Ce altceva poţi să-mi oferi?

— O căsuţă de ţară la capătul văii, la şase kilometri de aici. Cei doi oameni pe care mi s-a cerut să-i recrutez au sosit azi după-amiază. Acum sunt acolo.

— Ce hram poartă?

— Sunt din mafia din Liverpool. Amândoi au făcut puşcărie pentru tâlhărie cu violenţă şi alte chestii de-astea. Cam duri, mă tem.

— Exact ce-mi trebuie, îi spuse Barry. Ajunge dacă-i văd mâine. Şi echipamentul?

— Azi dimineaţă, în zori, au fost livrate două geamantane.

— De către cine?

— N-am nici cea mai mică idee. Un tânăr cu un pardesiu închis la culoare şi pălărie. Nu l-am mai văzut.

Barry zâmbi şi Salter spuse:

— Oamenii dumneavoastră par a fi deosebit de eficienţi, domnule Sinclair.

— Şi de ce n-ar fi? Hai să vedem geamantanele alea.

Salter deschise un dulap de lângă şemineu. Geamantanele erau bine confecţionate, din piele veritabilă şi încuietorile aveau broaşte cu cifru, a căror combinaţie Barry o memorizase de pe lista din servietă.

Fixă repede înşiruirea corectă de cifre şi deschise primul geamantan. Conţinea două mitraliere automate, două revolvere Smith and Wesson ca cele ale armatei britanice, un Browning automat şi mai multe canistre cu benzină. Salter făcu ochii mari. Barry închise geamantanul, îl încuie şi-l deschise pe celălalt, scoţând la iveală uniforme militare de camuflaj, câteva berete bleumarin şi centuri.

— Pot să vă-ntreb ce înseamnă toate astea, domnule Sinclair? întrebă Salter nervos. Mi se pare ceva de proporţii.

— Pentru asta eşti plătit, îi spuse Barry, apoi încuie şi cel de-al doilea geamantan.

— Acum hai să bem ceva.

În momentul acela se auzi o bătaie în uşă, uşa se deschise şi intră Jenny cu o tavă.

— Ţi-am spus să nu mă deranjezi, spuse Salter furios.

— M-am gândit că poate doriţi puţin ceai, domnule Salter, pentru dumneavoastră şi pentru domnul.

Îi aruncă o privire lui Barry şi acum, în lumina din cameră şi fără basma pe cap, îşi dădu seama că fata era de-a dreptul urâtă, cu pometii aceia scoşi, cu pielea măslinie şi buzele răsfrânte.

— Bine, fato, du-te şi pregăteşte ceva de mâncare pentru domnul Sinclair.

Ea ieşi şi Frank Barry, ignorând ceaiul, se duse la bufet şi se servi cu un Scotch.

— Numai pe ea o ai?

Salter îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Da, numai că e cam înceată. Înainte locuia la ferma de care v-am vorbit, de la capătul văii, împreună cu tatăl ei, un beţivan bătrân cumsecade. Într-o noapte a intrat cu maşina într-un zid şi a murit. Fata ar fi rămas pe drumuri dacă n-o luam eu şi nu cumpăram locul.

— Ce filantrop! spuse Barry. Mi-am dat seama imediat.

— Dar niciodată nu pare să se trezească la viaţă, spuse Salter. Trupul ei e ca şi mort. Nu reacţionează niciodată.

Parcă vorbise o clipă doar pentru sine, apoi îşi ridică ochii:

— Mă înţelegeţi?

— Da, sigur, spuse Barry scârbit. Cred că da.

Salter înghiţi grăbit restul de ceai.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi termin treaba. Am o înmormântare mâine după-amiază şi nu suferă amânare. O să aibă Jenny grijă de dumneavoastră.

Ieşi. Barry îşi bău restul de Scotch. În încăpere era linişte, nu se auzea decât pendula din colţ. Totul avea un miros nedefinit de mucegai, ca o cameră veche, deschisă pentru prima oară după mulţi ani. Se potrivea cu mobila ticsită acolo şi cu destinaţia clădirii.

Când deschise uşa, simţi miros de mâncare şi merse pe urma lui pe coridorul care ducea la vechea bucătărie cu dale de piatră. Fata stătea în picioare lângă sobă şi învârtea ceva într-o tigaie, cu o lingură de lemn. Aruncă o privire peste umăr.

— E aproape gata, spuse ea cu vocea aceea stinsă, puse lingura jos şi îşi şterse mâinile de coapse.

— Mă duc numai până la şopron, să mai aduc nişte lemne pentru sobă.

Luă o lanternă mare, roşie, de sub chiuvetă şi se-ndreptă spre uşă. Barry i-o luă înainte şi i-o deschise.

— Vin cu tine. Cred că nu ţi-ar strica o mână de ajutor.

Ea îşi ridică ochii spre el, şovăitoare, apoi îi întinse lanterna.

— Bine, e în cealaltă parte a curţii.

Pământul era alunecos şi Barry păşea cu grijă, înjurând când intră într-o băltoacă. Când fata deschise uşa şopronului, văzu parcate înăuntru mai multe vehicule: un dric negru, o limuzină mare, neagră, o furgonetă şi un Land-Rover.

Stiva de lemne se afla într-o parte, sub un podeţ plin cu fân. Fata spuse:

— Aici, domnule Sinclair.

Şi pentru o clipă, în lumina lanternei, păru frumoasă, aşa cum păruse când o văzuse prima oară.

Fata se aplecă peste stiva de lemne, cu un genunchi în faţă, astfel încât rochia veche de stambă i se lipi de coapse. Barry întinse mâna şi-i cuprinse coapsa. Ea întoarse capul, aruncându-i o

privire peste umăr şi Barry văzu în ochii ei că nu-i chiar atât de indiferentă cum o credea Salter.

Barry îi întinse lanterna şi zâmbi:

— Ia tu asta, duc eu lemnele.

Ea rămase să-l aştepte, cu faţa în umbră deasupra fascicolului de lumină. El stivui şase butuci în căuşul unui braţ şi ieşi înaintea ei.

*

Ca orice alt mare oraş din lume, Londra îşi are şi ea porţia ei de fiinţe abandonate, nenorociţi, care nu mai sunt în stare să se susţină. Care sunt siliţi să doarmă sub cerul liber.

Când Devlin şi Harry Fox ajunseră la Lincoln's Inn Fields, puţin înainte de ora nouă, o cantină mobilă a Armatei Salvării era deja acolo şi echipa de filmare franceză îşi instala aparatura. Fox parcă maşina şi porni cu Devlin spre locul unde Anne-Marie, înfăşurată într-o jachetă voluminoasă din blană miţoasă de oaie, stătea de vorbă cu o femeie cu o mână veselă, îmbrăcată în uniforma de maior al Armatei Salvării. Se întoarse, îi zări apropiindu-se pe Devlin şi pe Fox şi veni în întâmpinarea lor.

— E timpul să vă cunoaşteţi, spuse Devlin. Harry Fox.

— E o plăcere pentru mine, domnişoară Audin, spuse Fox galant.

— Dar ce anume faci aici? întrebă Devlin. Astea nu-s aparate de filmat?

— Video, spuse ea. Fac un documentar pentru televiziunea franceză despre săracii Londrei.

Arătă spre siluetele care ieşeau de sub platani târşâindu-şi picioarele.

— Bărbaţi fără de speranţă, spuse ea. Uneori femei. Şomeri, alcoolici, neadaptaţi social sau abia ieşiţi din închisoare. După ce se umplu azilurile, cei care nu mai au loc dorm sub cerul liber. Supa şi

sandvişurile pe care le capătă aici sunt probabil singura masă pe care au luat-o azi.

Priviră câtva timp cum lucrătorii cantinei împărţeau mâncare unei mulţimi de fiinţe omeneşti atât de decăzute cum Harry Fox nu mai văzuse în viaţa lui.

— E îngrozitor, spuse el. Nu mi-am dat seama până acum.

— Unii dintre ei dorm deasupra grătarelor de pe trotuarul din faţa hotelului de după colţ, încălzindu-se la aburul din centrala termică, spuse ea. Ceilalţi se învelesc în ziare vechi şi se îngrămădesc unii într-alţii în pavilionul din grădina de acolo. Măcar e uscat.

— Bine, spuse Devlin. Şi ce vrei să dovedeşti? Că te preocupă asta? Ştiu. De ce-ai vrut să ne vedem?

— Vreau să merg cu tine mâine dimineaţă, spuse ea. La Marsilia. L-ai putea ruga pe Martin să accepte să mă vadă. Poate pe tine te ascultă.

— Şi treaba? Devlin privi în jurul lui.

— Fac astă-seară tot metrajul de care am nevoie. Oricum aveam de gând să mă întorc la Paris marţi.

Devlin se întoarse spre Fox şi-i făcu semn din cap.

— Ne-ar putea fi de mare folos.

Fox spuse:

— E în regulă, domnişoară Audin. Ne vedem mâine dimineaţă la Heathrow. Nu mai târziu de ora zece, dacă nu vă deranjează. Mă ocup eu de bilete. Ne întâlnim la intrarea de la sala de plecare pentru zborurile internaţionale.

— Bine, spuse ea şi se înălţă să-l sărute pe Devlin cu gravitate, pe amândoi obrajii.

— Îţi mulţumesc, Liam. Şi acum, cred că trebuie să muncesc. Se îndreptă spre aparatele de filmat. În capătul cozii de la cantină cineva vomită violent.

— Sfinte Iisuse! spuse Devlin. E singurul lucru din viaţă pe care nu-l pot suporta. Hai să plecăm de-aici.

Şi se întoarseră în grabă la maşină.

*

Salter o luă înainte pe o scară îngustă, de lemn, acoperită cu linoleum ieftin. Palierul era lung şi îngust; la capătul lui deschise o uşă şi aprinse lumina. Barry intră după el, cărând cele două geamantane şi le puse jos. În cameră se aflau un pat dublu cu cadru de alamă, un dulap şi o masă de toaletă din mahon în stil victorian şi un lavoar de marmoră.

— Aici veţi fi foarte retras, spuse Salter. Aveţi la îndemână scara din dos. Eu sunt în partea din faţă a casei. Aici nu sunteţi decât dumneavoastră şi Jenny.

Zâmbi uşor.

— Ne vedem mâine dimineaţă. Ne ducem întâi să vedem barca, apoi vă duc la fermă să faceţi cunoştinţă cu ceilalţi.

Ieşi cu spatele, închizând uşa. Barry îşi scoase haina şi o aşeză pe speteaza unui scaun. Rămase în picioare încruntându-se la imaginea lui din oglinda crăpată de deasupra lavoarului. Ceva nu era în regulă. Se citea asta în tăcerea fetei, în privirile viclene ale lui Salter.

— Pot să jur că e un nemernic pe care nu te poţi bizui, spuse Barry în şoaptă şi se duse şi răsuci cheia în broască.

Se dezbrăcă, se băgă în pat, lăsând doar veioza aprinsă şi rămase rezemat de pernă, fumând şi chibzuind la treaba pe care o avea de făcut. De fapt, era foarte simplu. Va opri camionul, îi va scoate din circuit pe germani şi escorta lor, va goni cu maşina până la Marsh End cu lansatoarea de rachete, o va încărca pe şalupa pe care i-o procurase Salter şi va porni pe mare pentru a se

întâlni cu traulerul rusesc în aceeaşi noapte. Absurd de simplu. Atât de simplu încât nu se putea să nu se împotmolească undeva.

Îşi mai aprinse o ţigară şi în aceeaşi clipă văzu cum se răsuceşte încet mânerul de la uşă. Întinse mâna după Ceska, traversă într-o clipă camera şi răsuci cheia. Deschise brusc uşa şi o zări pe Jenny retrăgându-se pe coridor. Era în picioarele goale şi purta o cămaşă de noapte albă, din bumbac, şi un şal pe umeri.

Se întoarse şi se uită prosteşte la el. Privirea îi căzu pe arma din mâna lui şi totuşi nu manifestă nici o reacţie — absolut nici o reacţie. El se dădu la o parte şi ea trecu pe lângă el, intră în cameră şi se întinse pe pat fără o vorbă, privind fix tavanul, cu mâinile împreunate peste şal. Barry încuie uşa, aşeză Ceska la îndemână şi se urcă în pat lângă ea.

Era surprins de violenţa propriei sale dorinţe. Când o sărută, tremura ca un adolescent şi totuşi fata n-avea nici o reacţie, nici măcar când mâinile îi rătăciră libere pe trupul ei, ridicându-i cămaşa deasupra coapselor.

Fata zăcea pasivă, lăsându-l să facă tot ce voia cu ea, continuând să nu reacţioneze în nici un fel, privind fix în tavan, cu ochii larg deschişi. Lui nu-i mai păsa deja, dorind-o aşa cum nu mai dorise o femeie de ani de zile.

După ce termină, se rostogoli epuizat pe o parte şi întinse mâna după o ţigară. Ea mai zăcu acolo încă o clipă, apoi se ridică fără un cuvânt, descuie uşa şi ieşi.

Barry rămase întins, fumând şi privind în tavan. Era o nebunie. Era absurd. De mult timp nu mai dorise în aşa hal pe cineva. De foarte mult timp. Închise ochii şi se gândi la Norah Cassidy.

6

Apele fluxului înaintau pe uscat, gâlgâind în găurile crabilor, acoperind ţărmul noroios cu o pătură de apă lucitoare care se mişca printre stelele de mare. Undeva o pasăre se tânguia, singură într-o lume tristă.

Barry şi fata traversară un dig îngust de piatră şi o luară pe o potecă, prin iarba aspră şi trestiile din mlaştină, care le ajungeau până la cap. Mai încolo, trestiile se întindeau într-o linie neîntreruptă până la marea îndepărtată, de ambele părţi ale estuarului, unduindu-se în bătaia vântului care trecea prin ele şopotind neliniştitor.

Barry spuse grav:

— Ai putea să juri că din fiecare hăţiş te urmăresc nişte ochi.

— Duhurile morţilor, spuse ea. Tata îmi povestea că romanii au fost aici acum două mii de ani. Ravenglass, aflat mai sus, pe coastă, era şi atunci port.

Se opri o clipă, o siluetă ciudată, arhaică, cu basmaua şi mantaua ei veche de ploaie, şi se cutremură vizibil.

— Nu-mi place locul ăsta. Mă inspăimântă. Nimeni nu vine aici, nici un localnic, decât dacă n-are încotro.

Intona cuvintele cu glasul ei stins, asemenea corului dintr-o tragedie greacă. Barry spuse:

— Minunat. Exact aşa cum vreau să fie.

Ea porni mai departe pe drumul pietruit şi el o urmă. Câteva clipe mai târziu, ieşiră lângă un golf îngust. Un ponton şubred de lemn pătrundea în apă pe nişte stâlpi putrezi. Spre surprinderea lui Barry, erau amarate acolo două bărci, nu una.

Prima avea cu adevărat clasă, cu prova zveltă şi parâmele curate, vopsită în alb, cu o dungă neagră de-a lungul liniei de nivel şi evident îngrijită cu dragoste. De-a curmezişul provei era imprimat frumos, cu litere aurii, numele *Kathleen.*

— Barca domnului Salter, spuse ea. Pe cealaltă a adus-o ieri de la un şantier naval de

lângă Ravenglass.

Era cu totul altceva. O ambarcaţiune cu motor, lungă de paisprezece metri, vopsită în negru şi numele ei, *Jason-Fowey,* era atât de şters încât Barry abia îl putu citi. Se caţără peste parapet şi intră în timonerie. Fata îl urmă.

— N-arată prea grozav, dar e bună pe mare.

— Ai ieşit cu ea în larg? Fata confirmă din cap.

— Domnul Salter o foloseşte din când în când.

— Pentru ce?

Ea dădu din umeri.

— La pescuit, când are chef. Nu iese în larg cu *Kathleen* decât dacă vremea e perfectă.

— Şi îşi petrece timpul liber lustruind habitaclul şi celelalte?

Fata îl privi surprinsă.

— De unde ştiţi?

— Mi-am închipuit.

Îşi aprinse ţigara şi îi oferi şi ei una. Ea clătină din cap şi el spuse:

— I-ai văzut deja pe tipii de la fermă?

— Le-am dus lapte de dimineaţă.

— Sunt prieteni cu domnul Salter?

— Nu ştiu. Nu i-am mai văzut până acum.

— Dar nu ţi-au plăcut?

Stăteau aproape unul de celălalt, umerii atingându-li-se şi pe el îl cuprinse iarăşi acea excitare absurdă. Ea se întoarse aproape fără voia ei, cu ochii plecaţi şi el o mângâie uşor pe faţă cu dosul palmei. Ea se lipi de el şi, afară, se auziră paşi răsunând pe ponton.

Barry ieşi pe punte în momentul când Salter trecea peste parapet.

— Aici eraţi, domnule Sinclair, spuse Salter. Ce ziceţi, e bună?

— Cealaltă mi se pare o treabă mai serioasă, îi spuse Barry.

Salter era neliniştit şi se vedea.

— E barca mea, domnule Sinclair. O barcă frumoasă, după cum puteţi vedea. Poţi merge cu ea până în Mediterana. Dar vă asigur că *Jason* este mult mai bună decât pare. Nu arată ea prea grozav, dar dacă veţi intra în sala maşinilor, veţi găsi acolo un motor Penta cu benzină. Atinge douăzeci şi două de noduri. Are sondă de adâncime şi pilot automat.

— Bine, spuse Barry. Te cred pe cuvânt.

Salter păru uşurat.

— E-n regulă. Şi acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să vă duc la fermă să vă prezint lui Preston şi Varley. După cum v-am spus, am astăzi o înmormântare şi mă cam presează timpul.

*

Hedley Preston se trezi şi privi fix în tavan. Pentru o clipă nu-şi dădu seama unde se afla, apoi îşi aminti. Avea un gust rău în gură, gâtul uscat, şi se sculă şi întinse mâna după sticla de whisky de pe dulap. Era goală şi-o azvârli într-un colţ. Îşi trase pe el o pereche de jeans şi un pulover; era un tip slăbănog, cu o expresie sardonică, cu păr şaten încâlcit şi o faţă pe care începeau să se vadă primele semne de descompunere.

Îşi aprinse o ţigară, tuşi când fumul îi ajunse în fundul gâtului şi aruncă o privire pe fereastră spre costişa dealului mustind de apă.

— Iisuse, spuse el încetişor. Bucuriile vieţii la ţară! şi deschise uşa.

Jenny Crowther, cu gura căscată de frică, se prăvăli peste el. Sam Varley era chiar în spatele ei. Varley era un bărbat cât un taur, cu un tricou murdar şi pantaloni de catifea reiată, cu o privire furioasă pe faţa lui dolofană. Preston o prinse pe fată în îndoitura braţului şi îl fentă pe Varley.

— Ia zi, care-i problema?

— Aseară aveam în cameră un pachet de două sute de ţigări. Acum nu mai sunt. Precis că le-a

luat căţeaua asta.

Răsuflarea îi duhnea a acru, nu numai de la băutura de cu seară, căci se simţea şi un iz proaspăt, înţepător, care dovedea că deja băuse ceva.

— Ai pierdut tot pachetul, la pocher cu mine, azi noapte, spuse Preston răbdător. Erai prea beat ca să-ţi mai aminteşti, ăsta-i buclucul cu tine.

— Pe dracu'! spuse Varley. Vrei numa' s-o aperi.

Fata se eliberă din strânsoarea braţului lui Preston şi o luă la fugă. Varley îl împinse într-o parte şi se duse după ea. Ea deschise uşa şi era pe punctul să iasă afară, când mâna lui i se încleştă pe umăr. Şi apoi păru că se împiedică şi se prăvăli pe pietrele din curte.

Încercă să se ridice, dar cineva îi trase cu dexteritate un şut în picioare, dezechilibrându-l şi se pomeni întins pe spate, cu un picior peste gât. Se zbătu, săgetând cu privirea chipul neîndurător al lui Frank Barry. Barry mări presiunea; Varley începu să se sufoce şi atunci presiunea slăbi. Barry scoase pistolul Ceska din buzunar şi-i propti ţeava de fruntea lui Varley.

Fata ţipă cu mână la gură şi Henry Salter strigă disperat:

— Pentru Dumnezeu, domnule Sinclair!

Barry spuse încetişor:

— Dacă te mai atingi de ea, te pun în cârje.

În clipa aceea, Varley simţi o spaimă cumplită combinată cu furie, acel gen de spaimă care-ţi îngheaţă sângele în vine. Barry îşi luă piciorul şi se trase îndărăt. Când matahala se ridică, Preston râse, proptit în uşă:

— Ce scenă mişcătoare!

Păşi în faţă în timp ce Barry îşi ridica de jos servieta.

— Sunt Hedley Preston, domnule Sinclair. Acest atavism al unei epoci primitive este Sam

Varley. Trebuie să-l iertaţi, că abia a învăţat să meargă pe două picioare.

— Într-o bună zi o să-ţi închid gura aia pe vecie, spuse Varley şi intră în casă.

Preston se dădu deoparte cu un uşor rânjet batjocoritor pe faţă şi Barry trecu pe lângă el, urmat de fată şi de Salter. Când intrară în camera de zi, Varley şedea pe un scaun lângă foc, cu o mână încleştată pe o sticlă.

Barry puse servieta pe masă şi-i spuse fetei:

— Tu şterge-o la bucătărie şi fă-ne un ceai bun şi mai vezi tu ce.

Ea ezită şi el dădu din cap încurajând-o:

— Hai, du-te, e-n regulă.

Fata ieşi. Salter închise uşa şi se propti de ea. Barry făcuse: din cap spre Varley şi-i spuse lui Preston:

— O ia cam devreme.

— Asta-i mica lui slăbiciune. Cum se zice în lumea teatrului, domnule Sinclair, până diseară îi trece.

— Chiar aşa? Barry puse Ceska pe masă lângă servietă şi se descheie la haină.

— Deci care-i treaba? întrebă Preston.

— Destul de simplă. Oprim un camion pe un drum de ţară, la douăzeci de mile de aici, miercuri dimineaţă. Descărcăm conţinutul şi-l aducem înapoi aici.

— Şi ce conţine? întrebă Preston.

— Asta nu te priveşte.

Barry deschise servieta.

— În schimb, asta, da.

Îi azvârli mai multe pachete de bancnote de 20 de lire.

— Cinci miare pentru fiecare. Primiţi cealaltă jumătate la sfârşit.

Varley se sculă şi se duse la masă, întinzând mâna. Preston îi dădu peste mână.

— Şi asta-i tot ce ne spuneţi?

— E o treabă simplă, spuse Barry. Foarte simplă. Miercuri dimineaţă o să vă spun ce aveţi de făcut. Cel mult trei ore de muncă şi o luaţi din loc. Desigur, dacă nu vă interesează...

Preston spuse:

— Ba da, ne interesează.

Adună repede pachetele într-un teanc ordonat.

— La ordinele dumneavoastră, domnule Sinclair. Cum zicea tipul ăla care ieşea din lampa de alamă „ascult şi mă supun".

— Aşa să faceţi.

Barry închise cu un ţăcănit servieta şi se întoarse spre Salter.

— Acum o să merg cu dumneata înapoi. Vreau Land-Roverul. Am de făcut un drum după-amiază.

Preston spuse:

— Vă întoarceţi?

— Da, îi spuse Barry. Poţi conta pe asta.

Ieşi împreună cu Salter pe coridor, când Jenny apăru din bucătărie cu o tavă.

— Plecaţi? spuse ea.

— Mă întorc diseară.

Barry zâmbi.

— Fii fără grijă. Maimuţoiul n-o să se mai atingă de tine. O să aibă isteţul grijă de asta.

Clipi conspirativ, ieşi, se urcă în maşina lui Salter şi plecară.

Urmărindu-i prin fereastra de la camera de zi, Varley spuse cu răutate:

— Când o să termin cu scârnavul ăsta...

— Nu fi prost, Samuel, spuse Preston. Dacă nu mă înşel prea tare, te-ar putea face oricând bucăţele.

Bătu uşor cu mâna teancurile de bani din faţa lui.

— Sunt zece miare aici, Samuel, şi mai vin încă zece, ceea ce înseamnă că trebuie să fie într-adevăr ceva foarte interesant în camionul de care vorbea.

Varley zâmbi uşor.

— Ascultă, te gândeşti la ce cred eu?

— Eu am învăţat latina la şcoală, Samuel. *Festina lente,* grăbeşte-te încet. În felul ăsta obţii totul până la urmă.

— Chiar şi pe el?

— Nu văd de ce nu.

Varley râse încântat şi întinse mâna după sticlă.

— Am să beau pentru asta.

*

Ajunşi înapoi la casă, Barry şi Salter stăteau lângă Land-Roverul din şopron. Salter spuse:

— Trebuie să recunoaşteţi că n-am încercat să-i arăt într-o lumină mai bună. Mi s-a spus că e nevoie de tipi duri, în stare de orice. Ăştia se potrivesc perfect.

— Din ce mediu provine Preston?

— Burghezi respectabili. Taică-său era contabil la Bradford şi Preston a urmat acolo liceul clasic, aşa că are o educaţie bună. Înţeleg că se pregătea să ajungă şi el contabil şi a intrat la puşcărie pentru o fraudă oarecare. De atunci, tot aşa a ţinut-o. A fost eliberat din puşcărie acum şase luni, după ce a făcut trei ani dintr-o condamnare de cinci ani pentru jaf înarmat la un supermagazin. Varley este, bineînţeles, un animal.

— Un animal beţiv, corectă Barry. Dar nu contează. Cel puţin ştiu cu cine am de-a face. Ne vedem mai târziu.

Ieşi cu Land-Roverul din şopron şi traversă curtea. Salter se întoarse la dricul în care acum se afla un sicriu. Scoase o batistă şi cercetă atent tot vehiculul, oprindu-se din când în când să lustruiască puţin marginile cromate.

*

Avionul companiei Air France ateriza fix la ora stabilită pe aeroportul Marignane, la douăzeci şi doi de kilometri de Marsilia. Fiind plin doar pe sfert, pasagerii nu zăboviră prea mult la vamă sau, unde era cazul, la biroul de imigrare. La patruzeci şi cinci de minute după aterizare, Devlin şi Anne-Marie se îndreptau spre drumul de pe coastă într-un Peugeot închiriat.

Devlin spuse:

— Pentru diseară vom găsi un hotel la St. Denise; de acolo pleacă şalupa de aprovizionare a închisorii.

Ea dădu din cap fără să spună nimic, concentrându-se asupra volanului, iar Devlin adăugă:

— Îţi dai seama că nu poţi veni cu mine mâine? Trebuie mai întâi să tatonez terenul.

— Ştiu asta, Liam.

Îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Tot aşa cum ştiu că s-ar putea să nu vrea nici acum să mă vadă. Am învăţat cu mult timp în urmă să n-am nici o pretenţie de la Martin.

— Chiar vorbeşti serios?

— Odată, în Vietnam, când părea foarte probabil că amândoi vom muri, am vorbit despre o întâlnire la Paris. O cafenea pe trotuar, în ploaie, miros de castani uzi.

— Absolut esenţial, spuse Devlin.

Ea zâmbi fără să-l privească.

— Dragă Liam, de ce n-a fost să fie să te iubesc pe tine? Urma să port o rochie pariziană foarte elegantă.

— Ca în reclamele de la televizor. Visuri pentru mase.

— Numai că ale noastre s-au împlinit, Liam. A lăsat baltă Ulsterul şi s-a întâlnit cu mine la Paris. Am găsit cafeneaua de pe trotuar, castanii s-au comportat perfect. Două săptămâni, apoi s-a dus înapoi.

Dădu din umeri.

— Vezi tu, îl aştepta o amantă. Mai neagră ca mine şi mult mai pretenţioasă.

Merseră mai departe în tăcere, căci nu mai era nimic de spus.

*

Barul cârciumei din Brisingham era o încăpere mare, confortabilă, cu tavan jos, cu grinzi, mai multe bănci cu spetează înaltă şi câteva mese de lemn. În cămin ardea focul.

Barry era singurul client şi stătea în picioare la capătul barului, înfulecând ultimele sandvişuri cu friptură de vită pe care i le adusese patroana, o matroană blondă, corpolentă.

— Splendid, spuse Barry. Nici că se putea ceva mai bun.

Întinse mâna după cana cu bere.

— Dar unde-s clienţii?

— Pe timp de iarnă nu prea vin turişti. Avem, dar mai mult serile. Localnici.

— Dar parcă era un aerodrom RAF pe aici. Nu suntem în Brisingham?

— E închis de mai mulţi ani. Nu mai sunt acolo decât vreo duzină de oameni. Mai aterizează avioane, dar nu prea des.

Oftă.

— Îmi amintesc că pe vremuri, acum vreo doisprezece ani, seara nici nu puteai să te apropii de bar de-atâţia băieţi în uniforma albastră a RAF.

— Asta-i viaţa, spuse Barry. Toate se schimbă. Mulţumesc pentru sandvişuri.

Zece minute mai târziu încetini Land-Roverul când ajunse la perimetrul încercuit cu sârmă al aerodromului. Trecu încet de poarta principală, încuiată cu lacătul, apoi acceleră şi porni mai departe. Şapte kilometri mai departe, un indicator arăta Wast Water în dreapta, pe un drum îngust de ţară care urca spre munte.

Găsi ceea ce căuta fără prea multă greutate. O mică pădurice. O poiană cu iarbă lângă drum. Când opri motorul, nu se mai auzea nici un sunet în afară de chemarea unei păsări. Ar fi putut foarte bine să fie singurul om rămas în viaţă pe faţa pământului.

Coborî din Land-Rover şi rămase acolo, în picioare, privind în jur şi zâmbind

— Frank, bătrâne, spuse el în şoaptă, cred că aici e tocmai bine.

*

Granitul din Insula Belle era celebru în toată Franţa şi avea încă asemenea căutare încât autorităţile mai construiseră un nou chei de apă adâncă pentru a putea fi folosite şi cargouri mai mari. Cariera propriu-zisă era tăiată în stâncile din partea de nord şi, când se apropie Lebel, tocmai se pregăteau să dinamiteze, căci steguleţul roşu flutura în vânt.

Când se produse explozia, ecoul ei fu reflectat de stâncă ca un tunet şi o porţiune mare de rocă se sfărâmă în mii de bucăţi, căzând ca o cascadă la vale. Se auzi un fluier şi deţinuţii împreună cu paznicii lor înarmaţi ieşiră din adăpost şi se întoarseră la lucru.

Brosnan şi Savary munceau împreună: Savary încărca un vagonet aflat pe şina rudimentară de lângă el, iar Brosnan spărgea bucăţile mai mari cu un baros şi o pană. Era gol până la brâu şi părul îi era legat cu o banderolă. Muşchii de pe spinare îi ieşeau în relief când barosul cobora şi se vedea clar numărul de puşcăriaş, tatuat pe antebraţul drept.

Când se apropie Lebel, Savary se opri, se rezemă de vagonet şi îşi şterse faţa cu o cârpă.

— Ei, Pierre, îmbătrânesc. Ce-ai zice de o muncă la bucătărie sau chiar la bibliotecă? Nu fac mofturi.

— Prostii, spuse Lebel. Uită-te în ce formă splendidă eşti pentru un bărbat de vârsta ta. Şi asta numai datorită exerciţiilor regulate şi a muncii grele.

Se întoarse spre Brosnan şi scoase din buzunar o hârtie şi un pix.

— Trebuie să-ţi pice un vizitator cu şalupa de dimineaţă, prietene. Eşti dispus să-l primeşti?

Brosnan se opri din lucru, rezemându-se de baros.

— Cine?

Lebel se uită pe hârtie:

— Monsieur Charles Gorman. Apărător, Lincoln's Inn Fields, Londra.

Părea mirat.

— Apărător?

— Aşa spun englezii la avocat, Pierre, îl lămuri Savary.

— Motivul vizitei, chestiuni juridice.

Lebel repetă întrebarea:

— Îl primeşti?

— De ce nu? spuse Brosnan.

Lebel îi întinse hârtia şi pixul.

— Atunci semnează la rubrica respectivă. Brosnan se supuse şi i le dădu înapoi.

— E-n regulă, spuse Lebel. Înapoi, la muncă.

Împături documentul şi-l vârî în buzunar.

— S-ar putea să mai am o bucurie pentru voi diseară. Încă un cadavru. Se aşteaptă în orice clipă să moară un moş la infirmerie.

— Ce drăguţ că te gândeşti la noi.

Savary ridică un alt bolovan şi Lebel se îndepărtă.

— Interesant, Martin. Nu mi-ai spus că-ţi vine avocatul să te vadă.

— Ceea ce este şi mai interesant e că nu-i avocatul meu, spuse Brosnan. N-am auzit în viaţa mea de Charles Gorman.

Coborî barosul cu toată puterea şi despică în două bolovanul pe care-l ţintise.

*

Era întuneric când Barry intră cu Land-Roverul în curtea fermei şi frână. În timp ce oprea motorul, se auzi o femeie ţipând. În momentul când Barry sări jos din maşină, uşa din faţă se dădu de perete şi lumina inundă curtea. Jenny Crowther fu cât pe-aci să scape, dar Varley o înşfacă imediat.

Rochia îi era sfişiată, avea un umăr gol, iar Varley râdea beat criţă şi încerca s-o sărute. Ea încercă să-l respingă, sila şi scârba citindu-i-se pe faţă în timp ce-l zgâria cu unghiile. Barry interveni rapid, pocnindu-l pe Varley în rinichi, apoi îl înşfacă de guler şi-l trase înapoi.

Varley urlă de durere şi se prăbuşi pe un genunchi. Rămase aşa o clipă, clătinând din cap, apoi îşi înălţă privirea spre Barry. Se ridică încet, îşi scutură iarăşi capul, ca pentru a şi-l limpezi, apoi atacă, întinzind mâinile ca să ucidă.

Barry se dădu la o parte, îl apucă de încheietura mâinii drepte, răsucindu-i-o în sus într-un clenci şi, folosindu-se chiar de elanul lui Varley, îl izbi de zid. Varley, pus în genunchi pentru a doua oară în seara aceea, încercă să se ridice şi Barry îl lovi cu piciorul în stomac.

Varley zăcea pe spate gemând, iar Hedley Preston îl privea din uşă şi râdea cu un râs de om beat.

— Ţi-am spus că oricând te poate face bucăţele, Sam. Trebuia să asculţi ce spun. Eu am întotdeauna dreptate, nu mă înşel niciodată.

Ridică paharul.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule Sinclair, şi a celor care merg cu dumneavoastră.

Barry spuse:

— Puteai să împiedici asta, nenorocitule! Ţi-am spus să-l ţii în Mu.

Mâna lui dreaptă se ridică, pistolul Ceska tuşi scurt şi Preston scăpă paharul şi scoase un urlet, cu mâna încleştată de gât.

Se sprijini de stâlpul uşii, în timp ce sângele i se prelingea printre degete. Barry îl bătu uşor cu ţeava între ochi.

— Nu te speria, Preston. Ţi-am făcut doar o zgîrietură, aşa de bine mă pricep eu la chestiile astea. Data viitoare, fiule, vei fi mort.

Se întoarse, o luă pe fată de braţ şi o împinse spre Land-Rover.

— Te duc acasă la Salter. De fapt, o să stau acolo şi în noaptea asta.

Fata tremura şi îl apucă strâns de braţ şi el simţi din nou cuprinzându-l acel val ciudat de excitare.

— Linişteşte-te, spuse el în timp ce ieşeau cu maşina din curtea fermei şi întinse mâna şi i-o luă pe-a ei. Linişteşte-te.

*

Mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce stătea la fereastra dormitorului fumând şi privind în curte, o zări ieşind din bucătărie cu lanterna şi traversând spre şopron. Barry deschise uşa şi coborî repede scara.

Când intră în şopron, ea umplea un coş cu lemne.

— Stai, lasă-mă pe mine, spuse el.

— Nu-i nevoie, pot şi singură, răspunse ea cu glas scăzut, fără să se întoarcă.

El îşi aprinse o ţigară, simţind pe piept o apăsare insuportabilă care ameninţa să-l sufoce. Îşi schimbase rochia de stambă sfâşiată, iar cea neagră pe care o purta acum era, ca şi cealaltă, prea mică şi i se lipea de fese şi de coapse.

Se ridică în picioare şi Barry aruncă ţigara, se apropie de ea, o cuprinse cu braţele şi o lipi de el.

O ţinu aşa o clipă, îşi lipi buzele de ceafa ei, apoi o împinse uşor în faţă, trântind-o în fân.

Şi atunci ea se trezi cu adevărat la viaţă, mâinile i se încleştară în părul lui, gura îi strivea buzele cu sărutări pătimaşe, aproape înfricoşătoare în intensitatea lor.

7

Era de datoria lui Lebel, ca paznic care răspundea de palierul lui Brosnan, să-l ducă marţi dimineaţă la vorbitor. Când deschise uşa şi-l introduse pe Brosnan, Devlin stătea în picioare cu spatele la ei, uitându-se pe fereastră. Brosnan nu avusese în viaţa lui un şoc mai mare ca în momentul când bărbatul cel scund se întoarse cu faţa spre el.

— A, domnul Brosnan! Numele meu este Charles Gorman. Firma mea a fost angajată de Trustul Brosnan din Boston, Massachusetts, pentru a discuta anumite chestiuni juridice referitoare la viitorul dumneavoastră. Mai e şi chestiunea cererii de graţiere adresată în numele dumneavoastră preşedintelui Franţei. Mama dumneavoastră consideră că...

— Mama mea, spuse Brosnan, îşi pierde vremea, domnule Gorman. Nu mă va putea scoate de aici decât într-un sicriu.

— Monsieur Gorman, vă rog, spuse Lebel. Trebuie ca dumneavoastră şi clientul dumneavoastră să staţi fiecare pe o latură a mesei, ca să puteţi să rămâneţi singur. Aveţi tot dreptul, în calitate de consilier juridic al deţinutului. Voi încuia uşa. Când sunteţi gata de plecare, vă rog să sunaţi.

— Putem fuma? întrebă Devlin.

— Desigur, monsieur.

Lebel ieşi, cheia se răsuci în broască. Brosnan întinse mâna peste masă şi Devlin i-o luă şi o ţinu

îndelung.

— *Cead mile failte,* spuse el în irlandeză. De o sută de mii de ori bine ai venit.

Devlin zâmbi.

— *Go Raibh maith agat,* răspunse el. Mulţumesc Să continuăm în irlandeză, numai ca să-i zăpăcim pe ticăloşii ăştia dacă ne ascultă cumva.

Se aşează, îşi aprinse o ţigară şi împinse spre el pachetul.

— Mă bucur că te văd, Marteen.

Era un diminutiv drăgăstos al numelui lui, care în mod normal se folosea la copii. Pe vremuri, lui Brosnan îi displăcuse că un bărbat cu mult mai scund decât el îi spunea Micuţul Martin. Apoi, ajunsese desigur să-l cunoască ceva mai bine pe Devlin.

— Totuşi arăţi bine, Martin.

— N-am fost în viaţa mea într-o formă mai bună. Muncesc în carieră aproape în fiecare zi. Şi tu arăţi bine. Eşti tot la Trinity?

— Mă ţin acolo din bunătate. Anul ăsta am fost invitat să ţin cursuri la Yale.

— Să le dea Dumnezeu sănătate.

— N-a ieşit nimic. Departamentul de Stat mi-a refuzat viza.

Devlin privi în jurul lui, cu o faţă gravă.

— Deci numai despre asta a fost vorba — cu adevărat?

Brosnan spuse:

— Au închis Insula Diavolului, dar mai aveau asta în rezervă. Spune-mi, Liam, ce-ai mai făcut. Ai găsit până la urmă câmpiile din Mayo pe care le căutai? Mai ţii minte poemul lui Blind Raftery?

Devlin spuse:

— O singură dată, acum o mie de ani. Mai precis în noiembrie 1943, la acea oră, care s-ar putea numi ora de pericol maxim.

— Afacerea Churchill?

— „O ţărăncuţă adorabilă şi urâţică", cită Devlin. Care mi-a răsucit capul nu o dată, ci de două ori. Ea avea şaptesprezece ani şi eu treizeci şi cinci.

— Erai prea bătrân?

— Nu pentru ea. Dar alta era problema. Eu eram duşmanul.

— Deci vrei să spui că ai descoperit câmpiile din Mayo acum douăzeci şi şase de ani.

Devlin zâmbi cu infinită tristeţe.

— Şi le-am pierdut din nou când le-am găsit. Să nu-ţi vină să mori de râs?

— Nu prea. Despre ce e vorba acum?

— E o chestie simplă. Ai vrea să scapi de aici?

Pentru o clipă, Brosnan nu-l luă în serios.

— O mică intervenţie a divinităţilor ar fi divină, pentru că de aşa ceva ar fi nevoie. Chiar şi mama mea, cât e ea de nemaipomenită, a descoperit cu mult timp în urmă că nu rezolvă nimic nici dacă aprinde o lumânare şi spune rugăciuni şi nici dacă oferă mari sume de bani.

— Te-a vizitat aici?

— O dată, acum patru ani. Am acceptat s-o văd numai ca să-i spun clar că nu vreau s-o mai văd.

— Şi Anne-Marie?

Brosnan înţepeni:

— Ce-i cu Anne-Marie?

— M-am despărţit de ea azi dimineaţă în St. Denise. Te imploră s-o primeşti.

— Nu, spuse Brosnan cu glas şoptit. Nu vreau s-o primesc. Se ridică brusc în picioare şi se duse la fereastră, apucând gratiile şi lipindu-şi obrazul de piatră. După un timp, se întoarse.

Fereastra cu gratii ruginite n-avea geam şi prin ea şuiera vântul. Devlin se înfiora.

— Să ne ajute Dumnezeu, *avic,* dar nu-mi place că te văd aici.

Brosnan se întoarse la masă, se mai servi cu o ţigară şi se aşeză.

— Hai spune, Liam, despre ce e vorba? Ce urmăreşti?

Devlin zâmbi ştrengăreşte.

— Consideră că eu sunt acea intervenţie a divinităţii pe care o aşteptai, taci şi ascultă.

*

După ce termină, Brosnan se lăsă pe speteaza scaunului, cugetând la cele spuse, fără ca ochii săi cenuşii să trădeze ceva.

— Ei, ce zici? spuse Devlin.

— Nu ştiu, îi răspunse Brosnan. Înainte mă înnebuneam după lozinci de genul „Irlanda trebuie să fie liberă". Era un sentiment firesc izvorât din dragostea pentru literatură şi din bucuria pe care ţi-o dau cuvintele, dar apoi descoperi realitatea: că trebuie să fii pregătit să calci pe cadavre ca să-ţi atingi scopul.

— Şi nu merită?

— Încep să mă întreb dacă există vreo cauză care să merite pierderea unei singure vieţi omeneşti.

— Ştiu, Marteen, elanul tău revoluţionar s-a cam stins. Şi al meu. Şi pe mine mă bântuia mai de mult.

Brosnan se ridică, se duse la fereastră şi privi din nou afară, ţinându-se de gratii.

— Mă simt brusc bătrân, Liam. Cu adevărat bătrân, înţelegi ce vreau să spun? Nimic nu-mi mai poate stârni interesul. Nici măcar Frank Barry, nici KGB-ul, nici Ferguson, nici DI5, nici toate jocurile sângeroase, stupide şi absurde în care sunt implicaţi.

— Nu te interesează nici măcar să scapi de aici?

— Ferguson n-are cum să mă scoată de-aici, spuse Brosnan sec.

— Ferguson crede că da.

Brosnan nu răspunse şi, nemaiavând încotro, Devlin ajunse la singurul subiect pe care voise să-l evite.

— Martin, ai auzit ce a păţit Norah?

Brosnan confirmă din cap, fără să se întoarcă spre el.

— Am auzit. A murit în urmă cu vreo optsprezece luni.

Devlin îşi drese glasul.

— Dar cum a murit, asta e!

Brosnan se întoarse, fără nici o expresie pe faţă, cu privirea întunecată.

— Ai să-mi spui ceva?

Devlin spuse:

— Nu ştiu cu ce să-ncep, Marteen.

Brosnan traversă încăperea din trei paşi rapizi şi îl trânti cu spatele de masă, înşfăcându-l de gât.

— Spune-mi, şopti el cu glas răguşit. Spune-mi!

*

După ce ascultă, se aşeză la masă, cu capul în mâini, fără să scoată mult timp nici o vorbă, apoi se ridică brusc şi se duse să sune.

Se întoarse spre Devlin.

— Trebuie să mă gândesc. Mai vorbim mai târziu.

Înainte ca Devlin să poată răspunde, cheia se răsuci în broască şi apăru Lebel.

— Domnul Gorman mi-a adus nişte hârtii de semnat. Trebuie să mă gândesc, câtva timp. Pot să mă întorc în celula mea pentru o oră?

Lebel se întoarse spre Devlin.

— Aveţi vreo obiecţiune, monsieur?

— Absolut nici una.

— Atunci vă rog să aşteptaţi aici. O să mă întorc să vă duc la popota ofiţerilor. V-ar prinde bine o gustare cât aşteptaţi.

*

Savary tocmai fusese adus înapoi în celulă pentru pauza de prânz. Stătea întins pe pat şi fuma o ţigară, când se descuie uşa şi Lebel îl introduse pe Brosnan.

— Deci o oră, spuse paznicul şi plecă.

— Cum te-ai descurcat? începu să spună Savary.

Brosnan îi făcu semn să tacă ascultând la uşă.

— Deci e secret? spuse bătrânul, în timp ce Brosnan veni să se aşeze pe celălalt pat din faţa lui. A, înţeleg, adăugă el subtil. Acest Gorman e o cunoştinţă, până la urmă?

— Taci şi ascultă, spuse Brosnan. N-am prea mult timp la dispoziţie.

După ce termină, Savary rămase aşezat pe pat, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile de emoţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, profită cât poţi de ocazia asta, Martin. Şterge-o!

Brosnan se întinse şi-i puse o mână pe umăr ca să-l domolească.

— Nu, Jacques, ascultă-mă încă un pic. În primul rând, nu cred că Ferguson poate aranja acest lucru cu autorităţile franceze. Nu sunt un hoţ oarecare — un spărgător sau un escroc. Eu am ucis un poliţist şi ştii cum priveşte „Le Palais de Justice" asemenea treburi. În al doilea rând, chiar dacă Ferguson ar putea aranja ceva, ar dura prea mult ca să-mi convină.

— Şi ce alternativă ai?

— O să evadez, spuse Brosnan simplu.

— Dar asta-i imposibil, Martin! Nimeni n-a evadat vreodată din insula asta blestemată.

— Am ştiut întotdeauna că pot ieşi dincolo de ziduri prin sistemul de canalizare. Ţi-am spus-o, explică Brosnan. Dar cu asta nu rezolvi nimic, fiindcă rămâi tot pe insulă. Şi deodată, ieri noapte,

când eram în echipa de îngropare cu Lebel, mi-a venit ideea. Pătrundem în magazie, furăm două veste de salvare fiecare şi ne aruncăm în apă de pe stânca morţilor.

Savary îl privi îngrozit.

— Noi? Ai spus noi?

— Bineînţeles, noi doi, Jacques. Dacă rămâi pe insulă, mai devreme sau mai târziu ai să sfârşeşti tot într-un sac de pânză azvârlit în mare. De ce să nu foloseşti o şansă de a scăpa pe mare, cât timp mai poţi lupta?

— Dar ce facem cu Scocul morii? spuse Savary. E moarte curată pentru amândoi.

— Sau poate fi salvarea noastră, nu înţelegi? spuse Brosnan. Curentul circulă cu zece noduri la oră şi coteşte spre St. Denise. Ce zici dacă ne-ar aştepta o barcă în locul cel mai potrivit?

Savary interveni, clătinând din cap.

— Nici o barcă de pescuit n-are voie să pătrundă pe o rază de şase kilometri în jurul insulei. Ştii asta.

— Curentul ne va duce până acolo într-o jumătate de ceas.

— Dar o asemenea barcă nu ne va găsi niciodată. Gândeşte-te, Martin. Cum e marea acolo şi mai ales noaptea.

— M-am gândit la asta, spuse Brosnan. Nu ne trebuie decât un mic far cu radiolocaţie. În aviaţie sunt acum ceva banal. Piloţii şi le prind la vestele de salvare, ca atunci când se prăbuşesc în mare ambarcaţiunea de salvare să îi poată localiza.

— Şi dacă nu ne găsesc? şopti Savary.

— Sau dacă te lasă inima sau nu suporţi frigul?

— Bine, bine.

Savary dădu din mână.

— M-ai molipsit de nebunia ta. Când plecăm?

— Nu văd nici un motiv să mai stăm. Putem face rost de tot ce ne trebuie de aici, în afară de mecanismul de radiolocaţie. Este cât un pachet de

ţigări. Devlin va trebui să pună mâna pe unul şi să mi-l strecoare pe furiş. Nu văd nici o problemă.

— Şi barca?

— Mă gândeam că aici ne-ar putea ajuta fiul tău.

— Jean-Paul?

— Dacă Mafia corsicană nu poate organiza o evadare rapidă pe timpul nopţii pe un trauler de la St. Denise, înseamnă că nu mai e bună de nimic.

— Bineînţeles!

Savary râdea acum fierbând de nerăbdare.

— Doamne, Martin, simt că trăiesc din nou, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile.

Îl îmbrăţişă pe Brosnan, plin de entuziasm, sărutându-l pe amândoi obrajii Brosnan se întoarse şi bătu în uşa celulei.

— Hei, Pierre! strigă el. Hai, vino!

*

Stând pe balconul hotelului din St Denise, Anne-Marie văzuse şalupa de aprovizionare intrând în port, aşa că n-a fost deloc surprinsă când, douăzeci de minute mai târziu, Devlin a apărut în balconul de alături. Escaladă balustrada şi se prăbuşi în fotoliul de răchită din faţa ei.

— L-ai văzut? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Da, l-am văzut

— Şi e bine, sănătos?

— Mai în formă ca niciodată. De fapt, e gata de luptă.

Faţa ei se întunecă.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste foarte simplă. La început, când i-am schiţat toată afacerea, nu s-a arătat prea interesat şi în orice caz nu credea că Ferguson l-ar putea scoate de acolo. Şi, ca să fiu sincer cu tine, în privinţa asta sunt înclinat să-i dau dreptate.

— Şi...?

— I-am spus de Norah.

Clătină din cap.

— L-a afectat foarte tare. Dacă Frank Barry s-ar fi aflat lângă el, Manin l-ar fi făcut praf cu mâinile lui.

Anne-Marie se ridică, se duse la bufetul cu băuturi şi îi turnă un whisky. Se întoarse la masă:

— Şi asta l-a făcut să-şi schimbe părerea?

— Aşa s-ar zice.

Devlin înghiţi puţin whisky.

— Ah, ce bine-mi prinde! Acum are de gând să evadeze în următoarele două, trei zile, însoţit de colegul lui de celulă, unul Savary.

— Dar se poate? spuse ea.

Devlin îi spuse toată povestea. După ce termină, se duse să-şi mai toarne un whisky.

— N-am auzit în viaţa mea un plan mai trăznit.

Spre mirarea lui, Anne-Marie se ridică şi se sprijini de balustradă, privind către mare, spre locul unde se afla Insula Belle, dincolo de linia orizontului.

— Ştiu eu? E foarte logic. E minunat de simplu. S-ar putea să aibă dreptate. S-ar putea să reuşească.

— Şi la fel de bine s-ar putea să fie invers.

Devlin se duse lângă ea, la balustradă.

— Am discutat cu căpitanul şalupei de aprovizionare când am venit încoace. Mi-a spus că în unele nopţi drăcia aia pe care ei o numesc Scocul morii este ca o viitură.

— Şi ce i-ai spus lui Martin? Că o să-l ajuţi?

— Nu prea am avut încotro. Mi-a zis că dacă n-am aranjat nimic până joi seara, ia oricum drumul mării şi încearcă să parcurgă înot cele zece mile până la St. Denise.

— Nu e posibil, clătină ea din cap. Până acolo, îi omoară apa rece. Ia spune-mi, acest Savary, de care ai pomenit, nu e cumva Jacques Savary, gangsterul?

— Exact. Se pare că are un fiu, Jean-Paul, care calcă cu mult entuziasm pe urmele lui taică-său. Urmează să intru în legătură cu el cât mai curând posibil, la un bar de noapte numit „Maison d'Or".

— A, da! spuse ea. Cel mai faimos local din Marsilia. E interesant de văzut cum te vei descurca acolo. Cu accentul tău, dragă Liam, cred că s-ar putea să ai nevoie de serviciile unui interpret.

Devlin se încruntă şi-i puse o mână pe braţ, când ea se-ntoarse.

— Eşti aşa de sigură? Dacă treaba nu merge bine şi dacă se află că eşti implicată, s-ar putea să ajungi şi tu la puşcărie.

— Liam, dragul meu!

Îi dădu o sărutare.

— Eşti o fiinţă atât de inteligentă şi atât de şireată şi totuşi atât de copilăroasă! Cum crezi că ai putea să mă ţii deoparte? spuse ea şi se întoarse, intrând în dormitor.

*

Ploua din nou când Frank Barry şi Jenny Crowther porniră pe cărarea dintre trestii de la Marsh End. Cele două nave se legănau pe frânghiile lor lângă ponton. Barry se urcă pe *Kathleen,* nava lui Salter, aruncând peste parapet geamantanul pe care-l căra.

Intră în timoneria lucitoare de curăţenie şi cercetă cu atenţie interiorul, umblând în patru labe, până ce găsi ceea ce căuta. Sub tabloul de bord era o clapetă mare care permitea accesul la sistemul electric. Trase de clema care ţinea clapeta şi aceasta căzu, rămânând agăţată în balamale.

Barry îi spuse lui Jenny:

— Fii drăguţă şi uită-te după Salter, în caz că se hotărăşte totuşi să apară.

Scoase din buzunar câteva obiecte pe care le achiziţionase în dimineaţa aceea de la magazinul

universal local: o şurubelniţă, şuruburi, o sulă şi un mic bonfaier. Mai era şi o serie de suporturi de genul celor folosite pentru a fixa sculele pe perete, la îndemână.

Perfora metodic, cu grijă, găurile necesare în clapetă şi înşuruba suporturile. Apoi deschise geamantanul, scoase una din mitralierele Sterling, o încărcă, o strecură înăuntru şi o prinse de suporturi. Încarcă atent unul din revolverele Smith and Wesson şi-l plasă sub mitralieră. Împinse în sus clapeta şi o fixă bine la loc.

Jenny, care stătea afară, în ploaie, cu ochii spre ţărm, îl supraveghease şi pe el.

— Ce rost au toate astea? întrebă ea şi glasul ei era total diferit, de parcă ar fi aparţinut altei persoane.

— Asta e ceea ce numesc eu un avantaj ascuns.

Barry scoase cealaltă mitralieră şi tăie repede vârful percutorului cu bomfaierul. Nu prea mult, atât cât trebuia. Trase în aer ca să fie sigur că e blocată. Apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt revolver Smith and Wesson.

Le băgă înapoi în geamantanul cu canistrele de benzină şi se întoarse spre Jenny, care îl privea curioasă.

— Acum n-o să mai funcţioneze.

— Exact, drăguţo.

Barry ieşi afară, în ploaie, şi îi strecură un braţ în jurul taliei.

— Vezi tu, Jenny, eu sunt un tip foarte ordonat. Îmi place să ştiu întotdeauna cum stau.

Ea se lipi strâns de el, cu o faţă radioasă şi el o sărută.

— Îmi place ploaia. Mă înviorează mai mult decât orice. Slavă Domnului că e o zi frumoasă.

El îi zâmbi, privind-o de sus.

— Şi având în vedere că ne-a mai rămas ceva din ea, îţi propun să mă duci în prospera metropolă numită Ravenglass şi să-mi arăţi oraşul.

*

Douăzeci de minute mai târziu, la opt kilometri de Marsh End, pe drumul ce ducea la Ravenglass, Barry trase la marginea drumului şi frână brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce-i acolo?

Era un turn de pază, mai multe hangare dărăpănate şi o pistă acoperită de bălării, care se întretăia cu alta. Gardul de sârmă care împrejmuia locul era ruginit.

— Aeroportul Tanningley, spuse ea. Construit de RAF în timpul războiului. Cineva a încercat să facă un club aviatic acum câţiva ani, dar n-a mers. Nu mai e folosit de ani de zile.

— Chiar aşa? spuse Barry. Asta e într-adevăr foarte interesant Porni motorul şi o luă din loc.

*

„Maison d'Or" se afla în cartierul vechi al Marsiliei şi nu se putea ajunge acolo decât pe jos, pe o stradă îngustă pavată cu pietre, mărginită de case de patru sau cinci etaje cu mici balcoane de fier şi ferestre cu obloane. În ciuda noilor legi mai severe, pe care ar fi trebuit să le aplice poliţia, aproape în faţa fiecărei uşi, prostituatele şedeau în aerul cald al nopţii, îmbrăcate cât mai diferit pentru a atrage clienţii şi majoritatea sporovăiau vesele între ele peste străduţa îngustă.

Când Devlin trecu la braţ cu Anne-Marie, cei doi deveniră ţinta câtorva remarci hazlii şi mai ales vulgare. Pe el îl surprinse uşurinţa şi umorul cu care Anne-Marie făcu faţă situaţiei şi fluenţa limbajului ei de mahala când le replică.

Devlin spuse:

— Un lucru e sigur, nu se poate spune că cea mai veche meserie din lume este năpăstuită. Cum

se împacă asta cu lupta ta pentru drepturile femeii?

— Femeile trebuie să aibă dreptul să opteze, să fie libere să opteze, asta-i tot ce cer, spuse ea. Ce fac ele cu această opţiune este treaba lor.

La „Maison d'Or" uşa era încuiată şi Anne-Marie sună. Cineva trase imediat o tăbliţă şi o pereche de ochi albaştri, severi, îi cercetă.

— Căutăm un loc de distracţie, spuse ea.

— Toţi căutăm asta, păpuşico. Sunteţi membri?

— Nu. Nu suntem din oraş şi i-am promis amicului meu că o să petrecem bine.

Anne-Marie făcu un gest obscen cu degetele de la o mână.

Uşa se deschise, permiţându-le accesul. Cu ochii umflaţi şi pleoapele cicatrizate, portarul arăta de parcă fusese la vremea lui un valoros luptător la categoria mijlocie. O măsură cu privirea pe Anne-Marie, fluierând aprobator.

— Dar pari o fată foarte drăguţă!

Foaierul era decorat în purpuriu şi auriu. Cele două fete de la garderobă erau îmbrăcate în rochii negre, elegante, şi una din ele ieşi să le ia hainele.

— Ţi-am spus că „Maison d'Or" e ceva special, spuse Anne-Marie.

Devlin zări, în oglinda bogat împodobită, un tânăr care ieşise pe o uşiţă aproape ascunsă de draperiile aurii de la intrarea în bar. Era extrem de atrăgător, cu un păr şaten uşor ondulat şi nişte ochi negri care priveau tot ce era în jur cu un fel de dispreţ amuzat. Nasul spart rău, din cine ştie ce motiv, se potrivea perfect cu elegantul costum Yves St. Laurent, de culoare bleumarin, îi observă o clipă, cu o Gauloise atârnându-i din colţul gurii, apoi veni spre ei.

— Monsieur, îi spuse el lui Devlin. Îmi permiteţi?

Devlin ridică braţele, zâmbind uşor, şi tânărul îşi plimbă cu dexteritate mâinile pe corpul lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă indignată Anne-Marie.

— Taci, fetiţo, îi spuse Devlin. Nici o problemă. Sunt curat.

— Nu vă supăraţi, monsieur, spuse în sfârşit tânărul, satisfăcut.

— Nici o supărare, spuse Devlin vesel. Numai vinovaţii se supără. Am vrea să vorbim cu monsieur Savary.

— Nu se poate, răspunse tânărul. Monsieur Savary nu este aici. Să-i transmit un mesaj?

— Nu cred că ar fi bine, îi spuse Devlin. E un mesaj pe care ar prefera să-l primească personal. E din partea tatălui său.

Portarul spuse:

— Hei, ce naiba-i asta?

Tânărul îi făcu semn să se potolească, cu acelaşi zâmbet vag încremenit pe faţă, dar ochii lui nu mai zâmbeau.

— Interesant, monsieur!

— Da. Bine, atunci când vine Savary, poate-i aruncaţi o vorbă. Noi nu ne grăbim.

Devlin o apucă pe Anne-Marie de cot şi se îndreptă spre intrarea barului. Tânărul pocni din degete şi un Oberchelner răsări ca din pământ şi-i conduse la o masă.

— Şampanie, spuse Anne-Marie. Whisky irlandez pentru domnul.

— Nu cumva se întâmplă să aveţi la îndemână o sticlă de Bushmills?

— Dar desigur, monsieur, răspunse Oberul. „Maison d'Or" se mândreşte că are posibilitatea de a satisface dorinţele tuturor clienţilor.

— Şi îmi închipui că gama e foarte largă, spuse Devlin privind în jur.

Era tipic pentru acest gen de local din toată lumea. Un trio care interpreta o muzică discretă, un mic ring de dans, mese înghesuite şi o sală de jocuri dincolo de o arcadă. În cazul de faţă, singura surpriză era că decorul pentru toate acestea —

tapetul de pe pereţi, draperiile, covoarele şi mobila — erau de foarte bun gust.

Oberul reveni el însuşi cu băuturile.

— Doriţi şi ceva de mâncare?

Îi răspunse Anne-Marie.

— Mai târziu. Deocamdată îl aşteptăm pe monsieur Savary.

Oberul dădu din umeri şi se îndepărtă. Devlin spuse:

— Ai cumva vaga impresie că nu suntem doriţi?

Ridică paharul şi Anne-Marie sorbi din şampanie. Era prea devreme ca barul să fie aglomerat, acel moment de acalmie din viaţa acestui gen de localuri înainte de începerea adevăratei activităţi de noapte.

Portarul stătea proptit de bar, cu un pahar în mână şi îi urmărea cu atenţie. Îşi goli paharul şi se-ndreptă spre ei.

— Fii gata, murmură Devlin. Dacă nu mă înşel, se declanşează acţiunea.

Portarul spuse:

— Uitaţi care e chestia, monsieur Savary nu vine astă seară, aşa că, să fiu în locul dumneavoastră, eu mi-aş termina băutura şi aş lua-o din loc. Desigur, puicuţa poate să rămână.

Îşi lăsă mâna pe umărul lui Anne-Marie, strecurându-şi degetele lătăreţe prin gulerul deschis de la cămaşa ei.

Ea nici nu se clinti.

— Mai pune-mi, te rog, puţină şampanie, se adresă ea lui Devlin.

— Da, sigur.

Devlin întinse mâna după sticlă.

— Şi apropo, îi spuse el portarului, ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai face asta. Pentru că fata nu poate şti pe unde ai umblat tu.

Portarul îşi retrase foarte încet mâna.

— Ascultă, nemernicule, spuse el. Ştii ce-am să fac cu tine?

— Nu, răspunse Devlin. Chiar vreau să-mi spui.

Tocmai îi turna şampanie lui Anne-Marie şi cu un gest aproape degajat întoarse mâna, pocnindu-l pe portar cu sticla în tâmplă. Acesta urlă şi căzu în genunchi, agăţându-se de faţa de masă, paharele căzând pe podea.

Se produse imediat panică, clienţii începură să ţipe, speriaţi. Instrumentiştii încetară să cânte şi câteva specimene cu înfăţişare fioroasă, îmbrăcate în smochinguri, se apropiară rapid. Brusc, o voce strigă un ordin şi apăru tânărul cu nasul spart, dând din mâini.

Toată lumea se retrase, portarul se ridică, scuturând din cap ca un taur, încercând să oprească sângele amestecat cu şampanie cu ajutorul unui şervet.

— Ai avut dreptate, şefule, spuse el. Ăsta nu e ceea ce pare. Tânărul îi examină rana.

— Nu-i chiar aşa de grav, Claude, ai păţit-o tu şi mai rău. Du-te şi te bandajează.

Şase chelneri făceau deja ordine. Tânărul se întoarse.

— Bravo, monsieur...?

— Devlin.

— Îmi place stilul dumitale.

— Şi mie, al dumitale, spuse Devlin. Dumneata eşti Jean-Paul Savary?

— Eu sunt împricinatul.

Savary se înclină a batjocură.

— Atunci ce-a fost circul ăsta?

— Pentru că am recunoscut-o pe mademoiselle Audin.

Îi luă mâna şi i-o sărută galant.

— Sunt un mare admirator al operelor dumneavoastră. În orice caz, am avut răgaz să chibzuiesc. Nu-mi place să mă reped de la început, prefer să mă gândesc întâi.

Se aşeză şi pocni din degete după Ober.

— Deci ziceaţi că aveţi un mesaj din partea tatei. De unde şi până unde?

— E tovarăş de celulă în Insula Belle cu un prieten de-al meu.

— Deţinutul 38930, Martin Brosnan, spuse Savary.

— Exact.

Devlin se încruntă.

— Îi ştiţi şi numărul?

— Nu-mi scapă nimic referitor la tatăl meu şi la Insula Belle, iar acolo oamenii sunt însoţiţi până la moarte de aceste numere. În acest scop le sunt tatuate pe antebraţul drept.

Anne-Marie spuse:

— Tatăl dumitale e de mult timp acolo. Mă surprinde că Mafia corsicană n-a reuşit să facă nimic pentru el.

— Dacă ar fi fost vorba de orice alt delict decât cel pentru care este închis...

Clătină din cap.

— A încercat să-l lichideze pe de Gaulle. Nu numai asta, dar a ajuns prea aproape. Nu-l vor ierta niciodată. Acolo rămâne până moare.

Glasul lui devenise brusc mânios. Anne-Marie continuă:

— Şi n-ai încercat niciodată să-l scoţi de acolo?

— Din Insula Belle? râse el neîncrezător. Nimeni n-a evadat din insula aia blestemată. Nimeni.

Devlin spuse vesel:

— Ei bine, joi noaptea, Martin Brosnan şi tatăl dumitale vor încerca să bată recordul, cu sau fără ajutorul dumitale. Acesta este mesajul pe care îl aduc din partea tatălui dumitale.

Jean-Paul Savary şedea cu palmele sprijinite pe masă, privindu-l fix pe Devlin. Se întoarse încet spre Anne-Marie:

— E adevărat?

— Categoric.

Răsuflă adânc şi se ridică:

— Atunci vă propun să ne mutăm în apartamentul meu de la etaj şi să discutăm chestiunea.

*

În confortabilul salon de la etaj era foarte cald şi Anne-Marie deschise uşile de la balcon, ieşi şi privi portul care se întindea dedesubt. După un timp, se întoarse înăuntru.

Devlin şi Jean-Paul îşi scoseseră hainele şi stăteau aplecaţi asupra mesei, acoperită de o hartă la scară mare a zonei Insulei Belle.

— S-ar putea să meargă? spuse Devlin.

— În teorie. Sistemul de radiolocaţie menţionat de Brosnan nu e o problemă. Am legături solide cu contrabandiştii din zonă. Recuperăm deseori materiale azvârlite peste bord de vasele care trec pe aici, folosind tocmai acest sistem. Iar vasul nu e o problemă. Am preluat anul trecut o companie de pescuit din port. Avem şase traulere. Pot să trimit mâine unul în zona St. Denise.

— Cu alte cuvinte, nu există nici un impediment tehnic.

— E adevărat, totuşi nu-i o glumă să te arunci de pe stânca aia, în mare. Eu zic că, în cel mai bun caz, şansele de reuşită sunt cincizeci la sută.

— Dar pari destul de încântat.

— Domnule Devlin, tata se află de patrusprezece ani în cavoul ăla. Altă şansă n-o să mai aibă să scape de acolo. Cine sunt eu să-i refuz această şansă? Dar trebuie să ţinem seama şi de alte lucruri. Sunt multe probleme importante la care se pare că nu v-aţi gândit.

Cineva bătu la uşă şi uriaşul Claude, portarul, băgă capul:

— A venit doctorul Cresson.

— Bine, adu-l aici.

Anne-Marie spuse:

— Pentru ce avem nevoie de un doctor?

Jean-Paul îşi aprinse o ţigară Gauloise şi zâmbi:

— O să vezi, *cherie,* o să vezi.

*

Andre Cresson era un bărbat masiv, cu ochi căprui trişti şi bărbie dublă. Costumul lui cafeniu, de gabardină, arăta de parcă nu mai fusese călcat de luni de zile, fuma ţigară de la ţigară, aprinzând-o pe următoarea de la mucul celei dinainte şi cămaşa lui neagră era plină de scrum. Spuse:

— Spuneaţi că intenţionează să iasă prin sistemul de canalizare?

— Exact, îi spuse Devlin.

Cresson se strâmbă:

— Nu-i bine. Canalele sunt chiar şi în cele mai bune condiţii un loc îngrozitor, darămite într-un loc ca Insula Belle!

Dădu din umeri.

— Probabil că sunt tunetele originale din secolul al optsprezecelea. În ele sunt ape uzate de ani de zile.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jean-Paul.

— Din loc în loc se formează pungi cu bioxid de carbon şi metan. Primul produce sufocare. Al doilea nu numai că te sufocă, dar mai şi explodează la orice scânteie, dacă sunt condiţii. Dar e un risc pe care trebuie să şi-l asume.

— Deci problema este: fără lumânări sau chibrituri, spuse Devlin.

— Exact. Îl mai vedeţi pe Brosnan înaintea acestei tentative, monsieur?

— Da. Am vorbit cu directorul adjunct al închisorii. I-am explicat că mai am de pus la punct câteva chestiuni cu clientul meu, înainte de a trage concluziile. N-a fost nici o problemă. Mă văd cu Brosnan joi dimineaţă.

— Atunci aş zice că o mică lanternă de buzunar ar fi excelentă. Un obiect cam greu de procurat în puşcărie. Pericolul cel mai mare pentru ei este să nu cadă în apele uzate. Asta înseamnă greaţă, vărsături şi moarte rapidă în câteva ore, întrucât canalul e plin de microbi patogeni. Mai există posibilitatea unei hepatite virale.

Se lăsă o tăcere adâncă. Anne-Marie o întrerupse, spunând:

— Şi ce se poate face, domnule doctor?

— Un tratament cu medicamente început chiar din clipa când sunt recuperaţi.

Zâmbi cu tristeţe.

— Dacă vor fi recuperaţi. Apele Scocului morii, dragii mei prieteni, chiar şi într-o noapte blânda, fac să scadă rapid temperatura corpului. Acest lucru l-ar afecta îndeosebi pe vechiul meu amic, Jacques, care, să fim sinceri, nu mai e aşa de tânăr cum era.

Jean-Paul spuse:

— Bine, atunci vii cu noi pe trauler ca să administrezi toate medicamentele necesare în momentul când vor urca la bord. Fireşte că voi avea grijă să fii recompensat substanţial pentru acest serviciu.

Cresson clătină din cap:

— Nu, Jean-Paul, mă cunosc cu tatăl tău de atâţia ani că nici nu vreau să-mi amintesc. A fost întotdeauna bunul meu prieten. Asta o fac pentru el.

Jean-Paul zâmbi.

— Atunci accept cu recunoştinţă, în numele lui.

Devlin spuse:

— Să presupunem că totul merge ca pe roate şi că reuşesc. Pe urmă ce se mai întâmplă?

— După cum ţi-am povestit, spuse Anne-Marie, am o mică fermă pe dealurile de lângă Nisa. Mă duc acolo când vreau să scap de lume. E foarte izolată şi aşezată sus de tot pe costişă. Poţi

vedea pe oricine care se apropie, de la câţiva kilometri. Se pot instala acolo în perioada de convalescenţă.

— Şi personalul casei?

— Nici o problemă. Nu ţin decât oi acolo, o rasă spaniolă de munte. Am un singur cioban, moş Louis, şi el e mai tot timpul sus, pe dealuri.

— Mi se pare excelent.

Jean-Paul spuse:

— Apreciez oferta, dar o să mă ocup eu de tata.

— Va trebui să stea ascunşi câtva timp, insistă Devlin. Treaba asta o să facă mare vâlvă. O să umble după ei toţi copoii din Franţa. Interpolul va fi pe fază.

— E adevărat, spuse Jean-Paul. Dar să privim şi altfel lucrurile. Dacă i-ar înghiţi marea? Dacă ar muri din cauza frigului şi Scocul morii i-ar azvirli printre stâncile de lângă St. Denise?

Se lăsă o lungă tăcere. Anne-Marie spuse cu glas scăzut:

— Dacă insinuezi ceea ce cred eu, înseamnă că s-ar ivi, firesc, problema că aceste cadavre nu ar fi ale lui Jacques Savary şi Martin Brosnan.

— Şi n-ar avea nici o şansă la un examen medico-legal, adăugă Devlin.

— Într-un hal de nerecunoscut, îmbrăcate în uniforme de puşcăriaşi, cu numerele lor tatuate pe ele, şi plutind cu veste de salvare furate din închisoare?

Jean-Paul clătină din cap.

— Mi se pare puţin probabil să meargă mai departe cu investigaţiile.

Se îndreptă de spate, privind gânditor în jos, spre hartă.

— Eu am câştigat o groază de bani de pe urma cazinourilor. Noi câştigăm întotdeauna, pentru că norocul e de partea casei. O să fac o profeţie în treaba asta — o intuiţie de jucător. Eu cred că dacă autorităţile recuperează cele două

cadavre, se vor debarasa de ele cât mai repede şi vor anunţa pur şi simplu că deţinuţii Brosnan şi Savary au murit, fie de moarte naturală, fie într-un accident la cariera de granit.

— Vrei să spui că vor îngropa definitiv povestea cu evadarea? spuse Devlin. Cu alte cuvinte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Dacă stai să te gândeşti, este o soluţie extrem de inteligentă, în felul acesta autorităţile nu rămân cu musca pe căciulă şi Insula Belle îşi păstrează reputaţia că nu se poate evada de pe ea.

Anne-Marie spuse:

— S-ar putea să aibă dreptate. Ar fi un raţionament foarte firesc.

— Poate, spuse Devlin. Numai timpul o va dovedi. Deci, care e următoarea mişcare?

Jean-Paul se întoarse spre Cresson:

— Acum suntem în mâinile tale, Andre. Scormoneşte oraşul. Caută la morgi, la antreprenori de pompe funebre, toate locurile de genul ăsta. Traulerul pleacă spre St. Denise mâine după-amiază. În momentul când va porni, vreau să existe în congelatorul lui două cadavre adecvate.

Andre Cresson îşi aprinse o altă ţigară de la mucul celei pe care o fuma şi scoase din buzunar un pix şi un carneţel legat în piele. Îi spuse lui Devlin:

— Pentru Jacques mă descurc eu, am fost medicul lui ani de zile. Dar, monsieur, de dragul acurateţii, poate binevoiţi să mi-l descrieţi pe prietenul dumneavoastră, Brosnan.

8

Frank Barry stătea întins în pat şi fuma, privind în tavan. Era ora şapte dimineaţă, un frig de noiembrie şi ploaia bătea în fereastră. Lângă el dormea Jenny Crowther, respirând uşor, cu buzele întredeschise. În somn părea incredibil de

inocentă, aproape ca un copil. Frank o privi cu indiferenţă, fiind cu gândul la lucruri mai importante.

Ieşi încetişor de sub pătură, se duse în vârful picioarelor până la scaunul pe care îşi lăsase hainele şi îşi trase pe el pantalonii şi un pulover vechi. Îşi trecu degetele prin păr şi se duse să-şi ia geamantanele.

Jenny tresări şi se ridică în capul oaselor.

— Pleci? spuse ea şi glasul ei suna alarmat.

El puse jos geamantanele şi se duse spre pat.

— Nu, tu rămâi aici. Nu vreau să apari azi la fermă, ai înţeles?

Ea îl privi bănuitoare:

— Te întorci?

— Mai târziu, spuse el.

Ea îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-l sărută cu patimă. Nu avu nici un efect asupra lui şi-l cuprinse un sentiment ciudat, de regret.

— Hai, fii cuminte, spuse el, îşi luă geamantanele şi ieşi.

Se simţea miros de costiţă prăjită şi-l găsi pe Salter în bucătărie, la plită.

— A, domnul Sinclair, spuse el. Pot să vă ofer o gustare?

— Nu, zău că nu vreau.

Barry îşi turnă o ceaşcă de ceai şi o bău repede.

— Întotdeauna prefer să lucrez pe stomacul gol.

Salter încetă să zâmbească.

— Deci azi e ziua cea mare?

— Credeam că un ticălos bătrân şi viclean ca tine a învăţat până acum că e bine să ştii cât mai puţin, spuse Barry în timp ce îşi luă geamantanele şi se îndreptă spre uşă.

— I-am spus lui Jenny să nu dea azi pe la fermă. E valabil şi pentru tine.

Ameninţarea era subînţeleasă. Salter rămase cu mâinile încleştate de tigaie, părând extrem de

alarmat. Barry ieşi şi traversă curtea, ducându-se spre şopron.

Peste cincisprezece minute parcă Land-Roverul la capătul pontonului. Ploaia cernea, blândă şi plăcută prin ceaţă şi, ca de obicei, nu era nici ţipenie în jur. Se caţără peste parapetul de la *Kathleen* şi intră în timonerie. Mai întâi, deschise clapeta de sub tabloul de bord, ca să verifice dacă pistolul şi mitraliera mai erau acolo. Ieşi satisfăcut. Barca de salvare se legăna de o frânghie la pupa, o barcă pneumatică galbenă cu motor exterior. O trase la ponton, se urcă în ea şi dezlegă parâma. Motorul, ca tot ce se afla în barca lui Salter, era nou-nouţ. Porni fără nici o problemă şi Barry se îndreptă spre larg, de-a lungul golfului.

Viră spre un canal lateral, merse pe el un timp, apoi încercă un altul, luând-o când înapoi, când înainte, întorcându-se din nou spre uscat, până când trecu printr-un banc de trestie şi găsi ceea ce dorea. Era un iaz aproape circular, cu un diametru de vreo 18-20 de metri. Se adâncea brusc spre mijloc şi în punctul acela apa avea vreo cinci metri.

Parcă ar fi fost prima persoană care pătrundea în acel loc. Nu se auzea un sunet, în afara ploii, şi îl trecu un fior, amintindu-şi poveştile pe care le auzise în copilărie, acasă, în Irlanda, despre ştima lacurilor şi alte minunăţii de genul ăsta. Ciudat, dar parcă era aşteptat. Parcă mai fusese aici. Astea-s prostii, bineînţeles, dar, în orice caz, era exact ceea ce îi trebuia. Porni din nou motorul bărcii pneumatice şi îşi croi drum înapoi spre ponton.

*

Hedley Preston stătea în faţa oglinzii de la dulap şi îşi aranja bereta albastră de militar şmechereşte, pe o ureche. Costumul de camuflaj îi dădea o înfăţişare sinistră; îşi potrivi centura din talie.

— Ei, poftim, spuse el încet, cine s-ar fi gândit?

Coborî la parter şi-l găsi pe Varley, îmbrăcat identic, stând în picioare lângă foc, cu un pahar în mână. Varley se întoarse, îl privi peste umăr şi spuse acru:

— Ia te uită! Un erou sadea!

— Un lucru e sigur, îi spuse Preston bine dispus. Tu n-ai să fii erou dacă Sinclair te găseşte cu ăla în mână.

— Să-l ia naiba pe Sinclair, spuse Varley, dar auzind zgomot de paşi pe coridor, puse repede paharul pe poliţa căminului, în spatele unei fotografii.

Barry apăru în uşă, cu unul din geamantane în mână. Îi stătea bine în uniformă. Arăta a soldat din creştet până în tălpi şi Browningul din tocul de la talie se potrivea perfect cu restul.

— Deci, iată-ne, spuse Preston. Acum vom afla despre ce e vorba.

— Numai atât cât trebuie să ştiţi.

Barry puse geamantanul maro pe masă, îl deschise şi scoase o hartă a zonei, pe care o desfăşură.

— Un camion, poate două, trec prin acest punct spre Wast Water. În mod sigur în unul vor fi şase soldaţi. Vor avea şi escortă. Voi afla mai târziu din câte persoane se compune.

— Soldaţi? spuse Varley. Hei, ce-nseamnă asta?

— Nu-i nevoie să faci pe tine, spuse Barry. În Anglia soldaţii înarmaţi n-au voie să umble de capul lor pe câmp, aşa că n-ai de ce să te temi. Blocăm drumul cu Land-Roverul ca să-i oprim.

Scoase din geamantan una din grenadele cu gaze.

— Aruncăm una din astea în spatele camionului. Gazul din ea acţionează instantaneu. Vor fi inconştienţi timp de o oră.

— Şi noi ce-o să facem? întrebă Preston.

— Totul e prevăzut.

Barry ridică o mică mască de culoare kaki de care atârna un bidonaş verde.

— Deci ei vor dormi toţi ca nişte copilaşi, spuse Preston. Ce facem noi?

— Transferăm tot ce găsim în camion în Land-Rover. Apoi în 30 de minute suntem înapoi, pe ţărm, unde aşteaptă vasul. Încărcăm totul şi, cu asta, voi doi aţi terminat. Puteţi pleca naibii.

— Cu încă cinci mii de lire fiecare, spuse Preston. Să nu uităm obiectele cele mai importante.

Barry scoase din geamantan mitraliera Sterling şi revolverul Smith and Wesson.

— Amândouă sunt încărcate, gata de tragere în caz că se întîmplă ceva, dar nu trageţi decât dacă vă ordon eu. S-a înţeles?

— Perfect, domnule Sinclair.

Preston luă în mână Sterlingul cu tandreţe:

— Un lucru frumos e întotdeauna o bucurie.

Varley mânui delicat revolverul Smith and Wesson, apoi îl vârî în tocul lui.

— Un singur lucru aş vrea să ştiu, spuse el arţăgos. Ce dracu' e aşa de important în camionul ăla?

Barry închise geamantanul şi îi privi lung, cu geamantanul proptit de picior.

— Bine, hai să mergem.

Ieşi afară.

— Ia ascultă, începu Varley, dar Preston i-o reteză imediat:

— Ţine-ţi gura, Sam! Ai înţeles? Răbdarea se răsplăteşte, ţi-am mai spus asta, aşa că deocamdată să facem ce ne spune omul ăsta.

Luă Sterlingul şi îl urmă pe Barry afară.

*

Salonul de pompe funebre se afla pe una din laturile unei mici piaţete pavate cu piatră, din

oraşul vechi. Când Jean-Paul Savary, Devlin şi Anne-Marie ajunseră acolo, în faţă era tras un dric cu cai, o superbă operă barocă de culoare neagră, cu îngeraşi aurii plângând în fiecare colţ şi cu pene negre înfipte între urechile cailor.

— Pene de struţ, spuse Jean-Paul. De fapt, acum nu mai e voie, dar oamenii de aici sunt atât de conservatori încât e greu să încalci aceste tradiţii strămoşeşti.

Trase de sfoara clopoţelului de la uşa laterală. O deschise imediat un bătrân slab şi înalt, îmbrăcat într-un costum negru uzat.

— Poftiţi, monsieur Savary, spuse el.

Îl urmară de-a lungul unui culoar întunecat. Aerul era îmbibat de miros de tămâie şi de lumânări, un miros greu, apăsător. De fiecare parte a culoarului se aflau capele pentru morţi şi în aproape toate era câte un cadavru expus pe catafalc într-un coşciug deschis, pentru a putea fi vizitat de rude şi prieteni.

Devlin spuse:

— Mulţumesc foarte mult, dar prefer să mă despart altfel de viaţă.

— Ce mai contează? întrebă Anne-Marie. Când eşti mort, eşti mort de-a binelea.

Se opriră în deschizătura unei uşi ca să se uite la un bătrân proptit pe pernă într-un coşciug căptuşit cu satin negru. Era îmbrăcat într-un costum albastru, cu cravată, cu părul îngrijit pieptănat şi cu faţa colorată cu fard de scenă, cu buzele date cu ruj.

— Ce-i mai pasă lui acum că l-au transformat într-o păpuşă de ceară?

— Dacă asta o linişteşte pe bătrâna lui mamă... Asta vrei să spui?

Pe Devlin îl trecură fiori.

— Nu, mulţumesc. Cum sunt un rău catolic, cred că voi lăsa scris să fiu ars.

Bătrânul deschise o uşă la capătul culoarului şi se trase deoparte, încăperea în care intrară era

sala de pregătire, unde cadavrele erau spălate sau îmbălsămate la cerere înaintea înmormîn-tării propriu-zise. Doctorul Cresson, cu veşnica ţigară în gură, stătea în picioare lângă o chiuvetă de faianţă şi discuta cu un omuleţ cu faţă de şobolan, îmbrăcat într-un costum albastru lucios şi cu o servietă neagră în mână.

Cresson se întoarse să-i salute.

— A, aţi venit!

În mijlocul încăperii erau două mese de piatră, pe fiecare din ele zăcând un cadavru acoperit cu un cearşaf.

— Totul merge conform planului? întrebă Jean-Paul.

— Cred că da. Ăştia au murit amândoi în accidente de maşină.

— Putem să ne uităm?

— Nu v-aş sfătui. Doar dacă vă plac într-adevăr asemenea lucruri. N-arată prea grozav.

— O să fie bune?

Cresson dădu din cap:

— Cred că da, după ce mai lucrez un pic la ele. Făcu semn cu capul spre omul cu faţă de şobolan.

— Jean-Paul, dumnealui este domnul Black, specialistul în tatuaj, despre care ţi-am vorbit. E englez, dar trăieşte de mai mult timp la Marsilia.

Jean-Paul luă mâna omuleţului:

— Vă sunt recunoscător pentru ajutorul pe care ni-l daţi în această chestiune. Mafia corsicană nu-şi uită prietenii, credeţi-mă.

— E plăcerea mea, monsieur. Pot să încep acum? spuse Black.

— Dar bineînţeles! Jean-Paul se întoarse spre Cresson.

— Ai numerele?

— Da.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să ne asigurăm că fiecare cadavru va purta numărul care trebuie.

Anne-Marie şi Devlin priviră fascinaţi cum omuleţul îşi deschise servieta, scoase un ac electric de tatuaj, cu baterii şi o sticluţă cu vopsea şi se apucă de lucru.

— Un mic retuş în plus, dar esenţial, spuse Jean-Paul.

În timp ce-l urmăreau, omuleţul tatuă cu grijă numărul lui Brosnan pe antebraţul cadavrului mai lung. Frecă locul cu vopsea, apoi îi tampona şi ridică antebraţul.

— Mulţumitor, monsieur Savary?

— Splendid, îi spuse Jean-Paul. Eşti un adevărat artist, prietene. Şi acum, tatăl meu, 28917.

— Prea bine, monsieur.

Jean-Paul se întoarse spre Anne-Marie şi spre Devlin.

— Cred că restul este în mâinile soartei.

*

Dintr-un punct de observaţie între copacii de la marginea drumului, aflat la două sute de metri de aeroportul Brisingham, Barry urmărea prin binoclu descărcarea avionului de transport Luftwaffe. Văzu doar două vehicule, un camion mare de trei tone şi un Jeep. În timp ce privea, soldaţii Bundeswehr-ului încărcară trei lăzi în partea din spate a camionului, apoi se urcară şi ei.

Ofiţerul care-i însoţea stătu un timp de vorbă cu un tânăr în uniformă de căpitan al armatei britanice. Apoi se urcară într-un Jeep care porni de-a curmezişul pistei, urmat de camion. Barry aşteptă până ce ambele vehicule ieşiră pe poartă şi intrară pe şosea, ca să fie sigur că pleacă, apoi sări în Land-Rover şi porni.

După plecarea lui Barry ploaia se înteţise, prefăcându-se într-o adevărată aversă, şi nu era tocmai plăcut să stai pitit în spatele unui zid de piatră, printre copaci, la marginea drumului.

Varley avea o jumătate de sticlă de Scotch, din care trăgea mereu câte o duşcă.

Preston spuse:

— Zău că nu eşti în toate minţile, nu crezi?

— Vezi-ţi de treaba ta, deşteptule, mârâi Varley. Mie nu-mi dă nimeni sfaturi. Nici tu şi nici domnul Sinclair cel atotputernic.

Goli sticla şi o aruncă pe jos.

— Îl aranjez eu şi pe ăsta, după ce termin cu toate.

Îşi duse un deget la nas.

— Ai să vezi că aşa o să fac.

Preston clătină scârbit din cap. Varley reprezenta o pacoste, nu numai pentru acum, dar şi în viitor, asta era clar. Pe de altă parte, cine avea nevoie de el? Preston mângâie ţeava mitralierei şi deodată încremeni, alertat de uruitul unui motor.

— Gata, cred că vine.

Peste o clipă apăru Land-Roverul. Barry întoarse, traversă drumul, coborî din maşină şi o luă printre copaci, venind spre ei.

— Totul e în regulă? întrebă Preston.

— Minunat, îi spuse Barry. Două vehicule. În faţă un Jeep cu trei inşi în el, urmat de un camion de trei tone. În cabină se află şoferul şi un sergent, iar în spate şase nemţălăi. Asta înseamnă trei grenade. Pe prima o strecor eu în Jeep când mă duc să vorbesc cu ei. Tu şi cu Varley vă ocupaţi de camion, una în cabină şi alta în spatele camionului.

— Din partea mea e în regulă, generale, salută Varley beat. Barry se aplecă, luă de jos sticla goală de whisky şi-o azvârli departe, înjurând. Îl înşfacă pe zdrahon de piepţii costumului de camuflaj.

—Porc beţiv ce eşti, îţi zbor creierii dacă-mi faci vreo figură. Ţi-o promit.

Altceva n-a mai apucat să spună, căci brusc se auzi uruitul tot mai profund al unui motor şi un vehicul urcă dealul.

— Gata, spuse Barry. Puneţi-vă măştile.

Se întoarse şi fugi spre şosea. Deschise portiera Land-Rover-ului, îşi luă masca, şi-o atârnă de gât şi rămase în aşteptare.

Maiorul german de artilerie ocupa locul din spate al Jeepului, iar tânărul căpitan englez stătea în faţă lângă şofer, întors pe jumătate spre el în timp ce discutau. Îl zări pe Barry abia când şoferul îi atrase atenţia asupra lui şi încetini.

Căpitanul spuse:

— Oare ce-o fi asta?

Şi coborî geamul maşinii.

— Ce se întîmplă? întrebă el când se apropie Barry.

— O modificare de plan, bătrâne. Nu te-au anunţat? spuse Barry. Tipic pentru ei, să-i ia naiba!

Trase siguranţa şi aruncă grenada cu gaz prin geamul deschis, întorcându-se instantaneu să-şi tragă masca pe faţă.

Preston şi Varley ieşiră în fugă dintre copaci. Preston traversă drumul de-a curmezişul, spre spatele camionului şi azvârli grenada peste oblon.

Varley a fost cel care a stricat tot. Scoţând siguranţa grenadei în timp ce fugea spre camion, se împiedică şi se întinse pe şosea, iar grenada se îndepărtă de el, dându-se de-a dura într-un rotocol de fum alb.

Portiera camionului se deschise brusc şi un masiv sergent de artilerie sări jos. Barry, neavând încotro, trase de două ori în el, în timp ce acesta se arunca asupra lui Varley. În acelaşi moment, Barry luă de jos grenada care fumega şi o azvârli în cabină, unde şoferul se mai afla încă la volanul maşinii.

Deodată se făcu linişte deplină. Preston apăru din spatele camionului, în timp ce Barry îl ridică pe Varley în picioare şi-l scutură furios, glasul lui sunând înăbuşit sub masca de gaze.

Se întoarse şi se duse repede în spatele camionului, lăsă în jos oblonul, se caţără peste

trupurile inerte ale artileriştilor germani şi examina cele trei containere pe care le găsi acolo.

Preston şi Varley i se alăturară. Le trebuiră exact patru minute ca să transfere containerele în Land-Rover. După cinci minute porneau la drum, lăsând de izbelişte cele două vehicule ale armatei, în ploaie, la marginea drumului.

*

Jenny Crowther mergea prin ploaie pe cărarea de lângă estuar, o siluetă singuratică cu basma pe cap şi o manta veche de ploaie pe ea. Înainte de a-l întâlni pe Barry, nici nu trăise cu adevărat, zilele se înşiruiau cenuşii, una după alta. Acum imaginea lui i se perinda permanent prin minte şi nu se mai putea gândi la altceva. Se urcă pe ponton şi rămase, cu mâinile în buzunare, să privească cele două vase. După câtva timp, trecu peste parapetul de la *Kathleen* şi intră în timonerie. Se aşeză pe bancă, sprijinită de perete, cu privirea aţintită spre tabloul de bord. În cele din urmă, băgă mâna dedesubt şi împinse în jos clapeta de acces. Mitraliera şi revolverul stăteau atârnate de suporturi, lucitoare şi ameninţătoare. Le atinse delicat, apoi trase clapeta în sus, la loc, şi ieşi afară.

Apoi se duse spre *Jason,* stătu şi se uită la el, întrebându-se ce-o fi însemnând asta, încruntându-se uşor, mirată. Păşi peste parapet, intră în timonerie şi rămase pe loc indecisă, neştiind prea bine că căuta ea de fapt acolo. Deodată auzi în depărtare uruitul unui motor.

Când ajunse pe punte, uruitul era foarte aproape. Ezită, apoi coborî repede scara spre cabină şi închise uşa.

*

Land-Roverul frână la capătul pontonului şi Barry coborî şi ocoli până în spate, unde Preston şi Varley şedeau cu cele trei containere.

— Acum să le urcăm pe *Jason!* Cât mai iute! spuse el. Dă-mi-l mie pe primul. Pot să-l duc singur.

— Cu multă plăcere, spuse Preston şi i-l împinse.

Era relativ uşor. Barry îl cară fără probleme peste parapet şi pe scara spre cabină. Auzindu-l venind, Jenny se duse spre celălalt capăt al salonului şi se ascunse la toaletă.

Barry deschise uşa salonului şi intră cu containerul. Îl puse jos pe podea şi apărură şi Preston împreună cu Varley, cărându-l pe cel de-al doilea, care era mai mare.

— E-n regulă, spuse Barry. Încă unul şi am terminat şi voi doi puteţi pleca.

Varley îi aruncă pe-ascuns o privire lui Preston, dar urcară din nou scara. Barry se duse după ei. Când ajunseră la Land-Rover, rămase lângă ei privindu-i cum manipulează cel de-al treilea container. După ce porniră înapoi pe ponton, Barry băgă mâna sub locul şoferului, îşi scoase servieta şi îi urmă.

Va fi interesant de văzut când vor face prima mişcare. Singurul lucru sigur era că Preston va face din asta un teatru. Barry se duse la parapetul de la pupa, puse servieta jos la picioarele lui şi îşi deschise tocul de revolver de la centură. Le auzea murmurul glasurilor în cabina de dedesubt şi scoase Browningul, îl încărcă şi-l puse la loc în tocul lui. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Se-ntoarseră pe punte şi Preston spuse:

— Sper că ai banii acolo.

— Exact.

— Păi, am dori să stăm de vorbă. Să discutăm despre ce este în containerele de dedesubt şi cât e cu adevărat în servieta aia.

— Cu alte cuvinte, vrem tot, băi, deşteptule, interveni Varley. Bany se întoarse cu un uşor zâmbet pe faţă şi cu ţigara atârnând în colţul gurii. Preston avea mitraliera ţintită spre el, iar Varley scoase pistolul.

— N-am nici o şansă să scap?

— Mă tem că nu, domnule Sinclair.

Preston dădu din umeri.

— Pierzi oricum.

— Ce ruşine!

Barry îşi azvârli ţigara peste bord.

— Şi când te gândeşti că puteaţi să vă luaţi banii şi să plecaţi!

Îşi lăsă mâna în jos, spre şold, după Browning şi Preston apăsă pe trăgaciul mitralierei. Se auzi doar ţăcănitul metalic al cursei percutorului. Preston încetă să zâmbească, dându-şi seama, în acea ultimă clipă cumplită, ce se întâmplă.

Şi când Barry trase, Jenny năvăli de pe scară.

— Nu! strigă ea, aruncându-se în faţa lui Preston.

Glontele o nimeri din plin în spate, împingând-o spre el.

Preston o ţinu ca pavăză, încercând să se retragă şi Barry îl împuşcă în cap, sfărâmându-i partea de sus a craniului şi ţintuindu-l de peretele timoneriei, agăţat încă de fată.

Varley trăgea frenetic cu revolverul şi se auzea ţăcănit după ţăcănit. Cu un strigăt disperat, azvârli arma inutilă spre Barry, se întoarse şi o luă la fugă. Barry îl împuşcă de două ori în spate, pulverizându-i şira spinării şi Varley căzu în genunchi şi rămase atârnat peste parapet.

Dinspre trestii se înălţă un stol de păsări, care se rotiră speriate, umplând văzduhul cu ţipetele şi bătăile lor de aripi. Barry îşi vârî în toc Browningul, se lăsă în genunchi şi o luă în braţe pe Jenny Crowther. Era moartă, cu ochii larg deschişi, ficşi. Îi închise cu blândeţe.

— Sărmana prostuţă, spuse el şi o sărută pe frunte. Nu era nevoie — nu era deloc nevoie. Aranjasem eu totul.

O ridică în braţe, coborî scara şi o aşeză pe una din banchete. Apoi se întoarse pe punte şi îngenunche lângă Preston, îi deschise bluza uniformei şi îl percheziţiona rapid. După cum se aşteptase, Preston avea asupra lui cele cinci mii de lire, ca şi Varley. Îi împinse cu piciorul pe scară, unul după celălalt, apoi îşi luă servieta, păşi peste parapet şi se îndreptă grăbit spre *Kathleen.*

Intră în timonerie şi privi în jur. Locurile cele mai simple erau întotdeauna cele mai bune, sau cel puţin aşa constatase el. Chiar la perete era o banchetă. Capacul îmbrăcat în piele se ridică uşor. Înăuntru erau tot felul de fleacuri: funii, bidoane de ulei, pungi de plastic Ascunse servieta sub pungile de plastic şi ieşi.

După aceea, înfăşură repede containerele într-o pânză impermeabilă, dezlegă barca de salvare de pe *Kathleen,* o aruncă peste bord, paralel cu pontonul şi o ataşă de pupa vasului *Jason.* Apoi se întoarse la bord, molă parâma, fugi în timonerie şi porni motorul. Zece minute mai târziu, străpungea marele banc de trestii şi pătrundea în iazul pe care-l descoperise mai devreme în aceeaşi zi.

Opri motoarele. *Jason* mai înaintă puţin, apoi rămase pe loc. Barry coborî scara, ignorând cadavrele şi se duse de la prora la pupa, unde deschise supapele de siguranţă. Când ieşi pe punte, *Jason* începea deja să se scufunde. Aruncă barca pneumatică, sări în ea şi se îndreptă spre marginea iazului.

Acum *Jason* se scufunda repede; apa era deja la nivelul punţii, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă, până ce, cu o ultimă zvâcnire, vasul se cufundă sub suprafaţa apei şi se lăsă la fund. Abia atunci porni motorul exterior al bărcii şi îşi croi drum înapoi printre trestii, spre estuar.

*

Henry Salter îşi bea ceaiul în bucătărie. Stătea prost cu nervii şi mâna îi tremură un pic când îşi turnă brandy în ceai. Vântul zgâlţiia geamul şi ploaia bătea în fereastră. Ura iarna. Îl irita şi îl neliniştea, dar nu chiar în aşa hal ca Barry. Îl auzi umblând deasupra lui şi, o clipă mai târziu, cum coboară scara.

Când Barry intră în încăpere era îmbrăcat cu trendul de culoare închisă cu care venise şi ţinea în mână unul din geamantanele de piele maro. Se aşeză pe scaunul din faţa lui Salter şi puse geamantanul pe masă.

— Gata, am terminat. Am făcut curăţenie la fermă. Nici nu se mai cunoaşte că a fost cineva acolo.

— Şi Preston şi cu Varley?

— Abia aşteptau să pună mâna pe bani şi s-o întindă. Şi apropo de parale.

Deschise geamantanul, scoase cele cinci mii de lire ale lui Preston şi i le întinse.

— După cum ţi-am promis.

Pe Salter îl cam trecură năduşelile când întinse mâna să ia banii.

— Am ascultat la radio, domnule Sinclair. Nu s-a pomenit de nici un incident deosebit la radiojurnalul local.

— Şi de ce te-ar preocupa asemenea lucruri pe dumneata, domnule Salter, un om respectabil?

— Desigur, spuse Salter. N-are nici un rost. Plecaţi acum cu *Jason?*

— *Jason* a şi plecat, bătrâne.

Barry zâmbi.

— Totul e rezolvat. Vezi cât sunt de organizat.

Băgă mâna în geamantan, scoase banii lui Varley şi-i aruncă peste masă, teanc cu teanc. Salter privi fascinat.

— Îţi dau şi un premiu, domnule Salter. M-ai ajutat extrem de mult şi eu am susţinut întotdeauna

că cine munceşte îşi merită banii. Sper să mai vin pe aici foarte curând. Pentru o treabă nu prea grea, dar mi-ar face plăcere să ştiu că eşti aici, gata să-mi satisfaci dorinţele.

— Desigur, domnule Sinclair. Tot ce doriţi, bălmăji Salter.

— E în regulă, atunci am plecat.

Barry îşi luă geamantanul şi se duse spre uşă. Salter spuse:

— Încă ceva, domnul Sinclair. Ce-i cu Jenny?

Barry se întoarse încet.

— Nu-i nevoie să te mai ocupi de Jenny, domnule Salter. De acum încolo am eu grijă de ea.

— Am înţeles.

Salter dădu din cap înţelegător.

— Nici nu mă prea surprinde. Fata asta ţine mult la dumneavoastră. O căsătorie din dragoste?

Barry reuşi să zâmbească.

— Da, vorba ceea, asta face lumea să meargă înainte.

Ieşi. Salter rămase pe loc trăgând cu urechea. Abia după ce auzi plecând maşina închiriată, începu să numere banii cu degete tremurătoare.

9

Când Barry a ajuns pe aeroportul din Manchester, părul lui era din nou îmbibat cu briantină şi despărţit cu grijă de o cărare, iar pe nas purta ochelarii cu ramă groasă de baga. Prinsese avionul de Jersey doar cu douăzeci de minute înainte de decolare şi se lăsă pe scaun cu un oarecare sentiment de uşurare, căci nu mai era altul până a doua zi.

Îi comandă nostimei stewardese în uniformă albastră de la British Airways un Scotch mare, îşi aprinse o ţigară şi rămase privind pe geam, revizuind totul în minte, acordându-i o atenţie specială lui Romanov.

— Sărmane Nikolai, spuse el în şoaptă. Te aşteaptă o mare surpriză, bătrâne.

Scotchul sosi şi îl sorbi încet, cu evidentă plăcere. Lucrurile mergeau bine, chiar foarte bine.

O oră mai târziu, ieşea pe poarta principală a aeroportului din Jersey şi făcu semn unui taxi, care-l duse în port; aici întâlni primul obstacol. Conform anunţului scris cu creta pe o tablă, în ziua aceea nu mai pleca nici un vapor spre St. Malo.

Bany se duse la biroul căpităniei şi vorbi cu funcţionarul de acolo, care manifestă obişnuita nepăsare competentă, tipică pentru asemenea oameni.

— Din păcate, avem defecţiuni tehnice, domnule. Puteţi pleca mâine dimineaţă fără nici o problemă. Dacă vor fi iarăşi probleme, vor aduce o altă ambarcaţiune.

Supunându-se inevitabilului, Barry o luă înapoi pe chei, înspre oraş şi închirie o cameră pentru o noapte la hotelul „Royal Yacht".

*

Anne-Marie şedea pe balconul camerei de hotel din St. Denise şi privea în zare către Insula Belle, căci era o zi liniştită cu o vizibilitate excelentă. În sfârşit, o găsi; nu se distingea mai mult decât o umbră, chiar şi când îşi potrivi binoclul.

Devlin ieşi din camera lui într-un halat de baie, uscându-şi cu prosopul părul ud de la duş.

— Dacă te interesează, traulerul a acostat acum o oră la cheiul pescarilor.

— Jean-Paul e la bord?

— Nu, vine mâine după-amiază cu Cresson. O să mă sune după ce mai dau o raită pe insulă, ca să mă asigur că totul e în regulă.

— Te duci cu ei mâine seară?

— Da.

— Pot să vin şi eu?

Nu se ruga; nu era genul ei. Devlin spuse:

— Ce reportaj de senzaţie ar fi fost ăsta pentru tine! Ce fotografii! Poate un alt Pulitzer.

— Ticălosule, spuse ea prietenește.

— Te-ai gindit la cele mai rele posibilităţi? Dacă-i ratăm definitiv...

— Sau dacă ajung morţi la bord?

Anne-Marie dădu grav din cap.

— Orice s-ar întâmpla, prefer să fiu de faţă, Liam.

— De ce nu?

— Îţi mulţumesc.

— Crezi că e cazul? spuse el. Să ne ajute Dumnezeu, dar pentru ce? Ei bine, trebuie să plec să dau un telefon pe care-I tot amân de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

— Un telefon important?

— Lui Ferguson, spuse el.

*

Ferguson fusese chemat de urgenţă la directorul general. Când sună telefonul în apartamentul din Cavendish Square, Harry Fox şedea Ia birou şi lucra la nişte hârtii.

— Cu brigadierul Ferguson, vă rog.

— Îmi pare rău, dar nu e aici. Cu ce vă pot ajuta?

— Harry, băiete! Aici e unchiu-tău Liam, pe care nu l-ai mai auzit de mult.

Fox se învioră imediat.

— Pentru Dumnezeu, pe unde aţi umblat, domnule profesor? Ferguson turba de furie. Trebuia să ţineţi legătura cu noi.

— Hai, zău, Harry, n-ai putea să nu-mi mai spui „domnule profesor"? Mă faci să mă simt ca un bătrân actor care face un rol de compoziţie, jucându-l pe Einstein într-o piesă proastă de

televiziune. Spune-i lui Ferguson că am trudit ca un cal.

— Şi ce s-a întâmplat? V-aţi văzut cu Brosnan?

— L-am văzut şi n-am scos nimic de la el până n-am pomenit de Norah şi am stârnit în el dorinţa de răzbunare.

— Deci a acceptat să intre în joc?

— Într-un fel. Ascultă, Harry, lui Ferguson n-o să-i placă treaba asta, dar adevărul este că Martin nu crede că Ferguson are prea multe şanse să-l scoată de acolo şi deci a luat asupra lui toată afacerea.

— Ce-a făcut?!

Se simţi în glasul lui Fox că era şocat.

— Asta-i nebunie curată. Nu se poate!

— El gândeşte altfel. Sper că se înregistrează convorbirea. Fox râse fără să vrea.

— Bineînţeles. Domnişoara Audin e cu dumneavoastră?

— Este. Plec acum.

— O clipă, strigă Fox. Unde vă putem găsi? Devlin chicoti.

— Nu ne suna, te sunăm noi, spuse el şi închise telefonul.

*

Ferguson apăru peste o jumătate de oră. Arăta obosit şi se duse la bar să-şi toarne un brandy.

— Directorul general v-a chemat pentru ceva deosebit, sir?

— Ne-a convocat pe toţi, Harry, pe toţi şefii de departamente şi de secţii. Azi dimineaţă s-a petrecut o mică dandana în Lake District. O grupă de artilerişti vest-germani era în drum spre poligonul de încercări de la Wast Water ca să facă o demonstraţie cu noua lor rachetă anti-tanc. Cineva i-a atacat pe unul din drumurile de ţară de acolo. Treabă de profesionişti. Grenade cu gaz,

aruncate în spatele vehiculului, de-ale noastre. Tipul folosit de SAS în operaţiunile de pătrundere în forţă.

— S-a tras, sir?

— E un mort — un sergent de artilerie. Se pare că personajele implicate erau în ţinută de campanie, cu măşti de gaze, cu tot dichisul. Bineînţeles că au luat lansatoarea de rachete şi au dispărut.

— Şi avem şi noi ceva de făcut?

— Nu sunt sigur. Strict vorbind e treaba poliţiei locale. Asistată bineînţeles de Secţia Specială, şi l-am trimis acolo pe Carter, pentru orice eventualitate. Având în vedere că e o situaţie delicată, directorul general a reuşit să obţină impunerea unei cenzuri din raţiuni de securitate. Nici o vorbă presei. Vest-germanilor n-o să le placă deloc chestia asta.

Fox spuse:

— A sunat Devlin, sir.

Lui Ferguson îi sticliră ochii.

— În sfirşit a sunat? Ce-a făcut până acum?

— Cred că ar fi mai bine să auziţi cu urechile dumneavoastră, sir.

Fox dădu drumul la casetofon.

Ferguson se întuneca la faţă pe măsură ce asculta. După ce se termină înregistrarea, sări în picioare şi începu să măsoare furios încăperea.

— Lua-te-ar naiba, Devlin!

— Sincer să fiu, sir, nu văd să aibă Devlin vreun amestec în povestea asta. La urma urmelor, aşa a vrut Brosnan.

— E o nebunie, spuse Ferguson. Dacă printr-o minune reuşeşte să evadeze, va face senzaţie în Franţa. Tipul va deveni un erou popular. Autorităţile se vor vedea silite să răscolească toată ţara ca să-l găsească, din spirit de autoconservare.

Stătea la fereastră, fierbând în sinea lui. Fox spuse vesel:

— Puteţi foarte bine să opriţi toată afacerea.

— Alertându-l pe directorul închisorii din insulă? Tu ai fi în stare să faci asta, Harry?

— Nu, sir, nu cred.

— Nici eu. Şi Devlin ştie prea bine asta, altminteri nu ne-ar fi spus.

Clătină din cap.

— Nu ştiu ce să spun. Femeia aceea, Audin, mai e cu el?

— Se pare că da, sir. Ce doriţi să fac?

— Nu prea ai ce face, Harry.

Deodată, Ferguson se încruntă.

— Ba da, poţi face ceva. Vreau să-mi faci un scurt raport despre toată afacerea asta. Ce s-a întâmplat până acum, cine e implicat şi ce am făcut noi. Totul în afară de treaba cu Norah Cassidy.

Fox se miră:

— Pot să vă întreb de ce, sir?

— O să-ţi explic mai încolo, Harry. O copie pentru dosarul meu personal şi una adresată exclusiv primului ministru.

— Să-l trimit eu în Downing Street, sir?

— Încă nu. Vreau să fiu pregătit. Atâta tot. Doamna prim-ministru poate să mă cheme oricând. Nu ştii niciodată dinainte. Femeia asta are o minte ca un ceas elveţian. Strict secret, bineînţeles. Spune-i lui Meg Johnson să-l bată ea personal. Nimeni altcineva să nu-l atingă.

*

Meg Johnson era o femeie straşnică, cu părul cărunt, bătând spre şaizeci de ani, văduvă din 1951, când soţul ei fusese ucis în Coreea. Era secretara principală a serviciului administrativ al departamentului lui Ferguson încă de la înfiinţarea acestuia.

Raportul asupra cazului Brosnan, pe care Harry Fox i-l dictase, a încăput perfect pe o singură foaie A4. Era dactilografiat curat, cu marginea corect lăsată. Fiind destinat primului

ministru trebuia să fie perfect. Sub acest nivel, nu trecea nimic.

Secretara i-l duse lui Fox, care îl citi repede şi dădu din cap aprobator.

— Excelent, doamnă Johnson. V-aţi întrecut pe dumneavoastră înşivă. Vă rog, o copie pentru doamna prim-ministru, care deocamdată va fi păstrată la un loc cu originalul, în dosarul secret al brigadierului Ferguson.

Femeia se întoarse pe coridor, spre biroul ei, citind din nou raportul, doar pentru a verifica dacă este exact. Conţinutul n-o privea. Nu îngăduia niciodată să i se întipărească în minte vreun detaliu. În decursul anilor descoperise că era mai bine aşa.

Mulţumită de verificare, deschise uşa de la biroul ei, alăturat biroului de copiere. De serviciu era Mary Baxter, secretara adjunctă. Erau vechi prietene şi lucrau împreună de mulţi ani.

Doamna Johnson spuse:

— Bună, Mary. Ce faci aici?

— Tinerei Jean i s-a făcut rău înainte de masă şi-i ţin locul. Meg Johnson îi înmânã raportul.

— Trage, te rog, o copie după asta.

Mary Baxter porni repede xeroxul. „În atenţia exclusivă a primului ministru." Doar atât reţinu, apoi începu să sune telefonul în biroul lui Meg Johnson. Meg se întoarse în birou şi se repezi să răspundă.

Era o chestiune obişnuită de serviciu, care nu-i luă mai mult de două, trei minute. În timp ce îşi făcea o notă, auzi o tuse nervoasă şi, ridicându-şi privirea, o văzu pe Mary Baxter stând lângă ea cu raportul în mână.

— Doar o copie ai spus?

— Mulţumesc, Mary. Pune-le pe birou, îi spuse Meg Johnson, concentrată încă asupra notei pe care o făcea.

Cealaltă femeie făcu ce i se spusese şi ieşi. După care se întoarse în camera de copiere, închise

cu grijă uşa, apoi scoase celelalte două copii pe care le făcuse după raportul asupra lui Brosnan. Le împături cu grijă şi le vârî în buzunarul fustei de tweed. Se uită la ceas. Se făcuse ora să plece acasă. Stinse lumina şi ieşi.

*

După cum îi explicase Nikolai Romanov lui Barry, Mary Baxter avea un trecut imaculat. Tatăl ei făcuse carieră ca medic militar, iar mama ei murise când Mary avea cinci ani şi drept urmare îşi petrecuse toţi anii copilăriei într-un şir de internate.

Ştearsă, chiar urâţică, fata avea puţine prietene şi intrase în serviciul guvernamental, începând ca secretară într-un minister. Fiind un om pe care te puteai bizui pe deplin, fusese avansată, apoi, după câtva timp, transferată la DI5, după ce i se verificase dosarul.

Tatăl ei îi lăsase moştenire bani, un apartament bun în St. John's Wood şi cam atât. Avea patruzeci şi doi de ani, era tot urâtă, cu părul strâns la spate într-un coc rigid, iar taioarele ei de tweed şi pantofii cuminţi, fără toc, nu prea o avantajau.

Apoi îl cunoscuse pe Peter Iasnov. Primise o invitaţie la o seară culturală la ambasada braziliană; se iveau din când în când asemenea ocazii. De obicei, nu se ducea, dar de data asta, dintr-un motiv oarecare, se dusese şi acolo îl cunoscuse pe Iasnov.

Fusese mai mult decât atent cu ea, stând cu ea toată seara. Şi nu numai că o condusese acasă, dar stabilise s-o ducă săptămâna următoare la un concert la Albert Hall.

Făcându-i curte insistent şi răbdător, reuşi s-o aducă în cele din urmă în patul lui, unde ea descoperi pentru prima oară plăcerile actului sexual. Când mai descoperi apoi şi că el era ataşat

comercial la ambasada sovietică, era deja prea topită după el ca să-i mai pese. Îi dădea tot ce dorea, inclusiv orice informaţie preţioasă pe care se întâmpla s-o afle la birou. De obicei, accesul ei la materialele interesante era limitat, dar acum avea într-adevăr ceva deosebit.

Urma să se vadă cu el abia peste patru zile; avea de aşteptat o veşnicie şi el îi interzisese categoric să-l sune acasă. Dar pentru aşa ceva...

Făcuse două copii, ca să fie sigură că obţine una bună. Băgă una în sertarul de la masa ei de toaletă, o puse pe cealaltă în geantă şi ieşi.

*

Peter Iasnov era de doi ani ataşat comercial la ambasada sovietică din Londra. Misiunea lui anterioară de căpitan KGB fusese la ambasada din Paris, unde făcuse progrese remarcabile sub tutela lui Nikolai Romanov. Era un tip chipeş, brunet, elegant, cu mare succes la femei; calitate care putea fi exploatată şi care explica de ce superiorii lui consideraseră că merită să locuiască în mica vilă din Ebury Court, nu departe de palatul St James.

Ieşi de la duş, fredonând încet, îşi puse un halat pe el şi se duse în living să-şi ia o ţigară. Stătea la fereastră, privind fără ţintă în curte, când apăru după colţ Mary Baxter, care trecu pe lângă cei doi tehnicieni de la telefoane, instalaţi cu cortul lor verde deasupra puţului de cablu de pe trotuar şi se îndrepta spre casă. Iasnov înjură în şoaptă şi cobori.

*

Principala sarcină a Secţiei Speciale a poliţiei metropolitane, cu sediul la Scotland Yard, este de a acţiona ca organ executiv al serviciilor de securitate. Ţinerea sub observaţie constituie o bună

parte din munca Secţiei Speciale: cei doi sergenţi-detectivi care făceau pe tehnicienii telefonişti în corturile din Ebury Court îl urmăreau pe Peter Iasnov, într-un fel sau altul, de o lună de zile. Mary Baxter sună şi se întoarse, privind îndărăt spre curte în timp ce aştepta, permiţându-i astfel omului de la Secţia Specială să facă excelente fotografii.

— Eu n-am mai văzut-o până acum. Tu ai văzut-o?

— N-aş zice că e genul lui, spuse colegul său. Nu-i o pipiţă.

Uşa se deschise şi Iasnov apăru în halatul său alb de baie. Mary Baxter îl luă de gât şi îl sărută; aparatul sergentului ţăcăni din nou.

— Asta-i interesant, spuse el, după ce ea păşi înăuntru şi uşa se închise. Nu părea deloc încântat. George, ar fi bine s-o urmăreşti pe tipă după ce iese. Interesează-te cine este. Poate prindem vreun fir.

*

Iasnov turba de furie şi i-o spuse.

— Ţi-am spus să nu vii niciodată aici!

O zgâlţâi de umeri.

— Vrei să strici totul?

— Te rog, Peter. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Avea lacrimi în ochi şi pe el îl apucă sila, dar făcu un imens efort să nu arate. O trase spre el pentru o clipă.

— Bine, iartă-mă că mi-am ieşit din fire, dar trebuie să înţelegi situaţia mea.

— Ştiu, Peter, îmi pare rău.

Deschise geanta.

— Dar eram convinsă că te va interesa asta. M-am gândit că ai vrea s-o vezi.

„În atenţia exclusivă a primului ministru." În clipa în care Iasnov văzu menţiunea, i se strânse stomacul de emoţie şi hârtia îi tremura uşor în

mână în timp ce-i asimila conţinutul. Îi întoarse spatele femeii şi se duse spre cămin. Era pe departe cea mai tare informaţie pe care o primise până acum. Incredibil cum de scosese aşa ceva la iveală bucata asta de lemn în fustă de tweed.

Mary se apropie şovăitoare de el.

— Am făcut bine? Asta vroiai?

El se întoarse cu un surâs cuceritor şi o trase la pieptul lui.

— Pentru o fată extraordinar de cuminte, o sărutare extraordinară, şi îi strivi gura cu gura lui.

Ea se lipi de el tremurând.

— O, Peter, aş face orice pentru tine! Orice!

El îi cuibări capul sub umărul lui şi se uită la ceas. N-ar dura decât cincisprezece minute şi ar face-o fericită. O cuprinse cu un braţ în jurul umerilor.

— Hai sus, scumpa mea, şopti el şi o conduse afară din cameră.

*

Mary Baxter plecă după o jumătate de oră. Niciodată nu se mai simţise atât de plină de viaţă. Parcă ieşise la suprafaţă ceva care zăcea în ea de ani de zile. Se simţea atât de plină de energie încât merse pe jos o bună bucată din drumul spre casă, înainte de a lua metroul, neobservându-l deloc pe cel care o urmărea.

*

Iasnov plecă de acasă o oră mai tirziu şi merse două străzi pe jos înainte de a face semn unui taxi. Descinse în Kensington High Street şi parcurse pe jos restul drumului până la ambasada sovietică din Kensington Palace Gardens. Peste cinci minute era închis într-un birou cu superiorul lui direct, colonelul Josef Golcek.

Golcek citi raportul de la un capăt la celălalt, de două ori, şi dădu din cap.

— Foarte interesant.

Îşi aprinse o ţigară americană.

— Desigur nu e ceva care să împiedice, de pildă, izbucnirea celui de-al treilea război mondial. Importanţa sa reală nu constă în conţinutul acestui raport, ci în ideea că femeia aceasta, Baxter, poate să pună mâna pe un raport destinat exclusiv premierului britanic. Posibilităţile pentru viitor mi se par fantastice!

— Şi cu raportul ăsta ce fac? întrebă Iasnov.

— Trimite-i-l lui Nikolai Romanov la Paris. Cod trei, pentru el, exclusiv. El ştie cel mai bine ce să facă.

— Foarte bine.

Iasnov se duse spre uşă. Când o deschise, Golcek spuse:

— Încă ceva, Peter.

— Ce anume?

— Va trebui să continui s-o faci fericită.

— Pentru asta, spuse Peter Iasnov cu năduf, ar trebui să mi se acorde titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

*

Era deja ora nouă seara când Mary Baxter fu condusă de o femeie sergent-detectiv a Secţiei Speciale în biroul lui Charles Ferguson. Acesta îi făcu semn din cap femeii sergent şi ea ieşi, închizând uşa.

— Luaţi loc, domnişoară Baxter.

Făcu ce i se spusese, brusc obosită. Nu-i era frică. Şocul arestării avea un efect paralizant, aşa că nu era realmente capabilă să recepţioneze nimic. Nu-i trecuse niciodată prin cap, nici o clipă, că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Ştiţi de ce vă aflaţi aici? spuse Ferguson.

— N-am idee. Poate am greşit ceva în lucrările mele.

Îi împinse peste birou fotografiile făcute de urmăritorii ei. Ea se uită la ele fără nici o expresie, apoi luă una care o înfăţişa sărutându-l pe Iasnov în uşă.

— N-aveţi dreptul..., începu ea.

— Avem tot dreptul, spuse el cu blândeţe. Lucraţi pentru serviciul britanic de securitate. Într-o calitate minoră, e adevărat, dar asta face ca legătura dumneavoastră cu un individ ca Iasnov să fie foarte suspectă.

— Într-adevăr, spuse ea, este ataşat comercial la ambasada sovietică.

— Şi căpitan KGB, domnişoară Baxter.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nu vă cred.

— Am aici o fotografie a lui în uniformă. Extraordinară asemănare, nu-i aşa?

Se auzi o bătaie în uşă şi Harry Fox intră, cu o faţă gravă. Îi aruncă o privire lui Mary Baxter, apoi puse pe birou în faţa lui Ferguson cea de a doua copie făcută de ea după raportul asupra lui Brosnan.

— Am găsit-o într-unul din sertarele de la masa ei de toaletă, spuse el încruntat.

— Sfinte Dumnezeule!

Ferguson se ridică, îi făcu semn lui Fox şi ieşi pe coridor.

— Supravegheaz-o, îi spuse el femeii sergent-detectiv, care intră în birou şi închise uşa.

— Ei bine, sir, ce facem? spuse Fox.

— Ce putem face, Harry, decât să sperăm şi să ne rugăm să ne sune Devlin din nou. S-ar putea să aibă probleme serioase din cauza asta.

— Şi ce facem cu Mary Baxter?

— O să vedem.

Se întoarseră în birou şi femeia sergent-detectiv ieşi din nou. Mary Baxter stătea ţinând în poală fotografia lui Iasnov în uniformă. Nu mai

plângea; pe faţa ei umflată se citea acum un fel de furie şi Ferguson sesiză imediat acest lucru.

— E limpede că şi-a bătut joc de tine. Nu crezi?

— Mi-a spus că mă iubeşte, spuse ea cu amărăciune. Totul a fost o minciună. Numai minciuni!

Rupse fotografia în bucăţi.

— Îmi vine să-l omor.

— Mult mai inteligent ar fi să-i plăteşi cu aceeaşi monedă. Ferguson îi oferi o ţigară şi un foc.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am putea să te băgăm la închisoare, spuse el. Pentru mult timp. Dar, pe de altă parte, ar fi păcat, când există o altă modalitate de a aborda această chestiune.

Îi arătă copia după raport.

— Asta e de fapt o poveste încheiată. Nu prea mai avem ce face acum.

— Ce anume vreţi să spuneţi?

— E foarte simplu. Continui să te vezi cu Iasnov ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi furnizezi informaţiile pe care ţi le dau eu.

Ea clătină din cap surprinsă.

— Nu cred că aş putea face asta.

— De ce nu? întrebă Ferguson. Te-a folosit pentru interesele lui, nu? Mi s-ar părea un mod cu adevărat poetic de a-ţi face singură dreptate folosindu-te şi dumneata de el pentru interesele dumitale.

Chipul femeii se aspri; devenise acum o altă persoană.

— Ştiţi ceva, domnule brigadier? Cred că mi-ar face plăcere.

Se ridică.

— Aş putea să mă spăl pe faţă?

— Desigur.

Ferguson arătă spre uşă.

— Baia este acolo.

— Dumnezeule! spuse Fox în şoaptă, după ce femeia ieşi.

— Ştiu, Harry, te-am prevenit că e o treabă murdară. Poţi să-i spui fetei de la Secţia Specială să plece. Nu mai avem nevoie de ea.

*

La Paris, aparatul de codificat ţăcănea în cabina radio a secţiei de informaţii a ambasadei sovietice. Operatoarea urmărea rând cu rând apariţia mesajului pe ecran. După ce se termină, scoase banda pe care se înregistrase şi o chemă pe supraveghetoare.

— Un cod trei de la Londra, în atenţia exclusivă a colonelului Romanov. Mesajul mai cuprinde ca anexă trei fotografii pe teleimprimator. Poftiţi numerele de serie.

— Colonelul e la Berlin, spuse supraveghetoarea. Trebuie să sosească mâine după-amiază sau mâine seară. Păstrează-l până vine. Oricum nu poţi să faci nimic cu el. Nu se poate decodifica decât cu cifrul lui personal. Mă duc să iau fotografiile de la teleimprimator. Poţi să păstrezi şi fotografiile.

Supraveghetoarea plecă şi operatoarea băgă banda în fişier, îl încuie şi îşi reluă lucrul.

*

Era aproape miezul nopţii şi se făcuse frig pe balconul camerei de hotel din St. Denise ocupată de Anne-Marie. Intră în cameră, apoi se întoarse cu jacheta de blană pe ea. Îşi reluă locul lângă Devlin.

— Mâine seară pe vremea asta, s-ar putea sfârşi totul.

— E adevărat.

Ţigara lui Devlin scânteia în întuneric.

— Liam, cum o să mi se pară Martin?

— Mult schimbat, fetiţo. Fii pregătită pentru deosebiri uriaşe.

— Nu mă deranjează. O calitate esenţială a oricărei fiinţe omeneşti este să fie în stare să evolueze, să se schimbe sau să înveţe să se împace cu propriile sale limite.

— Tu te referi la spinosul drum spre maturitate.

Devlin clătină din cap.

— Eu mă refeream la altceva. Nu mai e bărbatul acela năvalnic care te-a salvat în mlaştinile din Vietnam şi nici viteazul soldat care mi-a fost pavăză în Ulster în şaizeci şi nouă. Ca să fiu sincer cu tine, dacă a învăţat totuşi ceva din toate astea este că a fost folosit prea mult pentru interesele altora. Nu cred că mai crede în ceva.

— Nu pot să accept asta.

Devlin spuse:

— Fată dragă, nu încerca să faci din el un erou legendar. Poate fi orice altceva, numai asta nu. Mă duc la culcare. Şalupa de aprovizionare pleacă la şapte.

Îşi trecu un picior peste balustrada balconului şi intră în camera lui, lăsând-o acolo, privind în întuneric.

10

Când Lebel deschise uşa vorbitorului şi-l introduse pe Brosnan, Devlin stătea la fereastră, privind afară, printre gratii.

Se întoarse, zâmbind:

— A, ai venit?

— Domnule Gorman.

Brosnan dădu mâna cu el, se aşeză şi Devlin luă scaunul din faţa lui.

— Dacă aveţi nevoie de mine, monsieur, nu uitaţi să sunaţi, spuse Lebel şi ieşi, încuind uşa.

Începură să vorbească în irlandeză. Devlin spuse:

— O să te percheziţioneze înainte de a te duce înapoi în celulă?

— Cine, Pierre?

Brosnan clătină din cap.

— Ăsta face orice ca să aibă linişte. Ce ai pentru mine?

Devlin deschise servieta.

— Ia o ţigară.

Îi împinse un pachet peste masă şi apoi un altul.

— Unul conţine mecanismul de radiolocaţie, celălalt o lanternă de buzunar. Nu eram sigur că o să poţi face rost de una. M-am gândit la canalele de scurgere.

— Aveam lumânări şi chibrituri.

— Sfîntă Fecioară! spuse Devlin. E cea mai mare prostie pe care aţi putea s-o faceţi. Aţi sări în aer. Acum ascultă-mă.

Trecu totul în revistă, în cele mai mici amănunte. După ce termină, Brosnan aprobă din cap.

— Văd că le-ai aranjat bine pe toate, dar nu mă mir, întotdeauna ai fost un tip organizat. Îmi place ideea cu cele două cadavre. Asta o să-l distreze pe Jacques. Se vede că fiul o ia pe urmele tatălui.

— La ce oră plecaţi?

— La opt şi jumătate ne încuie pentru noapte. Oricum atunci e deja întuneric, aşa că am putea foarte bine să pornim imediat. Până la miezul nopţii nu se mai face nici un control pe etaj.

— Deci atunci vor descoperi că aţi plecat.

— Nu, după felul în care controlează Lebel celulele. Cu puţin noroc, vor băga de seamă abia mâine dimineaţă la şapte.

Devlin confirmă din cap.

— Cât timp va dura trecerea prin canale?

— Mai întâi va trebui să ne cățărăm un pic. Aş zice cam o oră. Dacă avem noroc, vom ajunge la stânca morţilor pe la nouă şi jumătate. Curentul ar trebui să ne scoată în afara limitei de patru miile pe la zece şi cincisprezece.

Devlin stătea încruntat.

— E o acţiune disperată, iţi dai seama, nu?

Brosnan spuse:

— Bineînţeles.

Devlin se ridică şi rostogoli o mică minge de plastic de-a curmezişul mesei.

— După ce o decojeşti iese la iveală un miez fosforescent. E un mecanism de semnalizare pe care-l foloseam în război. O jucărie de-asta mi-a salvat şi mie viaţa odată. Ştiu că există lumini şi pe vestele de salvare, dar...

Dădu din umeri, se duse la fereastră şi se uită printre gratii. Scocul morii se vedea clar, presărat cu creste albe în ciuda vremii liniştite.

Brosnan îl bătu pe umăr.

— Fii fără grijă, Liam. Jacques Savary şi cu mine ştim ce facem. Oricum, tot în groapă ajungem. Important este să dai din picioare cât mai tare.

*

De la Jersey la St. Malo hidroglisorului îi trebuia circa o oră ca să ajungă la destinaţie. Frank Barry îşi omorî timpul încercând să parcurgă toate ziarele naţionale englezeşti pe care le cumpărase înainte de a pleca din St. Helier.

În nici unul din ele nu se pomenea nimic, nici măcar o aluzie la incidentul de la Wast Water, ceea ce era interesant. Pe de altă parte, era foarte firesc să se întâmple aşa. Nici măcar vest-germanilor nu prea le-ar fi convenit să dea publicităţii un astfel de incident.

Trecu prin vamă fără nici o dificultate, folosindu-se de paşaportul francez, şi se duse imediat la un telefon şi-l sună pe Romanov la apartamentul lui din Paris.

Îi răspunse secretara personală pe care rusul o avea la ambasadă, Irana Vronski. Ea îi spuse că tocmai vorbise cu Romanov în Berlinul de Est şi că se va întoarce abia cu avionul de la miezul nopţii. Barry spuse:

— Dacă mai vorbiţi cu el, spuneţi-i că o să-l mai sun mâine dimineaţă.

Îşi luă geamantanul şi ieşi din cabină. Trenul de Paris pleca peste douăzeci de minute. Pe de altă parte, nu avea nici un motiv să se grăbească. Mai avea încă la dispoziţie o jumătate de zi şi era chiar o zi frumoasă şi blândă, de care merita să te bucuri. Traversă spre firma de închiriat maşini de vizavi şi peste cincisprezece minute ieşea în drumul principal într-un Peugeot decapotabil, cu capota lăsată.

*

Era întuneric şi traulerul se strecura prin intrarea în portul St. Denise, când Devlin coborî după Jean-Paul Savary pe scara ce ducea la magazia de peşte a vasului. Uşa de la sala frigorifică era deschisă şi doctorul Cresson împreună cu uriaşul Claude de la bar se aflau înăuntru la mesele de piatră pe care de obicei se spintecau peştii şi tăiau sacii de plastic ce conţineau cele două cadavre.

Din câte putea vedea Devlin în lumina aceea slabă, feţele erau desfigurate, de nerecunoscut.

— Iisuse, spuse el.

— Scocul morii loveşte cu forţă în stâncile de granit aflate de-a lungul ţărmului lângă St. Denise, spuse Jean-Paul. Nu este deloc nefiresc să te aştepţi la asemenea rezultate.

Devlin atinse piciorul unuia din cadavre. Parcă era de marmoră.

— Dacă s-ar face vreodată o autopsie, s-ar stabili total greşit ora decesului, nu-i aşa?

— Păstrarea cadavrelor în congelator, aşa cum am procedat noi, garantează într-o oarecare măsură acest lucru, spuse Cresson. Congelatorul opreşte procesul de descompunere. Dar sincer să fiu, prietene, dacă vom reuşi, aceasta se va datora faptului că autorităţile îi vor accepta pe aceşti doi domni aşa cum sunt.

— Sau cum nu sunt, spuse Devlin.

Se urcă înapoi pe punte, în urma lui Jean-Paul şi intrară în timonerie. Căpitanul era mai vârstnic decât se aşteptase Devlin şi sub şapca cu cozoroc se zărea o faţă înăsprită de vreme rea. Avea pe el o haină neagră din pânză gudronată. Trabucul pe care-l fuma duhnea îngrozitor şi Devlin rămase în deschizătura uşii.

— Ia zi, Marcel, spuse Jean-Paul. Cum stăm?

— Nu prea grozav, şefule, spuse bătrânul. Se arată vreme rea, cu vântul de şapte la opt noduri. Nu-i destul de puternic ca să ia acoperişurile, dar pentru unii care sunt în apele Scocului...

Dădu din umeri.

Jean-Paul se întoarse spre Devlin, palid în lumina firavă.

— Fii fără grijă, acest bătrân şobolan de mare e cel mai bun căpitan de vas de pe coastă. Dacă poate cineva s-o scoată la capăt cu vasul ăsta, el e acela care o va face, cu ajutorul acestei jucării, bineînţeles.

Bătu cu palma cutia albastră sclipitoare de pe masa pe care era întinsă harta.

— E ultimul răcnet. Am instalat-o ieri. Are microprocesoare şi citire digitală, deci practic

gândeşte singură. Îndată ce va fi pusă pe lungimea de undă a mecanismului de radiolocaţie, ne va indica clar direcţia, indiferent de vreme.

— E-n regulă, spuse Devlin, dar dacă ai nişte lumânări la îndemână, aş vrea să aprind două, pentru orice eventualitate.

Jean-Paul se întoarse la hărţile lui şi Devlin ieşi pe punte, unde Anne-Marie stătea sprijinită de parapet, înfăşurată în jacheta ei de blană. Crestele albe ale valurilor se învălmăşeau în întuneric şi stropi de apă se împrăştiau pe punte, în timp ce traulerul spinteca valurile cu prova.

— Nu-i a bună, nu?

— După cum se aude, nu prea. Devlin apucă strâns parapetul. Mai bine să ştii tot. Căpitanul crede că va fi mai rău înainte de a fi mai bine.

— Destul de rău ca să-i descurajeze? spuse ea. Mă refer la Martin şi la Savary.

— Nu pot vorbi decât în numele lui Martin: după părerea mea, nimic nu-l poate opri să intre în apă dacă reuşeşte să iasă în afara zidurilor, oricât de cumplită ar fi furtuna. E gata să moară, dacă e necesar, înţelegi? Asta-i important.

— Dumnezeule, şopti ea şi deodată îl apucă de braţ, auzind un vuiet ciudat purtat de vânt din depărtare.

— Ai auzit, Liam? Ce-i asta?

— Ei, după cum se aude, aş zice că ăsta trebuie să fie Scocul morii.

Anne-Marie nu spuse un cuvânt. El o cuprinse de după umeri şi rămaseră împreună acolo, sprijiniţi de parapet, ascultând.

*

Pierre Lebel trase clapeta de pe vizorul celulei de la etaj. Brosnan şi Savary şedeau unul în faţa celuilalt cu o lădiţă de lemn între ei. Savary avea în mână un pachet de cărţi de tarot şi aranja roata norocului.

— Asta dă răspuns la orice întrebare directă, spuse el. Şi iţi spune ce se va întâmpla în viitorul apropiat.

— Zău? spuse Brosnan. Mă uimeşti. Să-ţi pun şi un ban de argint în palmă?

— Ţi-am mai spus că am sânge de ţigan în mine.

Lebel strigă:

— Voi, ăştia doi, treceţi la culcare! Stingeţi lumina!

Celula se cufundă în întuneric. Savary strigă:

— Să te ajute Dumnezeu şi pe tine, Pierre, şi mulţumim pentru tot. Ai fost de treabă.

— Tâmpitule! şopti Brosnan.

Lebel controla celula de alături şi ascultară cum paşii lui se îndepărtează pe palier. Se auzi zăngănind grilajul de la capătul coridorului. Lebel coborî scara de fier şi zgomotul de paşi se stinse.

— Aprinde lanterna, spuse Savary. Vreau să văd ce cărţi am întins.

Brosnan scoase mica lanternă de buzunar pe care i-o dăduse Devlin, care dădea un fascicol de lumină uimitor de puternic. Savary întoarse prima carte. Înfăţişa moartea, un schelet care parcurgea călare un câmp plin de stârvuri. Savary strânse cărţile şi le puse pe raft.

— Acum pot să mă lipsesc de ele. Nu mă mai uit. Hai s-o luăm din loc.

Brosnan îşi întoarse salteaua, îşi strecură mâna printr-una din cusăturile laterale şi trase afară un colac de coardă de nailon şi o buclă cu carabină la capăt, obiecte pe care le folosise frecvent la carieră când introducea încărcăturile de dinamită în suprafaţa stâncii. Mai scoase o şurubelniţă cu coadă îngustă şi o foarfecă de 30 de centimetri lungime, pentru sârmă groasă, pe care Savary o obţinuse de la un deţinut care lucra la atelier. Fiecare îşi aranja pe pat o grămadă din haine de care n-aveau nevoie, câteva cărţi şi o pernă ca să pară o formă omenească.

— Crezi că o să ţină? întrebă Savary.

— Cu Lebel? În cele mai multe nopţi nici nu se uită înăuntru şi cred că o să ţină chiar dacă se uită. Acum hai s-o întindem. N-avem timp de pierdut.

Îşi puseră pe ei hainele groase de pânză, pe care le oferea închisoarea pentru munca în exterior pe vreme rea, şi mănuşi din pânză şi piele. Brosnan luă coarda şi Savary îngenunche la uşă cu o lingură în mână. Se auzi un ţăcănit uşor şi se ridică în picioare.

— Gata, Martin. Hai să mergem.

Ieşiră, închizând cu grijă uşa în urma lor. Rămaseră o clipă în umbra peretelui, apoi porniră încet spre capătul palierului.

Holul central era luminat de un singur bec şi se auzea muzică de la radioul din biroul cu pereţi de sticlă al gardianului de serviciu. Acoperişul şi cupola erau învăluite în beznă. Brosnan se caţără pe balustradă şi înaintă pe plasa de oţel până la acoperişul blocului de celule. Prinse carabinierele buclei cu care era legat de plasa de sârmă, ca să se asigure, şi scoase foarfecă de sârmă.

Nu-i luă mai mult de cinci minute să facă o gaură cam de un metru, prin care se trase în sus. Odată ajuns de cealaltă parte, păşi pe unul din stâlpii de susţinere din oţel. Se uită în jos spre Savary, palid la faţă în întuneric, îi făcu semn din cap şi francezul îl urmă.

Se echilibrară împreună pe un stâlp, ţinându-se unul de celălalt. Brosnan agăţă coarda de bucla ce înconjura talia lui Savary şi-l atinse scurt pe umăr. N-aveau nevoie de cuvinte, căci discutaseră în amănunţime traseul şi tot ce-i aştepta.

Partea cea mai grea urma acum, căci grila la care trebuiau să ajungă era la nouă metri mai sus în întuneric şi stâlpul era curbat în afară, urmând linia zidului. Brosnan aruncă bucla cu care era legat în jurul stâlpului, îşi prinse carabinierele de talie şi

începu să se cațere proptindu-se în stâlp cu o tehnică de cățărare bine verificată.

Forța și excelenta lui condiție fizică îi erau acum de mare folos. Se înălță, centimetru cu centimetru, până ce își atinse ținta, o grilă mare de ventilație.

Se ținea în patru șuruburi și Brosnan își scoase șurubelnița, se propti de stâlp și se puse pe treabă. Șuruburile erau de alamă și ieșiră destul de ușor. Pe cel din colțul din stângă jos îl lăsă parțial în poziție în așa fel încât grila alunecă în jos, permițându-i accesul, deși încă stătea la locul ei.

Până aici totul era în regulă. Se uită în jos, la Savary, îi făcu semn cu mâna și smuci coarda; francezul se asigură de stâlp cu bucla și începu să se cațere.

Brosnan ținea coarda bine întinsă, ajutându-l pe Savary cât putea de mult. Merse destul de bine un timp, când deodată, undeva, departe sub ei, se auzi trântindu-se o ușă. Savary, surprins de zgomotul acesta neașteptat, își pierdu echilibrul și alunecă.

Brosnan încleșta din dinți, se propti cu spatele de stâlp, cu un picior pe perete, și ținu rezistență, în timp ce coarda i se înfigea în spinare și în umăr. Savary rămase atârnat, în timp ce, dedesubt, un paznic traversă holul și intră în birou. Se auzi murmur de voci și râsete.

Savary ajunse prin balans la stâlp și începu iarăși să se cațere. În sfârșit, ajunse la Brosnan. Statură pe loc câteva clipe, apoi Brosnan șopti:

— Hai, Jacques, ia-o înainte.

Savary își desprinse bucla care-l asigura de stâlp, se aplecă în față și intră cu capul înainte în puțul de aerisire. Brosnan își răsuci meticulos coarda în jurul taliei și îl urmă.

Nările i se umplură de nori de praf uscat și își scoase lanterna și o aprinse; fascicolul ei lumina în fața lui Savary, scoțând la iveală pereții metalici, acoperiți de praf ai puțului. Francezul începu să se

tragă în lungul lui, neavând loc să se târască şi Brosnan îl urmă. Apoi se simţi distinct un curent de aer, se auzi un murmur dedesubt, departe şi puţul ieşi într-un fel de încăpere centrală, de jur împrejurul căreia se aflau din loc în loc alte puţuri de aerisire.

Zgomotul venea de la o gaură de circa un metru diametru din mijlocul încăperii. Brosnan se ghemui lângă Savary şi lumină în jos cu lanterna.

— Asta e, spuse el. Am văzut planurile sistemului de ventilaţie al închisorii acum doi ani, când am lucrat la spital cu echipa inginerului de la încălzire. Din câte îmi amintesc, puţul coboară vreo douăzeci de metri până la sala cazanelor. Cum te simţi?

— Bine, spuse Savary. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu m-am mai simţit aşa de bine de ani de zile.

Brosnan examina cu lanterna interiorul puţului. Plăcile circulare de metal erau fixate cu suporţi de oţel.

— Sunt prize bune pentru picioare, spuse el. Dacă oboseşti, poţi să stai proptit câteva clipe de părţile laterale. O iau înainte, ca în caz că te prăbuşeşti, să cazi pe mine.

Dinţii lui Savary străluceau în întuneric.

— Mult noroc, Martin.

Brosnan porni în jos, cu lanterna într-o mână. Era destul de uşor, mult mai uşor decât escaladarea dinainte a stupului din holul central. Zumzetul generatoarelor creştea pe măsură ce se apropia de fundul puţului. Acolo jos era lumină; pătrundea printr-un grătar. Se propti de pereţii puţului şi încercă să arunce o privire prin el. Nu vedea decât pardoseala camerei cazanelor. De obicei, nu era nimeni de serviciu noaptea, la ora asta şi, chiar dacă era, era probabil un deţinut. Oricum, nu prea avea de ales.

Lumină în sus cu lanterna şi-l descoperi pe Savary stând în echilibru, chiar deasupra lui.

— Ţine-te bine, şopti Brosnan. Trec dincolo.

Îşi vârî lanterna în buzunar, se propti bine de pereţi, apoi lovi în grătar cu ambele picioare. Acesta se încovoie, începu să cedeze şi la cea de a treia încercare cedă de tot şi se buşi de pardoseală, doi metri şi jumătate mai jos, după care se prăbuşi şi Brosnan.

Brosnan se ridică, zdruncinat, dar teafăr şi privi în jur. Camera cazanelor era în semi-întuneric, singura lumină venind de la un mic bec care atârna deasupra cadranelor de pe panoul cu instrumente aflat pe peretele din celălalt capăt. Şi, lucrul cel mai important, nu era nimeni acolo.

Strigă în susul puţului:

— Hai, Jacques, să te văd. Dă-ţi drumul.

Peste o clipă, îl prinse pe francez, când acesta căzu prin deschizătură.

Se îndreptară imediat spre uşă. Brosnan o deschise şi aruncă o privire afară. Turna cu găleata şi picăturile de ploaie săltau pe pietrele de pavaj din curte.

— Capacul gurii de canal e acolo, spuse el. În dreapta intrării la spital. Lasă capul în jos şi să mergem.

Se ţinu în umbra zidului, croindu-şi drum în jurul curţii, cu Savary pe urmele lui, până ce ajunse la capacul gurii de canal şi se lăsă pe vine. Scoase şurubelniţa şi curăţă murdăria de pe mânerele de fier încastrate în capac, dar când îl trase în sus, nici nu se clinti.

— Ce este, pentru Dumnezeu?

Pentru prima oară se simţi panica în glasul lui Savary.

— Nimic, spuse Brosnan. Probabil că n-a mai fost ridicat de ani de zile. Îi vin eu de hac, n-ai grijă.

Manevră metodic şurubelniţa în jurul marginii capacului, înăbuşindu-şi o poftă nebunească de a izbucni în râs. La Khe Sahn exista o inscripţie pe panoul de la comandament: „Pentru

cei care luptă pentru ea, viaţa are un farmec pe care cei ce sunt la adăpost nu-l gustă niciodată". Cine scrisese asta ştia el bine ce spune.

Încercă din nou, folosindu-şi toată forţa de care dispunea, în timp ce Savary îl ajută ţinindu-l de talie. Brusc, capacul cedă atât de uşor încât Brosnan îşi pierdu echilibrul şi căzură amândoi.

Răbufni imediat o duhoare oribilă, accentuată de mirosul proaspăt al ploii. Savary spuse:

— Doamne, nu mi-am dat seama!

— E singura cale, Jacques, spuse Brosnan. Hai, coboară.

Savay dispăru în întuneric şi Brosnan îl urmă, coborând pe o scurtă scară de fier, şi oprindu-se doar pentru a trage capacul la loc. Când aprinse lanterna, îl descoperi pe Savary stând până la brâu în apă puturoasă şi în excremente. Francezul se rezemă de perete şi vomă. Se întoarse, palid la faţă:

— N-o să pot rezista mult, Martin.

— Nici nu-i nevoie, minţi Brosnan. Nu-s decât vreo două sute de metri, îţi promit.

Tunelul avea o înălţime de doi metri şi era foarte vechi, cu zidăria mâncată. Pe măsură ce avansară, lanterna scoase la lumină zeci de şobolani care o tuliră la fugă pe bordurile de pe ambele laturi. La vreo cincizeci, şaizeci de metri mai departe, canalul se vărsa într-un bazin, peste un şorţ de beton. Era evident principala cameră de captare a întregului sistem, în care se vărsau mai multe canale.

Brosnan îşi dădu drumul pe şorţul de beton ţinând sus lanterna şi se trezi afundat în mizerie aproape până la piept. Savary veni după el, îşi pierdu echilibrul şi se scufundă cu totul. Brosnan îl trase în sus de guler şi francezul ieşi la suprafaţă într-un hal îngrozitor, cu faţa mânjită toată. Era şocat rău.

Brosnan spuse:

— Hai, Jacques, dă-i drumul mai departe. Mergi mai departe.

Îşi croi drum prin bazin şi se săltă afară pe o bordură de beton, ridicându-l pe Savary după el. O luă pe bordură şi ajunse la o scară de fier, lângă care apa din canal cădea în cascadă până la circa nouă metri mai jos.

Coborâră scara şi merseră mai departe, mai răzbind încă două scări până când bordura se termină.

— Cred că suntem aproape de ţărm, spuse Brosnan. Nu mai poate fi mult.

Se lăsă încet în apă şi Savary îl urmă. Apa se înălţa tot mai sus, pe măsură ce Brosnan avansa. Apăru o ridicătură de teren şi duhoarea nu se mai simţea aşa de tare; şi, deodată, la un metru sau doi în faţa lor, canalul pur şi simplu dispăru. Savary spuse:

— Acum ce facem?

— Conducta de ieşire este probabil sub suprafaţă, spuse Brosnan. Nu m-aşteptam la asta.

— Şi ce facem?

— Înotăm prin ea.

— Pe sub apă?

Francezul clătină din cap.

— Nu cred că sunt în stare.

Brosnan îi dădu lanterna.

— Ţine asta şi eu mă duc să arunc o privire.

Trase de două ori aer în piept, intră sub apă şi înotă înainte, lunecând pe sub partea superioară a tunelului. Trei metri, patru metri, şase metri şi ieşi imediat la suprafaţă într-un şanţ între stânci, la poalele falezei abrupte.

Era întuneric, ploua şi era hulă puternică. Rămase acolo plutind o clipă, trase aer în piept şi se scufundă iarăşi în gura tunelului. Drumul înapoi era mai greu, dar ieşi la suprafaţă lângă Savary după câteva clipe şi se rezemă de peretele tunelului, trăgându-şi răsuflarea.

— E rău? întrebă Savary.

— Şase metri, Jacques, atâta tot şi eşti afară.

— Nu pot, spuse Savary.

Brosnan îşi desfăcu coarda din jurul taliei şi o trecu prin carabiniera de la bucla lui Savary.

— Vrei să te întorci?

— Nu, mai bine mor.

— E în regulă. Acum o să înot iar până afară. Când eşti gata, smuceşti coarda de două ori şi-ţi ţii respiraţia. Te trag eu până afară.

Fără a-i mai lăsa răgaz lui Savary să se gândească, se aruncă pur şi simplu din nou sub apă şi înotă înapoi, prin tunel. Ieşi la suprafaţă şi rămase plutind o clipă în bazin, apoi descoperi că atingea fundul cu picioarele şi că apa n-avea mai mult de un metru cincizeci adâncime. Trase de burta corzii până ce o întinse bine şi aşteptă. Simţi clar smuciturile când acestea se produseră, începu să tragă cu toată puterea, constant, fără a se opri, până ce Savary ieşi la suprafaţă lângă el, răsuflând din greu.

Brosnan îl ţinu o clipă, apoi spuse:

— E în regulă, hai să ieşim de-aici.

Merseră prin apă până ieşiră din ea şi urcară panta, zidurile închisorii înălţându-se în noapte, deasupra lor.

*

Departe, la orizont, fulgerele brăzdau cerul în timp ce ei stăteau ghemuiţi la uşa magaziei şi Savary umbla la lacăt. În cele din urmă, se auzi un ţăcănit şi se deschise. Intrară, Brosnan închise uşa şi aprinse lumina.

— E-n regulă? îl întrebă pe Savary.

Francezul confirmă din cap nervos, nerăbdător. Apa mării îi spălase murdăria de pe corp şi părea să-şi fi recăpătat entuziasmul.

— I-am dat gata pe ticăloşi, ce zici, Martin?

— Încă nu, îi spuse Brosnan. Pregăteşte-te cât poţi de repede. Pune-ţi două veste de salvare, nu

doar una. Trebuie să fim pregătiţi să plutim cât mai mult.

După cinci minute erau gata. Brosnan scoase mecanismul de radiolocaţie pe care i-l dăduse Devlin, îl activă şi îl legă de una din vestele lui de salvare.

Îi spuse lui Savary:

— Hai să mergem.

Stinse lumina, deschise uşa şi plecară.

Ploua cu găleata şi, când fulgeră o dată tare, zăriră valurile izbindu-se înspumate, unele după altele, până departe, cât vedeai cu ochii. Coborâră faleza stâncoasă, mergând printr-o râpă care se termina în apă. Stânca morţilor se înălţa în noapte deasupra capetelor lor şi Savary îşi ridică ochii spre ea.

— Poate că nu facem decât să-l scutim pe Lebel de o treabă. Brosnan descolăci coarda şi o asigură mai întâi de bucla lui

Savary şi apoi de a lui, lăsând între ei un cordon ombilical de vreo doi metri.

— Împreună sau deloc? întrebă Savary.

— Exact.

Îşi strânseră mâna, apoi se îndreptară spre marginea unei stânci la picioarele căreia vuia marea. Brosnan se întoarse privind întrebător spre Savary, acesta dădu din cap şi săriră, lăsându-se pradă apelor Scocului morii.

*

Erau purtaţi cu o viteză inspăimântătoare, căci curentul atingea nouă, zece noduri la oră. Ciudat, dar la început nu li se păru prea rece. Vor simţi frigul mai târziu. Desigur că îmbrăcămintea şi hainele grele de pânză îi apărau.

Nici nu simţeau de fapt că trece timpul, simţeau doar marea, vuietul ei şi smucitura corzii de la talia lui Brosnan când Savary trăgea de ea. Din când în când, mai scânteia câte un fulger, dar

la lumina lui nu se zărea decât marea, o întindere de apă învolburată în care ei erau absolut singuri.

După cincisprezece, douăzeci de minute, Brosnan începu într-adevăr să simtă frigul. Se întrebă ce făcea Savary, smuci coarda şi după o clipă primi un răspuns. Închisoarea din Insula Belle se profila atât de departe în întuneric, încât se părea că nu mai era nevoie să se teamă că vor fi detectaţi şi aprinse lanterna de pe vesta de salvare. Peste o clipă făcu şi Savary acelaşi lucru şi continuară să plutească mai departe, pe deasupra valurilor, ca doi licurici în întuneric

*

Pe puntea traulerului, Anne-Marie şi Devlin stăteau la parapet, în timp ce vasul despica valurile. Amândoi aveau mantale de pânză gudronată şi pălării de muşama şi apa curgea şiroaie de pe ei.

Când un fulger lumină întinderea de mare învolburată, acel covor alb de spumă, Devlin spuse disperat:

— Asta nu-i bine — nu-i bine deloc.

În clipa următoare, Jean-Paul scoase capul din timonerie strigând victorios, cu glasul plin de emoţie:

— I-am găsit!

Anne-Marie şi Devlin dădură fuga în timonerie, Jean-Paul şi Claude se aplecară peste cutia albastră de pe masa de hărţi. De-a curmezişul ecranului se mişcau diverse linii, se auzea un piuit ritmic şi cifrele luminoase de pe afişajul digital se modificau cu o rapiditate incredibilă şi în cele din urmă statură pe loc.

Jean-Paul făcu un calcul rapid.

— Asta e, îi spuse el bătrânului Marcel de la timonă. Sunt la circa o milă spre sud-vest. Cârma 2-4-2.

Modificând cursul, îi spuse lui Deviin:

— Când bătaia regulată a semnalului va deveni continuă şi foarte acută, înseamnă că am ajuns.

Anne-Marie îl luă pe Devlin de mână şi rămaseră împreună acolo, privind ecranul.

*

Lui Brosnan îi era frig şi avea faţa şi ochii umflaţi din cauza apei sărate. Era obosit, la capătul puterilor. Când lanterna lui Savary se stinse, smuci coarda, dar nu primi nici un răspuns şi când încercă să-l tragă pe francez spre el, îşi dădu seama că pur şi simplu n-avea puterea s-o facă.

Câteva clipe mai târziu, se stinse şi lanterna prinsă de vesta lui de salvare. Deci gata, se terminase. Acum, când sosise clipa, părea să nu mai conteze. Plutind aşa cu ochii închişi, cu capul pe spate, se înălţă pe creasta unui val. Deschise ochii şi văzu în dreapta lui luminile unui vas.

Asta i-a fost de-ajuns. Când coborî iarăşi între două valuri, deschise gura şi zbieră cât îl ţineau plănii, dar nici el însuşi nu se auzi de vuietul mării.

Se ridică pe un alt val, târându-l pe Savary după el. Vasul era mai aproape acum, îndeajuns de aproape ca să poată vedea că era un trauler, cu conturul clar în lumina de pe punte. Urlă şi făcu cu mâna, fără nici un rezultat, se cufundă din nou, apoi îşi aminti brusc de cadoul pe care i-l dăduse Devlin în închisoare la despărţire, mingea de semnalizare.

Scotoci după ea în buzunarul din dreapta, o scoase, strângând-o disperat cu degetele lui amorţite şi sfâşie cu dinţii învelişul de plastic. Îl ameţi fosforescenţa ei atât de frumoasă, strălucând în noapte ca un licurici şi o cuprinse în căuşul palmei drepte ridicând-o în aer.

Uriaşul Claude a fost cel care a zărit primul luminiţa la babord şi fugi imediat în timonerie. Marcel opri motoarele şi întoarse traulerul, vârând

în loc. Devlin şi Anne-Marie alergară la parapetul de la babord, unde Jean-Paul şi Claude aruncau o plasă peste bord.

— Ce părere ai? întrebă Devlin.

— Ei trebuie să fie. Trebuie, spuse Jean-Paul cu patimă. Luă reflectorul pe care i-l întinse Claude, îi aprinse şi îi plimbă fascicolul de lumină de-a curmezişul apei.

— Nimic! spuse Anne-Marie. Absolut nimic!

Şi deodată, Brosnan se ridică pe creasta unui val, cu braţul în sus, târându-l pe Savary după el.

11

Brosnan începu să tuşească în momentul când whiskyul îi ajunse în fundul gâtului. Se uită în sus, spre Devlin, care şedea pe marginea patului.

— Bushmills? întrebă el răguşit.

— Se putea altfel? L-am adus special pentru tine. Şi acum, după ce ai revenit pe tărâmul celor vii, cineva vrea să te vadă. Mă duc să văd cum se simte Savary.

Se dădu la o parte şi pe locul lui se aşeză Anne-Marie. Mai avea încă pe ea mantaua de pânză gudronată şi îşi dădu pe spate părul ud de pe frunte cu un gest inimitabil.

— Iată-ne din nou, spuse Brosnan.

— Aşa s-ar părea.

Anne-Marie întinse mâna şi-i atinse o clipă faţa.

— Încă ţi-e frig.

— Sunt îngheţat tun. O să am toată viaţa coşmaruri cu Scocul morii. Cum se simte Jacques?

— Doctorul Cresson încă se mai luptă cu el în cabina de alături.

— Vrei să spui că e încă în stare de inconştienţă?

— Mă tem că da.

Brosnan se ridică în capul oaselor, trăgându-şi pătura în jurul lui.

— Vreau să-l văd.

Anne-Marie o luă înainte spre cabina alăturată. Jacques Savary zăcea pe pat înfăşurat în pături, alb la faţă şi scofâlcit, cu ochii închişi. Jean-Paul se uita la el îngrijorat, cu Devlin alături, în timp ce medicul se ocupa de tatăl lui.

— I-e frig, spuse el. Prea frig. La vârsta lui...

Umplu o seringă hipodermică şi-i injecta lui Savary conţinutul în antebraţul drept.

— E cel mai puternic stimulent pe care mă încumet să-l folosesc.

Se întoarse spre Jean-Paul:

— Pulsul e foarte slab. Trebuie internat în spital cât mai repede.

— Cine naiba spune asta? întrebă Savary cu glas stins. Deschisese ochii şi zâmbea vlăguit; Jean-Paul îl apucă de mână şi se lăsă pe un genunchi lângă pat:

— Ai vrut să mă bagi în sperieţi, nu?

— Cam aşa ceva.

Savary îl căută din priviri pe Brosnan şi îl descoperi.

— Le-am arătat noi ticăloşilor, ce zici?

— Categoric, răspunse Brosnan.

Cresson spuse:

— Toată lumea afară. Trebuie să doarmă.

Când Jean-Paul se ridică, Savary îl apucă de haină:

— Eu nu mă mai întorc acolo, niciodată! înţelegi?

— Desigur, tată.

— Acum, după ce am ieşit, lucrul cel mai important este să azvârlim cadavrele alea la locul potrivit. Ocupaţi-vă de treaba asta şi nu vă mai preocupaţi de mine. O să am mai târziu destul timp să dorm.

Brosnan se înapoie în cealaltă cabină, urmat de Devlin şi de Anne-Marie. Se aşeză pe pat.

— Acum ce se mai întâmplă?

— Căpitanul ne va lăsa pe ţărm la St Denise, cam peste o oră. Jean-Paul are planurile lui pentru taică-său. Noi trei ne ducem la ferma pe care o are Anne-Marie pe dealurile de deasupra Nisei.

— Şi Barry?

— O să ai destul timp pentru el după ce te vei odihni câteva zile. Acum ţi-aş sugera să te întinzi din nou şi să tragi un pui de somn înainte de a ajunge la ţărm.

— Are dreptate, Martin, spuse Anne-Marie. Deocamdată te părăsim.

Ieşiră. Brosnan se înfăşură în pătură, se întinse pe spate şi închise ochii, dar nu-şi găsea liniştea; sub pleoapele închise, i se perindau doar imagini deformate, valuri care se spărgeau în întuneric. Îl dureau ochii din cauza sării. Dar era liber şi ăsta era lucrul cel mai uluitor. Din nou liber, după patru ani petrecuţi într-una din cele mai sinistre închisori din Europa şi ciudat era că acest gând n-avea nici un efect asupra lui.

În cele din urmă adormi puţin, dar se trezi brusc, dându-şi seama că practic traulerul se oprise. Mai rămase întins o clipă, gândindu-se la asta, apoi se ridică şi îşi puse pe el hainele care îi fuseseră aduse — nişte blue-jeans, un pulover gros de pescar şi o haină marinărească.

Când ieşi pe punte, încă mai ploua, dar marea era mai liniştită, căci se aflau la adăpostul ţărmului. Anne-Marie stătea şi privea sprijinită de parapet în timp ce Devlin şi Jean-Paul coborau unul din cadavre peste bord în barca pneumatică, unde-l luă în primire Claude. Celălalt cadavru zăcea pe punte, întins pe spate. Avea faţa legată cu o cârpă ca să nu se vadă cât de mutilată este şi fusese îmbrăcat cu uniforma de puşcăriaş, haina groasă de pânză şi cele două veste de salvare ale lui Brosnan.

— Alter ego-ul tău.

Devlin îngenunche şi-i trase mâneca în sus, scotând la iveală numărul de deţinut tatuat pe braţ.

— La toate vă gândiţi, spuse Brosnan..

— Jean-Paul, nu eu. Acum am înţeles de ce are băiatul ăsta atâta succes ca pungaş.

Ridicară cadavrul, fiecare de o parte, şi îl coborâră peste bord, dându-l în primire lui Claude şi lui Jean-Paul, care i se alăturase.

Brosnan spuse:

— Nu uitaţi să-i legaţi unul de altul. Pare mai autentic.

— O să-i leg.

Jean-Paul porni motorul bărcii şi o întoarse în direcţia ţărmului.

Cei trei se sprijiniră de parapet şi o urmăriră cum pleacă.

— Ce simţi asistând la propria-ţi înmormîntare?

— Mă simt ca Lazăr înviat din mormânt, îi spuse Brosnan. Spălat de toate păcatele.

— În ce scop? spuse Anne-Marie. Ca să-ţi reiei viaţa dinainte? Sau ca să-ncepi o viaţă nouă?

— Poate, dar după ce mă ocup de Frank Barry.

Ea clătină din cap.

— Asupra ta pluteşte mirosul morţii. Ştii asta, Martin? N-ai să te schimbi niciodată.

Anne-Marie se desprinse de parapet şi coborî dedesubt.

Brosnan spuse:

— Ce-i cu ea?

— Dacă tu nu ştii, fiule, eu nu pot să-ţi spun, zise Liam Devlin.

*

Pe cheiul pescăresc de la St. Denise era mare vânzoleală, căci douăzeci de traulere îşi descărcau captura. Jacques Savary şedea împreună cu Cresson pe bancheta din spate a unui BMW negru.

Acum avea iarăşi înfăţişarea lui obişnuită, cu un pulover de caşmir şi un sacou sport foarte scump. Jean-Paul băgă capul în maşină şi-i înveli genunchii tatălui său cu o pătură.

Brosnan, Devlin şi Anne-Marie stăteau şi priveau. După ce Jean-Paul se retrase, Brosnan băgă capul în maşină şi-i luă mâna lui Savary.

— Poate o mai luăm o dată de la capăt.

Savary îi ţinu o clipă mâna în mâna lui, apoi, copleşit de emoţie, îl trase pe Brosnan spre el şi-l îmbrăţişă.

Brosnan se întoarse şi Jean-Paul îi strânse mîna, chipul lui având o expresie gravă în lumina galbenă a lămpii prinse de zidul depozitului, deasupra capetelor lor.

— Este imposibil să te răsplătesc pentru tot ce-ai făcut, dar ţine minte doar atât: noi, cei din Mafia corsicană, putem face aproape orice.

Îşi scoase portofelul, extrase din el o carte de vizită şi i-o întinse.

— Numerele mele de telefon de acasă.

Zâmbi hoţeşte.

— Toate patru. Dacă ai nevoie de ceva, de absolut orice...

Îl îmbrăţişă pe Brosnan, ţinându-l o clipă la pieptul lui, dădu mâna cu Devlin şi cu Anne-Marie, se urcă în BMW şi îi făcu semn din cap lui Claude care se afla la volan. Imensa limuzină porni pe cheiul pescăresc.

Brosnan o urmări cum se îndepărtează, brusc obosit, având ciudata senzaţie că ceva se sfârşea. Se întoarse spre Devlin şi Anne-Marie.

— Şi acum ce facem?

Anne-Marie îl luă de braţ.

— Hai, soldatule, după cum arăţi, aş zice că ai nevoie de un somn zdravăn, de o săptămână.

Se instala la volanul Citroenului închiriat, Devlin se aşează lângă ea, lăsându-l pe Brosnan singur în spate.

— Cât va dura drumul? întrebă el când Anne-Marie porni.

— Dimineaţa, la ora asta, trei ore, dacă avem noroc Culcă-te. Brosnan închise ochii, lăsându-se pe speteaza banchetei. La început, nu vedea decât Scocul morii, apa trecând peste el, duhoarea ei năpădindu-i tot capul şi apoi, deodată, se cufundă în beznă.

*

Abia trecuse de şase şi lumina zorilor se arăta la orizont, când Pierre Gaudier ieşi din baraca lui dintre dunele de nisip aflate la un kilometru şi jumătate de St. Denise. Lucrând la ambalare Ia cheiul pescăresc, îşi începea întotdeauna ziua de muncă imediat ce se lumina, adunând diverse lucruri de pe plajă înainte de venirea oamenilor.

Căruciorul pe care-l împingea era prevăzut cu pneuri de la o maşină veche, care se mişcau foarte bine pe nisipul ud şi el se apleca la fiecare pas să culeagă bucăţile de lemn aduse de mare. Căruciorul era aproape plin când ajunse la capătul plajei, acolo unde, într-o ultimă zvârcolire, Scocul morii se izbea de nişte stânci negre, crestate. Se opri să-şi aprindă o ţigară, înainte de a porni înapoi, când, deodată, zări ceva portocaliu pe stâncile din faţa lui. Azvârli chibritul şi se duse mai aproape.

Unul din cadavre era răstignit pe o stâncă, celălalt plutea lângă el într-un ochi de apă şi valurile se spărgeau mereu peste ele. Gaudier îşi făcu cruce, apoi intră în apă, apucă bine cadavrul din ochiul de apă şi încercă să-l tragă pe plajă. Abia atunci văzu coarda care ţinea legate cele două cadavre.

Se căţără până la cadavrul de pe stânci, se căzni să dezlege coarda şi în momentul acela văzu două lucruri: ştampila „Secţia de Corecţie —

Insula Belle" de pe vesta de salvare şi numărul de deţinut imprimat cu alb pe spatele hainei de pânză.

— Sfîntă Fecioară! spuse Gaudier, închinându-se iarăşi, şi întoarse cadavrul cu faţa-n sus.

Atunci îi văzu faţa, sau ce mai rămăsese din ea şi se dădu îndărăt clătinindu-se de groază, îşi pierdu echilibrul şi căzu în ochiul de apă, lângă celălalt cadavru. Îl împinse într-o parte cu un urlet răguşit, ieşi din apă şi o luă la fugă înapoi, de-a lungul plajei, spre St. Denise.

*

Abia trecuse de ora nouă şi Pierre Lebel şedea, complet zdrobit, în anticamera biroului directorului închisorii din Insula Belle. Ceea ce se întâmplase era atât de incredibil, încât nu era în stare să priceapă. Exact la ora şapte, când găsise celula de la etaj goală, şeful poliţiei din St. Denise îl sunase pe directorul închisorii.

Acum nu mai conta cum se întâmplase, cum de reuşiseră Savary şi Brosnan să realizeze imposibilul. Singurul lucru important acum erau consecinţele. Pentru Lebel, ele nu puteau duce decât la un singur rezultat: va fi dat afară pe loc şi uite aşa douăzeci şi cinci de ani de muncă se duc pe apa sâmbetei şi adio pensie.

Se deschise uşa şi directorul îi făcu semn. Lebel intră şi rămase în picioare lângă birou, în timp ce directorul îşi aprinse o ţigară şi se duse la fereastră şi se uită afară. Ceea ce spuse apoi era o surpriză totală.

— Să intri în mare pe o vreme ca aceea de azi noapte! Absolut incredibil!

Clătină din cap.

— Complet idioţi, zău aşa, Lebel! Pentru ce să facă una ca asta? Pentru ce să rişte atât?

Lebel se surprinse spunând:

— Ca să scape de pe insulă, domnule.

Directorul dădu din cap, privind încă spre mare:

— Da, desigur, toţi am vrea asta, nu?

Cineva bătu la uşă şi îşi făcu apariţia gardianul principal.

— Domnule, au venit cadavrele de la St. Denise.

— Foarte bine, spuse directorul. Hai să aruncăm o privire.

*

În morgă era cumplit de frig şi din cele două cadavre întinse pe mesele de piatră, care mai aveau încă pe ele hainele şi vestele de salvare, se prelingea apă de mare. Directorul trase mîneca unui cadavru, apoi şi a celuilalt şi examina numerele tatuate. Ridică cearşafurile ca să le vadă feţele şi le puse repede la loc.

— Deci asta fac dintr-un om Scocul morii şi stâncile de la St. Denise. Se întoarse spre gardianul principal. Păcat că nu le putem arăta tuturor deţinuţilor nişte fotografii cu ei.

— Aşa e, domnule. Gardianul principal avu o ezitare. Şi acum ce-o să se întâmple, domnule?

— Am vorbit cu Parisul, cu ministrul de justiţie. Povestea asta va fi dată publicităţii. Nici nu văd de ce n-ar fi dată. Nu dovedeşte decât ceea ce am ştiut întotdeauna. Nimeni nu poate evada de pe Insula Belle.

— Şi cadavrele, domnule?

— Să fie aruncate ca de obicei, exact cum spune regulamentul, chiar azi. N-am chef să-mi vină pe cap rudele să-i ceară, mai cu seamă fiul lui Savary. E un tâlhar la fel de mare ca taică-său.

Se întoarse spre Lebel.

— Cât despre dumneata, ţinând seama de toate împrejurările, nu cred că poţi fi învinuit de nimic. Totuşi, trebuie să iau măsuri, măcar de formă, aşa că îţi reţin salariul pe o lună.

Lebel abia mai putea vorbi de bucurie.

— Vă mulţumesc, domnule, bălmăji el.

Directorul ieşi şi gardianul principal spuse:

— Eşti un om norocos, Pierre.

— Nu-i nevoie să mi-o spui, răspunse Lebel cu ardoare.

— La fel cum nu e nevoie să-ţi amintesc că trebuie să organizezi înmormântarea, aşa că dă-i drumul!

Ieşi. Lebel se întoarse şi îl găsi pe bătrânul Jean, îngrijitorul de la morgă, stând între cele două mese de piatră.

— Jacques Savary şi Brosnan...

Clătină din cap.

— Cine-ar fi crezut?

Îngrijitorul se aplecă să examineze numărul de pe antebraţul cadavrului din dreapta lui, apoi se întoarse spre celălalt.

— Ciudat, spuse el.

— Ce anume?

— Numărul lui Savary. Şaptele e făcut aşa cum îl fac englezii. Lebel îşi puse ochelarii de citit, ridică braţul cadavrului şi citi numărul. Moşul avea dreptate. Cifra şapte era clar desenată, fără linia verticală tăiată, ca în Europa.

Moşul îl privi întrebător.

— Poate a greşit cel care a făcut tatuajul?

Lebel îşi scoase ochelarii şi spuse calm:

— Bagă-i în saci, Jean, chiar acum. De data asta lucrăm împreună. E în regulă?

Moşul zâmbi, se întoarse şi plecă târşâindu-şi picioarele spre magazia lui.

*

Scoaseră cadavrele prin poarta principală şi împinseră căruciorul în sus, pe cărarea şerpuitoare, până la stânca morţilor. Lebel scoase din magazie greutăţile necesare şi le legară de baierele sacilor, la fiecare cadavru în parte, fără să scoată o vorbă.

Era o zi frumoasă, nu mai ploua, doar marea se întindea până în zare, unde cerul era cenuşiu şi soarele se căznea să iasă la iveală. Împinseră căruciorul până la marginea stâncii, îl înclinară lăsând ambele cadavre să alunece. Acestea se prăvăliră în apa învolburată de dedesubt şi dispărură imediat.

Bătrânul Jean spuse:

— Numai aşa poţi scăpa din Insula Belle.

Se întoarse şi porni, împingând căruciorul în faţa lui. Lebel spuse:

— Aşa e, apoi adăugă în şoaptă: şi mult noroc, ticăloşilor, oriunde v-oţi fi aflând acum.

*

Ferguson lucra la biroul lui în Cavendish Place când sună telefonul.

Harry Fox spuse:

— Veşti proaste, sir, tocmai am primit o telegramă de la Paris. Încă n-am avut timp să o înregistrez. Brosnan şi Savary s-au înecat ieri noapte, încercând să evadeze din Insula Belle.

Ferguson puse jos stiloul.

— Eşti sigur, Harry?

— Nu există nici o îndoială, sir. Cadavrele au fost găsite azi dimineaţă pe plaja din apropierea unei localităţi numite St. Denise.

— Deci, s-a terminat, spuse Ferguson.

— Mă tem că da, sir. Nici o veste de la Devlin?

— Absolut nimic.

— Cred că o să sune din clipă în clipă, sir, având în vedere cele întâmplate.

— E foarte probabil. Continuă-ţi treburile, Harry. Ne vedem mai târziu.

Ferguson închise telefonul şi rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Lua-te-ar naiba, Brosnan, şopti el. Nu puteai să mai aştepţi?

*

Avionul în care se afla Nikolai Romanov decolase cu paisprezece ore întârziere din Berlin din cauza ceţei şi ateriza la aeroportul Charles de Gaulle abia la prânz. Romanov se duse direct la ambasada sovietică şi tocmai îşi scotea paltonul când intră Irana Vronski cu o ceaşcă cu cafea.

Era o femeie bine, plinuţă, de treizeci şi doi de ani, cu ochi calmi şi cu părul negru legat la spate cu o fundă de catifea. Fusta gri impecabilă, bluza albă de mătase, ciorapii închişi la culoare şi pantofii de bună calitate accentuau şi mai mult înfăţişarea ei incontestabil atrăgătoare.

Era de opt ani secretara lui Romanov şi el o sedusese la o lună după angajare, îi era total devotată, şi nu lua în seamă legăturile lui cu alte femei, socotindu-le lipsite de importanţă. Ea reprezenta punctul de sprijin din viaţa lui şi se mulţumea cu asta.

Era la curent cu tot ce se petrecea în birou şi el vorbise deja cu ea la telefon în noaptea precedentă.

— A fost un zbor neplăcut, tovarăşe colonel?

Întotdeauna i se adresa oficial la birou.

— Prefer să uit toată aventura asta. Aeroportul ăla este într-adevăr îngrozitor, dar să lăsăm asta acum. A mai sunat Barry?

— Chiar acum o oră şi ceva. A spus că o să mai sune.

— Şi n-a explicat de ce n-a fost la întâlnirea cu traulerul flotei nordice?

— În nici un fel, tovarăşe colonel.

— Te-ai uitat prin ziarele britanice?

Femeia confirmă din cap.

— Nici un cuvânt despre ceva cât de cât legat de intenţiile lui Barry. Am primit o comunicare

urgentă de la ambasada noastră din Londra, destinată exclusiv dumneavoastră, sub codul trei. Poate că veţi găsi în ea informaţii revelatoare.

— Hai să vedem.

Romanov ieşi din birou. Ea îl urmă spre sala de codificare şi luă de acolo înregistrarea respectivă şi fotografiile. Operatoarea o introduse în aparat şi Romanov o conecta la codul său personal. Aparatul ţăcăni scurt şi informaţia decodificată apăru pe o foaie tipărită, pe care Irana o rupse şi i-o întinse colonelului.

Mesajul îi oferea lui Romanov detalii complete despre afacerea Brosnan şi mai conţinea o descriere amănunţită a lui Devlin şi a lui Anne-Marie Audin, ilustrată cu fotografiile pe care le avea în mână.

I le dădu pe toate Iranei.

— Ce înţelegi din toate astea?

Ea citi raportul şi se încruntă.

— Dar scrie ceva despre asta în ultima ediţie a ziarului de dimineaţă!

— Eşti sigură?

— Să vă arăt.

Se întoarse pe culoar în biroul ei, care se afla alături de al lui. Ziarele pariziene de dimineaţă erau pe masă. Căută prin ele şi în cele din urmă spuse victorioasă:

— Uitaţi! Telegramă de presă. Deţinuţi înecaţi încercând să evadeze din închisoarea din Insula Belle. Martin Brosnan şi Jacques Savary.

Romanov îi luă ziarul din mână, se aşeză pe marginea biroului şi îl citi.

— Acest Savary era o figură, spuse el. Mi s-a părut mie că am mai auzit numele ăsta.

— Şi probabil că şi Brosnan ar fi putut să le dea de furcă, spuse ea.

— Da, dacă reuşeau, se putea ajunge la o situaţie neplăcută. Telefonul de pe birou sună. Ea ridică receptorul, vorbi puţin, apoi se întoarse spre Romanov.

— Barry.

Romanov luă receptorul şi trecu direct la subiect.

— Eşti la Paris?

— Aşa s-ar părea, spuse Barry bine dispus.

— La mine acasă într-o jumătate de oră, spuse Romanov şi puse jos receptorul.

*

Barry stătea rezemat de balustrada terasei apartamentului din bulevardul St. Germain şi privea peste râu.

— Vă ţin bine ai voştri, spuse el, când Romanov apăru prin uşa de la balcon şi-i întinse un pahar de Scotch cu sifon.

— Lasă prostiile astea. Vreau explicaţii, Frank. Ce s-a întâmplat acolo?

— Absolut nimic.

Barry se servi cu o ţigară şi se aşeză într-un fotoliu de răchită.

— A mers excelent.

Romanov era uluit.

— Vrei să spui că ai făcut într-adevăr treaba? Dar nu se poate! În ziarele englezeşti nu se suflă o vorbă.

— Din motive de securitate, spuse Barry. Ceea ce e şi firesc, dacă stai să te gândeşti. Oricum, important este că am reuşit să iau lansatoarea de rachete.

— Atunci de ce nu te-ai dus la întâlnirea cu traulerul flotei nordice?

Barry chicoti.

— Nikolai, poate că îţi produc un şoc, având în vedere că ne cunoaştem de atâta timp, dar n-am încredere în oamenii tăi şi brusc mi-a venit ideea că dacă urc pe trauler cu marfa aceea atât de preţioasă, s-ar putea să nu mai cobor niciodată de pe el. Mă înţelegi?

— Prostii.

Romanov era realmente furios.

— Nu m-am purtat eu întotdeauna cinstit cu tine? Te-am lăsat baltă vreodată?

— Tu nu, bătrâne, eu mă refeream la cretinii de la centrală, spuse Barry. E o treabă de mare amploare, Nikolai. Cea mai importantă de care te-ai ocupat vreodată. Ai spus-o şi tu. Poate prea importantă.

Romanov trase adînc aer în piept.

— Ce vrei?

— Să mă aştepte un avion, pregătit de zbor, unde am eu nevoie. Un Cessna ar fi mulţumitor. Îl pilotez eu, desigur.

— Încotro?

— Înapoi în Lake District. Nu-i nici o problemă. Găsesc eu o pistă de aterizare părăsită în apropierea locului unde vreau să ajung. Las avionul acolo.

— Şi ce faci cu controlul de trafic aerian al englezilor? Ei vor să ştie cine zboară în spaţiul lor aerian.

— Până descoperă ei unde am aterizat, voi fi de mult plecat.

Romanov dădu din cap, nu prea mulţumit.

— Bine. Există un mic club aviatic lângă Croix, în apropierea Parisului. L-am mai folosit noi de câteva ori. Voi avea grijă să ţi se pregătească un avion adecvat şi să te aştepte. Ce alte surprize neplăcute mai ai pentru mine?

— În primul rând, schimbul se va efectua în Irlanda, la sud de graniţă, bineînţeles.

Romanov era gata să explodeze şi Barry clătină din cap.

— Nu accept altă formulă. Tot ce am făcut până acum poate fi interpretat ca acţiune politică, aşa că nu pot fi extrădat. Acolo sunt în siguranţă. O bătrână mătuşă de-a mea are o moşie la cincisprezece kilometri de Cork, pe coastă. E un loc foarte potrivit pentru afaceri. Fireşte că o să-ţi spun detaliile.

Romanov ridică mâna.

— Nici nu mă gândesc să mă împotrivesc. Spune-mi şi restul şi să terminăm odată.

— Două milioane, spuse Barry. Atât te costă.

Romanov se îngrozi.

— Două milioane! Trebuie să fii nebun!

— Nu, dar mă gândesc să mă retrag. Nu mai sunt tânăr, bătrâne.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Barry spuse:

— Am marfa, Nikolai, crede-mă. Oricâte restricţii ar impune securitatea, legăturile tale din Germania de Vest îţi pot confirma ce s-a întâmplat.

— E adevărat, confirmă Romanov. Dar nu pot să-ţi spun nimic în privinţa banilor. Trebuie să consult Moscova. O să te anunţ.

— Cel târziu mâine dimineaţă, spuse Barry. N-am chef să pierd vremea pe aici.

Romanov spuse ostenit:

— Rămâi un ticălos până la capăt, Frank. Întotdeauna m-am purtat corect cu tine şi tu îmi faci una ca asta. Trebuia să-mi fi dat seama.

Barry se mai servi cu un whisky.

— Pe zi ce trece mai înveţi câte ceva.

Romanov se duse în living şi se întoarse cu transcrierea mesajului de la Londra.

— Mai bine citeşte asta.

Barry începu să descifreze textul şi încetă să mai zâmbească.

— Ia uită-te ce chestie! şopti el.

Romanov spuse:

— Ai văzut ziarele pariziene de azi dimineaţă?

— Nu. Trebuia să le văd?

Romanov îi aruncă un ziar.

— Ediţia de prânz. Are lucruri interesante.

Era acolo toată povestea, cu fotografiile lui Savary şi Brosnan. Barry o citi repede până la capăt.

— Brosnan a murit? Nu se poate.

— Ni se întâmplă tuturor.

— Nu şi lui Martin Brosnan. Nu l-ai cunoscut cum l-am cunoscut eu. A încercat o dată să mă omoare.

— De ce?

— Să zicem că nu aproba modul în care purtam eu pe atunci acel război special al nostru.

Romanov ridică din umeri.

— E poveste veche şi nu mai are nici o importanţă acum că a murit.

— Dar Devlin n-a murit, spuse Barry.

Romanov se încruntă.

— Crezi că e periculos?

— Asta ar putea să-i dea şi diavolului lecţii.

Barry se ridică în picioare şi se duse la balustradă.

— Mă-ntreb ce-o mai fi punând la cale acum şi, ceea ce mă interesează mai mult, unde o fi?

— Probabil că ieri noapte era prin zona St. Denise, aşteptându-l pe Brosnan, spuse Romanov.

— Exact. Şi fata aceea, Audin, împreună cu el. Deci unde sunt acum?

— Poate că s-au întors la Paris.

— E uşor de aflat. Găsim numărul ei în cartea de telefon.

*

Peste cinci minute, în apartamentul din Paris al lui Anne-Marie sună telefonul. Fata în casă, care era în bucătărie, îşi şterse mâinile şi se duse să răspundă.

Vocea de la celălalt capăt al firului vorbea o franceză excelentă cu un uşor accent.

— Mademoiselle Audin?

— Nu, monsieur, nu este acasă. Cine întreabă?

— Revista, „Paris-Match", minţi Barry fără probleme. Trebuie neapărat s-o găsesc. Nu ştii unde e?

— Ba da, monsieur. M-a sunat chiar acum un ceas să-mi spună că stă câteva zile la fermă.

— La fermă? Barry râse prietenos. Anne-Marie nu prea face chestii de-astea.

— E o fermă mică, monsieur, lângă Vence, în dealurile de deasupra Nisei. Într-un sat numit St. Martin. Nu sunt acolo decât un cioban bătrân şi câteva oi. Mademoiselle Audin se mai duce la fermă ca să se odihnească. De aceea nu răspunde la telefon.

Fata era clar genul de femeie care nu se putea opri din sporovăială şi Barry i-o reteză scurt.

— Nu-i nimic, spuse el. Aştept până se întoarce şi închise telefonul.

*

— Deci ce ai de gând să faci? întrebă Romanov.

— Cred că o să iau un avion până la Nisa. La urma urmelor, durează numai o oră. Mă duc să văd ce-i acolo, la ferma asta a ei. Poate că e şi Devlin cu ea.

— De ce n-o laşi baltă, Frank? Îndată ce primesc confirmarea de la Moscova privind banii, poţi să pleci. De ce-ţi mai baţi capul cu Devlin?

— Am de reglat nişte conturi vechi, spuse Barry, şi în orice caz curiozitatea a fost întotdeauna cel mai mare cusur al meu. Parcă mă împinge ceva să aflu ce pune la cale ticălosul ăsta.

— Fă cum vrei, spuse Romanov obosit.

— De obicei asta şi fac, n-ai observat? Poţi să faci totuşi ceva pentru mine: dă-mi o adresă la Nisa unde pot găsi nişte bătăuşi în caz de nevoie. Nu trebuie să fie ceva de soi, nu-i nevoie sâ-şi folosească mintea. Unii care să ştie să dea cu pumnul şi cu picioarele. Poţi să faci asta?

Romanov dădu din cap.

— Da, întâmplător avem legături excelente la Nisa. Pot să-ţi dau o adresă potrivită.

— Splendid! Ştiam că mă pot baza pe tine. Te sun îndată ce mă întorc.

Rânji şi-l bătu pe Romanov pe umăr.

— Curaj, bâtrâne, poate că nici n-o să se întâmple nimic.

12

Mica fermă cocoţată pe dealul de deasupra localităţii St. Martin avea o înfăţişare destul de medievală, la marginea ei înălţându-se un turn cu acoperişul din olane roşii, decolorate de soare. Devlin privi în jos, spre satul aflat departe, în valea de dedesubt, de unde şerpuia până sus pe deal, la fermă, panglica unui singur drum. Soarele de după-amiază îi încălzea spatele şi se întinse alene, se întoarse înapoi spre casă şi intră în bucătărie.

Anne-Marie stătea lângă plita cu lemne şi pregătea o tocană. Avea pe cap o şapcă de tweed şi era îmbrăcată cu o cămaşă deschisă la gât şi o salopetă ai cărei pantaloni erau vârâţi în cizme.

— Îţi place? întrebă ea.

— E un loc destul de plăcut. Aici ori eşti fericit, ori te ţicneşti de-a binelea.

Ea râse, iar el spuse:

— Ce face Martin?

— Încă mai dormea buştean când am fost să mă uit.

Puse tigaia pe plită.

— Aş fi vrut să-i fac o fotografie, dar mi-a fost teamă să nu-l trezesc. Arăta altfel.

— Cum adică altfel?

— Nu ştiu cum să spun. Foarte tânăr.

Devlin îşi aprinse o ţigară şi se aşeză, clătinând din cap.

— Te amăgeşti singură în privinţa asta, fetiţo dragă. De altfel, nu există oameni tineri în generaţia lui Martin, nici într-a ta. Toate speranţele, toate aspiraţiile au dispărut de mult, au

fost înghiţite de mlaştinile din Vietnam şi de cărămidăriile şi fundăturile din Ulster.

Ea se întoarse ştergându-şi mâinile cu o cârpă şi spuse grav:

— Da, mă tem că ai dreptate. Credinţa că viaţa este o treabă romantică e ingredientul esenţial care-i lipseşte generaţiei noastre. Am învăţat prea de tineri că pentru a supravieţui trebuie să fii necinstit.

— Ce-i asta? Maxima zilei?

Brosnan stătea în uşă, îmbrăcat cu o cămaşă de lână şi blue-jeans. Era nebărbierit, iar părul, care-i ajungea tot până aproape de umeri, era încâlcit.

Anne-Marie spuse:

— Parcă ai fi un...

Îşi căuta cuvintele şi el izbucni în râs.

— Un... ce? Un puşcăriaş extrem de periculos, evadat din închisoare?

— Nici o şansă.

Devlin îi aruncă un ziar.

— Anne-Marie a fost la magazinul din sat. Tocmai sosise ediţia de prânz de la Nisa. Din punct de vedere oficial eşti mort, bătrâne.

Brosnan citi articolul până la capăt şi nu manifestă nici o emoţie. Anne-Marie spuse:

— Nu simţi nimic? Chiar nimic?

— Nu prea.

Îşi trecu mâinile peste faţă.

— Ce mi-ar prinde bine acum ar fi puţin aer curat şi un spaţiu deschis. Ce-ar fi să mergem să vedem stâna ta de oi?

Ea se întoarse spre Devlin. El dădu din cap.

— Hai, duceţi-vă amândoi. Eu îmi fac un ceai, citesc o carte, găsesc eu ceva de făcut.

Brosnan şi Anne-Marie ieşiră şi el privi în sus, spre dealurile înalte, ocrotindu-şi ochii de soare.

— Acolo sus sunt oile?

— Exact. Sunt oi spaniole de munte.

— E al naibii de mult de urcat până la ele.

— Pe ciobanul meu, bătrânul Louis, nu-l deranjează. Face asta de-o viaţă. Eu sunt, totuşi, ceva mai modernă.

Deschise uşa şopronului şi Brosnan zări înăuntru o motocicletă pusă pe cric.

— Vrei să spui că urci până acolo pe drăcia asta?

— Pentru asta e făcută. E tot spaniolă. Motocicletă Montesa de dirt-track. Poţi merge cu un kilometru pe oră dacă o iei prin hârtoape cu viteza întâi. Dar eu de obicei merg mai repede de atât.

— Bine, spuse Brosnan, dovedeşte-mi.

— Dacă vrei...

Coborî motocicleta de pe cric, o împinse până afară, se urcă pe ea şi o porni expertă cu piciorul. Motorul începu să uruie şi el se căţără pe perna din spate şi o cuprinse cu mâinile de talie.

— Acum să vedem de ce eşti în stare.

Ea dădu drumul Ia ambreiaj şi o luară din loc.

*

Montesa făcea tot ce spusese Anne-Marie că poate să facă, luând pantele cu un uruit satisfăcător pe măsură ce ea accelera. După ce se termină poteca, ea o luă pe costişa dealului, urcând tot mai sus, până ce trecură peste o coamă a dealului şi văzură oile în faţa lor, risipite pe iarba pârjolită, păscând liniştite.

În cele din urmă frână şi se opri lângă o căsuţă spoită cu var, cu acoperiş de olane roşii, într-o mică depresiune înconjurată de măslini. Pe una din laturi, cobora abrupt o râpă frumoasă şi sălbatică.

— Aici e baza bătrânului Louis când vine sus. Uneori stă săptămâni întregi. Nu-i place acolo, jos. Făcu semn cu capul spre valea aflată dedesubt,

departe, unde St. Martin moţăia în căldura dinaintea asfinţitului.

— Îl înţeleg, spuse Brosnan.

Anne-Marie încercă uşa şi intrară. Casa era compusă dintr-o cameră de zi combinată cu o bucătărie şi un dormitor. Pardoseala era din piatră, pereţii tencuiţi grosolan, dar era întuneric şi răcoare, după cum se şi intenţiona să fie.

— Probabil că el e mai sus, spuse ea.

Ridică capacul de lemn al unui răcitor, scoase o sticlă de vin alb şi aduse două pahare. Se întoarseră afară şi se alezară pe o bancă proptită de perete. De undeva de jos, se auzea în depărtare dangătul cavernos al unui clopot.

— Ăsta-i berbecul cel mai bătrân, Hercule, spuse ea. Conducătorul haitei, sau cum se zice, turmă?

Îi umplu lui paharul, apoi pe al ei şi privi jos, în vale.

— E ceasul zilei care-mi place cel mai mult. De pretutindeni parcă se prelinge foc.

Se răsuci scurt spre el şi îi zâmbi, iar el îşi dădu seama brusc, de parcă ar fi descoperit pentru prima oară, că era frumoasă.

— Aici au trăit odată oameni, spuse el. Într-o altă lume. Acum nu mai trăiesc. Dar a rămas ceva din ei. Cred că asta încearcă să reconstituie bătrânul tău Louis.

Ea se aşeză pe iarbă în faţa lui, cu gleznele încrucişate.

— Acum ce o să se întâmple, Martin?

— Cu noi?

Ea scutură din cap cu un fel de nerăbdare.

— Nu. Cu tine.

— Păi, mai întâi trebuie să mă ocup de Frank Barry. Ăsta e de fapt scopul acestei aventuri.

Ea clătină din cap.

— Lasă-l în pace, Martin. Nu câştigi nimic. E un cadavru viu. Săptămâna viitoare sau la anul tot o să se termine cu el.

Dădu din umeri.

— Undeva, îl aşteaptă cineva. Probabil că ştie şi el asta.

— Foarte probabil, dar aş prefera să fiu eu acela.

Brosnan era cât se poate de calm, nu se citea nici un fel de emoţie pe fapt lui.

— E o chestiune care mă priveşte numai pe mine, dar poate ştii...

— Norah?

Ea clătină din cap.

— Mi-ai vorbit mult despre ea, îţi aminteşti? După cum îi era felul, ar fi fost ultima persoană care ar fi dorit ca tu să perseverezi în treaba asta.

— Poate, spuse Brosnan, dar Norah a fost întotdeauna prea bună pentru viaţa asta. N-a reuşit să descopere lucrul cel mai important.

— Şi care e acesta?

— Că nu e vorba numai de ticăloşi ca Frank Barry şi că majoritatea oamenilor te trădează într-un fel sau altul, până la urmă. E o realitate.

Când spuse asta, se simţi o oarecare amărăciune în glasul lui. Anne-Marie zise:

— Oameni ca mine, vrei să spui sau ca Liam sau ca Jean-Paul?

Îşi puse jos paharul cu grijă, încercând să-şi stăpânească furia.

— Dar Martin Brosnan, care a târât după el un om bătrân de pe Insula Belle, când i-ar fi fost mult mai uşor să evadeze singur?

— Îi datoram acest gest, spuse Brosnan. Am împărţit patru ani aceeaşi celulă. M-a susţinut cu isteţimea, cu umorul şi cu înţelepciunea lui.

Râse aspru.

— Culmea ironiei, nu? Un gangster care şi-a petrecut aproape toată viaţa de partea greşită a legii şi totuşi are virtuţi reale.

Ea se ridică şi se duse la marginea râpei şi se uită din nou jos în vale. Când se întoarse, era mai calmă.

— Bine, hai să schimbăm subiectul Frank Barry. După asta, ce mai urmează?

— Nu ştiu, spuse el. Probabil Irlanda. Singurul loc unde sunt în siguranţă.

— Ca să iei de la capăt lupta aceea atât de importantă pentru tine? Viaţa mea pentru Irlanda! Împuşcături în noapte... Şi chiar nu vrei să încetezi niciodată?

— Vrei să spui că atât ne-a mai rămas? Când am luat, în noaptea aceea, la Belfast, o armă în mână, în acea primă noapte, încercam să opresc oamenii să ucidă alţi oameni. După aceea, m-am trezit angajat pe o cale fără întoarcere. Ţii minte ce a spus Yeats? O jertfă prea îndelungată poate să prefacă inima într-o stană de piatră.

Clătină din cap.

— Prea mult sânge, iubita mea, prea mulţi morţi. Nimic nu merită acest preţ. Nu mai lupt pentru nici o cauză.

— Şi ce-ai să faci?

— Ţi-am spus vreodată că familia mea se trage din Kerry? Acum câţiva ani am cumpărat o fermă acolo. Sunt mai ales oi, ca aici.

Râse.

— Îmi plac oile fiindcă nu prea iau viaţa în serios.

— Deci ai vrea să te întorci acolo?

— E un loc minunat. Mare şi munte, iarbă verde, ploaie blânda, garduri vii de fuchsia, de un roşu incandescent în amurg. „Deorini Dei" — Lacrimile Domnului, aşa le zice acolo.

Râse încetişor.

— Şi cele mai nostime fete din Irlanda.

Se ridicase în picioare să se întindă şi descoperi că ea îl privea cu o umbră de durere în ochi. Se apropie de ea şi-i luă mâna.

— Te-ai potrivi minunat în acel decor.

O trase spre el şi o sărută pe gură. Buzele ei erau moi şi uscate şi el tremura puţin, simţind un gol în stomac de emoţie. Ea reacţiona preţ de o

clipă, apoi oftă adânc, cutremurată, şi îl împinse la o parte.

— Nu, Martin, nu vreau s-o iau de la capăt. Vezi tu, în ciuda celor ce mi-ai spus, eu nu cred că te-ai schimbat. Tu vei fi întotdeauna cioclul oficial al Mişcării. Acum hai să mergem.

Se întoarse şi porni înapoi spre motocicletă.

*

Frank Barry a coborât din avionul de Paris la aeroportul din Nisa la ora patru şi jumătate. A închiriat un Peugeot şi, după ce a verificat poziţia exactă a satului St. Martin s-a dus direct acolo. Nu i-a luat decât o oră. Cu ajutorul unui pahar de băutură şi al unui chelner vorbăreţ, de la una din cele două cârciumi ale satului, a aflat poziţia exactă a fermei lui Anne-Marie Audin. La ora şase era deja ghemuit în spatele unui zid, într-un crâng de măslini, de cealaltă parte a văii, examinând ferma prin binoclu.

Singurul semn de viaţă era fumul care se ridica drept în sus dintr-unul din coşuri, în aerul nemişcat. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă. Peste vreo cincisprezece minute, uşa se deschise şi Liam Devlin păşi agale afară, în curte.

— Ia te uită, spuse Barry în şoaptă.

Auzi un uruit undeva, în depărtare, îşi dădu seama că era un motor care se apropia, plimbă binoclul pe panta dealului de deasupra casei de la fermă şi descoperi motocicleta.

La prima vedere i s-au părut a fi doi bărbaţi, Anne-Marie având cozorocul şepcii tras peste ochi, iar faţa bărbatului din spate nu se putea distinge. Motocicleta intră în curte şi se opri. În momentul când Devlin veni spre ei, Anne-Marie îşi scoase şapca, scuturându-şi părul de sub ea, iar Brosnan se opri să-şi aprindă o ţigară, permiţându-i lui Barry să-i vadă clar faţa.

Barry râse, străbătut de un sentiment de profundă plăcere pe care nu şi-l putea explica nici lui însuşi.

— Doamne, ocroteşte-ne, spuse el în şoaptă, dar ai reuşit iară, Martin, ticălosule!

Intrară toţi trei în casă. Barry aşteptă un timp, apoi se ridică şi se duse înapoi pe drum, în locul unde-şi lăsase Peugeotul.

*

— Care-i următoarea noastră mişcare? îl întrebă Brosnan pe Devlin.

Era după masa de seară şi şedeau în lumina lămpii, lângă foc şi fumau. Prin uşa întredeschisă se auzea cum Anne-Marie făcea treabă în bucătărie.

— O singură mişcare e posibilă, spuse Devlin. Luăm legătura la Paris cu omul lui Barry din KGB, individul acela, Romanov.

— Nu cred că putem să ne ducem să batem la uşa ambasadei sovietice.

— Nici nu-i nevoie. Ferguson mi-a dat ambele lui adrese: din oraş şi de la ţară. Are un apartament pe bulevardul St. Germain.

— Atunci aşa rămâne, spuse Brosnan. Plecăm mâine la Paris.

Anne-Marie intră cu o tavă cu ceai şi cafea, taman la timp ca să audă vorbele lui şi răspunsul lui Devlin;

— Doamne Dumnezeule, Martin, dar nici nu ne laşi să răsuflăm un pic!

— Nu văd ce rost ar avea să mai pierdem vremea aici, îi spuse Brosnan.

— Arde de nerăbdare să ajungă la înmormântare, zise Anne-Marie şi se întoarse în bucătărie.

Devlin spuse:

— Dacă tot nu se mai poate face nimic, să-ţi aduc instrumentele.

Ieşi. Brosnan îşi turnă ceai şi îl bău cu evidentă plăcere, fiind un lux ce-i fusese refuzat pe Insula Belle. Îşi turna cea de a doua ceaşcă, când Devlin se întoarse cu un mic geamantan pe care-l puse pe masă şi-l deschise.

— Un cadou oferit la despărţire de Jean-Paul Savary. Eu n-am luat cu mine de la Londra nici un articol de fierărie. Era prea riscant la vamă.

În geantă se aflau două Browninguri, un revolver Smith and Wesson cu ţeava scurtă şi un Mauser sinistru cu o surdină bulbucată.

— Foarte interesant, spuse Brosnan şi luă în mână Mauserul.

— Îmi trezeşte amintiri, îi spuse Devlin. E model 1932. Creat special pentru agenţii contraspionajului german. Cu magazie de zece cartuşe.

Brosnan băgă mâna în geamantan şi scoase o vestă fără mâneci, a cărei suprafaţă de nailon lucea în lumina lămpii.

— Vestă antiglonţ?

— Este ceea ce numim noi modelul extra, pentru cel care are de toate, îi spuse Devlin. Confecţionată de firma Wilkinson Sword. E din nailon şi titaniu. Jean-Paul mi-a spus că poate opri un glonţ de Magnum de 0,44 ţoli, tras de aproape.

— Foarte impresionant, spuse Anne-Marie din uşă. Deci pleci iarăşi la război?

Brosnan spuse calm:

— Cred că acum o să trag un pui de somn. Să plecăm mâine cât mai devreme.

— E-n regulă, spuse Devlin.

Brosnan trecu pe lângă Anne-Marie fără să-i vorbească. După ce el plecă, ea veni spre masă, închise furioasă geamantanul şi se aşeză.

— Ţi-am spus să nu încerci să ţi-l închipui altfel decât este, spuse Devlin.

Ea clătină din cap.

— E schimbat, Liam. E altfel decât mă aşteptam.

— Fetiţo dragă, în primul rând n-a fost niciodată aşa cum ţi l-ai imaginat tu. Eroul crunt care s-a repezit fără a sta pe gânduri dinspre trestii, în Vietnam, ca să te salveze, era un om la fel de plin de defecte şi de supus greşelilor ca noi toţi. Fotografiile pe care le-ai făcut tu în decursul anilor arătau numai suprafaţa lucrurilor. Asta-i pericolul meseriei tale.

— Nu l-am înţeles niciodată cu adevărat, spuse ea. Acum îmi dau seama.

— Un reportaj bun pentru pagina centrală, spuse Devlin. Iar aparatul de fotografiat îl răsfaţă. Întotdeauna l-ai făcut să arate bine.

— El cu trandafirii lui blestemaţi, spuse ea cu amărăciune. Ăsta e încă un lucru pe care nu l-am înţeles niciodată. Să intri cum a intrat el atunci în biroul comandantului, la cartierul general al armatei din Lisburn, şi să laşi un trandafir în loc de o bombă, de parcă ai vrea să spui că Brosnan a fost acolo. Jocuri de copii.

— Nu ştiu, spuse Devlin. Probabil că în parte vorbeşte poetul din el. Un iubitor al acelui *beau geste,* cum îi spun francezii. Dar e mai mult de atât. Indienii de şes din America, indienii Sioux şi Cheyenne, aveau o variaţiune interesantă pe tema războiului. Cel mai mare act de vitejie pe care-l putea face un războinic era să se apropie în timpul bătăliei atât de mult de un adversar încât să-l atingă cu un băţ. Aceasta era adevărata măsură a vitejiei unui om şi nu faptul dacă îşi ucidea sau nu adversarul.

— Şi crezi că asta făcea el cu trandafirii lui? Spunea: „Priviţi cât de viteaz sunt?".

— Nu, spuse Devlin cu gravitate. Cred că ceea ce spunea el de fapt era: „Puteam să te ucid, dar n-am făcut-o, aşa că n-ar fi rău să ne mai gândim. Să găsim o altă cale".

— Nu ştiu, Liam.

Se ridică obosită.

— E ceva prea complicat pentru mine şi el e la fel de complicat. Mă duc să mă culc.

Îl sărută pe frunte şi ieşi.

*

În spatele faţadei aurite a Coastei de Azur, lumea interlopă a Nisei este la fel de dură şi de nemiloasă ca aceea a Parisului sau a Marsiliei. Barry ştia asta. Adresa pe care i-o dăduse Romanov se dovedi a fi adresa unui bar de noapte dintr-o străduţă dosnică, nu departe de port, al cărei patron era un individ numit Charles Chabert.

Era un bărbat scund, care părea surprinzător de civilizat, cu mustaţă şi cu ochelari cu rame aurite. Costumul de culoare închisă avea o croială impecabilă şi era la fel de sobru ca întreaga lui înfăţişare. Coniacul lui era de asemenea excelent şi Barry zâmbi în semn de apreciere, după ce sorbi puţin din el.

— Forţă, spuse el. Atât îmi trebuie. Legătura mea din Paris m-a asigurat că sunteţi omul cel mai potrivit pentru a mă ajuta.

Chabert confirmă din cap.

— E adevărat că am o anumită reputaţie în acest sens, monsieur. Câţi oameni vă trebuie?

— Trei.

— Împotriva a câţi oameni?

— Doi.

Chabert se arătă surprins.

— Cu dumneavoastră fac patru. Chiar e nevoie de atâţia?

— Pentru cei doi la care mă gândesc eu, da.

— Înţeleg. Sunt atât de grozavi?

— Aşa s-ar zice. Am nevoie de ei mâine, la prima oră. E treabă numai de o dimineaţă. Vă dau douăzeci de mii de franci.

— S-ar putea să se şi tragă?

— Categoric. Chabert dădu din cap.

— Înţeleg. În acest caz, preţul va fi treizeci de mii. Patruzeci, adăugă el, ca să includă şi onorariul meu.

— S-a făcut.

Barry zâmbi vesel şi întinse mâna.

— Încă ceva, eu sunt şeful. Explicaţi-le treaba asta. N-am nevoie de cowboy.

— Dar, bineînţeles, monsieur. Sunt oamenii mei. Fac tot ce le spun eu.

Ridică telefonul interior şi spuse:

— Trimite-i pe Jacaud, Leboef şi Deville în biroul meu.

— Parcă ar fi un trio de cabaret, spuse Barry.

— Chiar asta şi sunt într-un fel. Excelenţi actori profesionişti. Să vă mai dau un coniac.

O clipă mai târziu, se auzi o bătaie în uşă, uşa se deschise şi trei bărbaţi intrară unul după altul. Rămaseră la perete, aşteptând. În ciuda costumelor bune de pe ei, lui Barry i-a fost de ajuns să se uite la feţele lor ca să-şi dea seama că erau exact ceea ce căuta.

— Sunteţi mulţumit, monsieur?

— Absolut.

— E în regulă, atunci poate veţi fi amabil să plătiţi acum. Banii înainte, aceasta e politica la care ader întotdeauna foarte strict. Viaţa este, la urma urmelor, o chestiune nesigură şi toţi suntem vulnerabili, chiar şi dumneata prietene, mai ales când eşti implicat într-o afacere ca asta.

Barry, care venise pregătit, graţie lui Romanov, râse şi scoase un teanc gros de bancnote din buzunarul interior.

— Să ştii că-mi placi, bătrâne, zău că-mi placi, spuse el şi începu să numere suma cuvenită în bancnote de câte o mie de franci.

*

Devlin se trezea în general în zori, fiind un obicei de ani de zile, dar a doua zi de dimineaţă dormi mai mult şi când deschise ochii descoperi că era opt şi jumătate. Se sculă repede, făcu un duş şi se îmbrăcă.

Ezită la vederea vestei antiglonţ, apoi se hotărî s-o încerce şi şi-o puse pe sub cămaşă. Întrucât avea vreo opt kilograme, îi simţea greutatea, dar i se potrivea perfect şi nu era prea incomodă.

Când intră în bucătărie, îl găsi pe Brosnan stând la masă şi mâncând jumări de ouă. Anne-Marie, care era la plită, se întoarse cu faţa spre el. Arăta obosită, cu cearcăne sub ochi, de parcă ar fi dormit prost.

— Ai apărut? Vrei nişte ouă?

Devlin clătină din cap.

— De ani de zile nu mănânc dimineaţa. Dar aş bea o ceaşcă de ceai.

Se aşeză în faţa lui Brosnan.

— Cum te simţi în această frumoasă dimineaţă?

— Cum nu se poate mai bine, spuse Brosnan. E pentru prima oară când mi se întimplă asta după mulţi ani.

Se întinse peste masă şi-i descheie cămaşa lui Devlin, dând la iveală vesta.

— Aveai un nasture desfăcut. De ce porţi asta?

— A, m-am gândit s-o încerc, îi spuse Devlin. Ar trebui să ţi-o încerci şi tu. E amuzant.

Înghiţi ceaiul pe care i-l oferi Anne-Marie şi se ridică.

— Când plecăm?

— Când doreşti. Cum mergem, cu maşina sau cu avionul?

— Cu maşina o să dureze o veşnicie. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să fie mai sigur. Trebuie să ţinem seama de faţa ta.

— Eu am murit, spuse Brosnan. N-o să se uite nimeni la mine cu atenţie şi fotografia din ziar e de acum şase ani. Şi, în plus, atunci aveam părul scurt. Îmi pun nişte ochelari de soare şi n-am treabă.

— Bine, spuse Devlin. Atunci luăm avionul. Pregăteşte-te. Eu mă reped până în sat să dau un telefon.

— Lui Ferguson?

— Poate are de comunicat ceva important.

— Dacă e ceva despre Barry, sunt de acord.

Devlin se întoarse spre Anne-Marie.

— Dacă-mi dai voie, iau Citroenul.

Ea îi dădu cheile.

— Un lucru să ştii, Liam. Când plecaţi, plecaţi fără mine.

— Înţeleg.

Se uită la Brosnan care era preocupat de mâncare.

— Cum crezi tu că e mai bine, fată dragă.

Îi ţinu mâna o secundă, se întoarse şi ieşi.

*

Barry plecă de la Nisa cu Peugeotul, urmat de cei trei gangsteri aflaţi într-un microbuz pe care era imprimat numele unei cunoscute companii electrice din Nisa. Înainte de St. Martin traseră într-o parcare. Jacaud se dădu jos din microbuz şi deschise capota, prefăcându-se că umblă la motor. Barry intră în sat. Nu era sigur care va fi următoarea mişcare. Oricum, nu avea de gând să se ducă direct la fermă. Pe drumul acela îngust, ar fi imediat văzuţi urcând dinspre sat.

Dilema lui se rezolvă, căci în momentul când opri lângă biserică îl văzu pe Devlin la volanul Citroenului, apoi coborând ca să-şi ia benzină de la benzinăria aflată puţin mai încolo pe stradă.

Barry coborî din Peugeot, se strecură în biserică, lăsă uşa puţin deschisă şi rămase la

pândă.

*

Devlin ieşi de la benzinărie, întoarse maşina şi parcă sub un copac. Coborî şi traversă spre cârciuma de vizavi. Tânăra de acolo spăla cele şase mese şi scaunele puse afară.

— Bună dimineaţa, monsieur, spuse ea. Doriţi o cafea?

— Nu pun eu gura pe porcăria aia, îi spuse Devlin, dar dacă îmi poţi oferi o ceaşcă de ceai, mi-ar prinde bine după ce dau un telefon.

— Deocamdată foloseşte tata telefonul, face comanda săptămânală la Nisa. Nu durează mult. Pot să vă aduc ceaiul în timp ce aşteptaţi.

— De ce nu?

Devlin îşi aprinse o ţigară şi se aşeză cu faţa spre soarele dimineţii.

*

În biserică era linişte, aerul rece era încărcat de mirosul luminărilor care pâlpâiau şi al tămâiei; jos, lângă altar, Fecioara Maria părea că se desprinde plutind din întuneric, cu un zâmbet vag, încremenit pe chip. Nu aştepta nimeni lângă confesional. Locul părea pustiu, apoi Barry văzu un băiat îngenuncheat lângă altar, rugându-se. Se ridică, se închină şi se îndreptă spre uşă.

— Îl căutaţi pe paroh, monsieur? Nu e aici. A plecat la Vence. Avea doar vreo nouă, zece ani şi Barry îi ciufuli părul şi zâmbi.

— Nu, urmăresc un prieten. Îi vezi pe omul acela de la cârciumă?

— Îl văd, monsieur.

— Ştii ceva? spuse Barry. Hai să-i jucăm o festă.

— O festă, monsieur?

— Exact. Te duci la el şi-i spui că preotul vrea să-i vorbească. Apoi, când o să intre şi o să mă vadă, o să aibă o surpriză.

Îşi scoase portofelul şi extrase din el o hârtie de zece franci. Băiatul făcu ochii mari.

— Pentru mine, monsieur?

Barry i-o vârî în buzunar.

— Hai, şterge-o şi ai grijă să nu mă dai de gol.

Devlin stătea la soare cu ochii închişi şi nu-l simţi pe băiat apropiindu-se decât atunci când acesta îl trase de mînecă.

— Monsieur, spuse băiatul sfios.

— Ce e, fiule?

— Preotul din biserică, monsieur.

Făcu un gest vag cu mâna.

— M-a rugat să vă chem.

— Preotul? zâmbi Devlin bine dispus. Dar nu-l cunosc. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu, monsieur, a arătat spre dumneavoastră. A spus domnul de la masă şi sunteţi singurul client.

Devlin se uită în jur.

— Aşa e, e adevărat. Bine, hai să vedem ce doreşte.

Încercă să-l ia de mână pe băiat, dar acesta se întoarse şi o luă la fugă. Devlin dădu din umeri, traversă strada, trecând pe lângă Peugeot şi urcă treptele. Se opri, precauţia lui instinctivă, rezultatul a mulţi ani de viaţă plină de risc, îndemnându-l să bage mâna în buzunar şi să pipăie patul Browningului.

După soarele strălucitor de afară, în biserică era întuneric. Rămase lângă uşă, aşteptând şi cineva şopti răguşit în franceză.

— Aici, monsieur Devlin.

Distinse sutana şi o siluetă imaterială în semiobscuritate.

— Ce este? întrebă el şi înaintă.

— Un mesaj din partea lui Jacques Savary, monsieur. Poftiţi aici.

Preotul intră în confesional, trase perdeaua şi Devlin intră în cealaltă despărţitură şi se aşeză. Toată povestea părea acum foarte logică, căci la urma urmelor Savary şi fiul lui erau singurii care ştiau unde se află ei.

Se auzi mişcare în cealaltă despărţitură şi vocea rosti:

— Ai ceva de mărturisit, fiule?

— Am păcătuit cât se poate de grav, părinte, e adevărat, dar ce-i cu Savary?

— N-are decât să putrezească în iad în ceea ce mă priveşte, Liam, bătrâne, împreună cu tine.

Ceska din mâna dreaptă a lui Barry scuipă de două ori, gloanţele pătrunseră prin grilajul dintre cele două despărţituri, îl atinseră pe Devlin şi îl izbiră de partea laterală a confesionalului. O fracţiune de secundă se luptă să respire, apoi se lăsă beznă totală.

Barry trase perdeaua şi se uită în jos la trupul prăbuşit într-un colţ.

— Toate datoriile sunt plătite, Liam, spuse el în şoaptă.

Îşi trase peste cap sutana pe care o împrumutase de la vestiar, o azvârli într-o stranã, trase la loc perdeaua peste Devlin şi ieşi.

*

Spre deosebire de Devlin, Brosnan şi-a pus vesta din nailon şi titaniu peste cămaşă. Nu arăta rău deloc. De fapt, se potrivea foarte bine cu blugii. Îşi puse haina de pânză şi îşi strecură unul din Browninguri în buzunarul din dreapta. Mauserul intră în centură, la spate, lipit comod de spinare.

Zâmbi, amintindu-şi că Devlin îl învăţase cum să-l pună. Luă revolverul Smith and Wesson cu ţeavă scurtă, îl cîntări în palmă şi intră în baie.

Găsi o rolă de leucoplast în dulăpiorul de deasupra chiuvetei, rupse o bucată din el şi îşi prinse pistolul de partea din interior a piciorului stâng, chiar deasupra gleznei, acoperindu-l apoi cu şoseta.

Când intră în bucătărie, radioul mergea, dar nu era nici urmă de Anne-Marie. O găsi stând pe o bancă afară, în soarele dimineţii, cu ochii închişi. Veni spre ea şi se opri, neştiind ce să spună. Privind în jos, văzu Citroenul urcând serpentinele.

— Vine Liam, spuse el.

— Da?

Brosnan se sprijini de zid.

— Mai pictezi?

— Da, spuse ea. Acum fac numai acuarele. Am renunţat la ulei.

— Devlin mi-a spus odată că orice prost poate picta în ulei, dar că trebuie să fii pictor adevărat ca să stăpâneşti arta acuarelei.

În spatele lui, Citroenul intră în curte şi ea îşi ţinea încă ochii închişi.

— Du-te Martin. Hai, du-te.

Brosnan se întoarse spre Citroen, iar Jacaud se aplecă în afară pe geam şi îi puse revolverul între ochi. Frank Barry se ridică de pe bancheta din spate, deschise portiera cu piciorul şi ieşi cu Ceska în mână.

*

Microbuzul trase în curte. Leboef şi Deville coborâră.

— Să mă uit dacă e înarmat, monsieur? întrebă Jacaud.

— Cred că putem fi siguri de asta.

Jacaud dădu la iveală Browningul din buzunarul din dreapta al lui Brosnan.

— Unde-i Liam? întrebă Brosnan.

— Nu m-aş mira să fie în iad. Când l-am văzut ultima oară părea mort de-a binelea.

Anne-Marie spuse:

— Nu, nu se poate.

Brosnan făcu un pas înainte, începând să ridice mâinile.

— Nenorocitule! spuse el.

Jacaud îl izbi peste rinichi cu ţeava pistolului, Brosnan urlă şi căzu pe un genunchi.

— Acolo ţi-e locul, spuse Barry, şi-i făcu semn din cap lui Jacaud. Mai caută-l o dată. Întotdeauna a fost un tip şmecher. Din câte îmi amintesc îi plăcea să-şi vâre unul în centură, la spate.

Jacaud găsi Mauserul şi i-l întinse.

— Urât! spuse Barry şi i-l dădu înapoi lui Jacaud. Dar cam demodat pentru mine. Acum hai să ne ocupăm de fată.

Anne-Marie încercă să fugă, dar Leboef şi Deville o înşfăcară fiecare de o parte şi o trântiră de maşină. Brosnan îşi ridică privirea, gâfâind:

— Ce-aveţi cu ea?

— O să te gândeşti la asta în iad, Martin.

Jacaud spuse:

— O ucidem? .

Pentru o secundă Barry o văzu parcă pe Jenny Crowther clătinându-se şi căzând în faţă în timp ce glontele o lovea în spate. Spuse furios:

— Nu, să n-o ucideţi, fir-ar să fie! Mă ocup eu personal de ea.

Scoase o cutie neagră de plastic din buzunar, o deschise şi luă din ea o seringă de unică folosinţă, gata umplută.

— Martin, nu mă deranjează dacă tu îi ţii de urât lui Devlin, dar în ce o priveşte pe prietena ta, ar fi păcat de ea.

Anne-Marie ţipă când acul îi pătrunse în braţ. După câteva secunde se prăbuşi şi Barry o împinse pe bancheta din spate a Citroenului şi aruncă o pătură peste ea.

— O să doarmă ca un bebeluş până la Paris.

— Droguri, spuse Brosnan printre dinţii încleştaţi, exact stilul tău.

Barry se încruntă.

— Hai, termină, bătrâne. O să doarmă ca un bebeluş zece ore, apoi o să se trezească fără s-o doară măcar capul.

Se urcă în Citroen şi porni motorul. Jacaud spuse:

— Ce facem cu el?

— Oficial e deja mort, spuse Barry. Deci răspunsul cred că este clar.

— N-ai curajul s-o faci tu însuţi, Frank? spuse Brosnan. Să te uiţi în ochii mei în momentul când apeşi pe trăgaci sau poate că preferi să mă întorc cu spatele?

Jacaud şi Deville îl ţinură la pământ în timp ce el se împotrivea şi Barry râse:

— Întotdeauna m-ai dispreţuit, Martin. Nu eram la înălţimea ta şi a cauzei tale blestemate. Până la urmă tu eşti cel îngenuncheat în mocirlă şi aşa vreau să-mi amintesc de tine. Nici măcar nu meriţi să te ucid eu însumi.

Porni maşina. Jacaud şi Deville îl ridicară pe Brosnan în picioare şi îl traseră, ţinându-l fiecare de o parte, până Ia şopron, urmaţi de Leboef. Îl îmbrânciră cu brutalitate, făcându-l să cadă iarăşi în genunchi.

Leboef se duse în cealaltă parte a şopronului să examineze o căruţă veche.

— Ce rablă! spuse el.

Deville se rezemă de perete, lângă uşă, şi Jacaud înainta cu Mauserul în mână. Brosnan se ridică, se duse clătinându-se spre o bancă veche aşezată la perete şi se prăbuşi din nou.

— Deci ăsta e sfârşitul, spuse el.

Jacaud dădu din umeri.

— Trebuia să rămâi acasă, prietene.

— Aşa s-ar părea.

Brosnan se aplecă, gemând de durere şi puse mâna pe patul revolverului Smith and Wesson pe care şi-l fixase cu atâta grijă în partea din interior a piciorului stâng. Gemu din nou şi se lăsă pe un

genunchi. Jacaud se apropie, îl înşfăcă pe Brosnan de păr şi îi dădu capul spre spate, exact în clipa când acesta îşi desprinse revolverul şi dintr-o singură mişcare trase în inima lui Jacaud.

Forţa împuşcăturii la o distanţă atât de mică îl săltă pe Jacaud de pe picioare, trântindu-l apoi la pământ. În aceeaşi clipă, Brosnan îl împuşcă pe Leboef în spate, înainte ca acesta să se poată întoarce, pulverizându-i şira spinării şi izbindu-l de căruţă, cu capul înainte.

La uşă, Deville urla, încercând să-şi scoată pistolul, deja prea târziu, în momentul când pistolul lui Brosnan ţinti spre el. Cel de-al treilea glonte al lui Brosnan îl nimeri în mijlocul frunţii şi Deville căzu pe spate, în curte.

Se lăsă tăcerea. Brosnan rămase acolo o clipă, nemişcat, cu picioarele desfăcute, în echilibru perfect, cu revolverul pregătit. Era parcă alt om, cu totul altă fiinţă omenească.

După o clipă, îşi vârî arma în buzunar şi îşi recuperă Mauserul şi Browningul de la Jacaud. Apoi se îndreptă spre motocicleta Montesa, o dădu jos de pe cric, o porni furios cu piciorul, traversă uruind curtea şi o luă pe drumul spre St. Martin.

13

Devlin îşi veni în fire la auzul unei voci insistente şi simţind o mână care-l scutura:

— Monsieur, aţi păţit ceva?

Deschise ochii şi văzu un bătrân preot aplecat asupra lui. Se simţea de parcă fusese lovit cu picioarele de mai multe ori pe tot corpul. Îşi trecu mâna peste zona unde era inima şi găsi într-o gaură a cămăşii, implantat în vestă, unul din gloanţele trase în el de Barry.

— Aţi băut? întrebă preotul.

— Nici o picătură, părinte, răspunse Devlin izbutind să zâmbească. Mirosiţi-mi răsuflarea. O

criză de malarie, atâta tot.

— Malarie? spuse preotul uimit, în timp ce Devlin se ridică aranjându-şi părul.

— M-am molipsit la tropice cu ani în urmă. Mă mai apucă şi acum câte o criză, în cele mai neaşteptate locuri.

Se îndreptă spre uşă şi, descoperind că îl doare când respiră, când ajunse afară se rezemă de perete, la capătul scării. Brosnan apăru pe motocicletă chiar în acel moment şi frână lângă Citroenul parcat la picioarele scării.

Devlin spuse:

— Cum naiba a ajuns ăsta aici? Eu l-am lăsat sub copac, lângă cârciumă.

— L-a luat Frank Barry şi a venit cu el la fermă. Eu am crezut că erai tu, Liam. Ne-a luat efectiv prin surprindere.

— Şi pe mine la fel. A tras de două ori în mine în biserică şi m-a nimerit în inimă.

Devlin scoase glontele din vestă şi-l ţinu în sus.

— Doamne, Martin, ce invenţie minunată! M-a făcut să-mi pierd un pic cunoştinţa, atâta tot. Trebuie să-l văd mort pe nemernicul ăla.

— Mai întâi trebuie să-l văd eu mort, spuse Brosnan. A luat-o pe Anne-Marie.

— Ce-a făcut?! Devlin rămase perplex.

— Atunci cum de te-a lăsat în viaţă?

Brosnan îi explică. După ce termină, Devlin spuse:

— Deci s-a întors aici, a transferat-o pe Anne-Marie în maşina lui şi a întins-o. Dacă stau să mă gândesc, mai era o maşinâ aici când m-am dus spre biserică.

— Îţi mai aminteşti ce marcă era?

— Cred că un Peugeot. O maşină închisă.

— Bine, hai după el.

Brosnan se întoarse să coboare treptele şi Devlin se repezi după el.

— Stai puţin, Martin. Încotro mergem?

— La Paris. Când i-a făcut injecţia i-a spus că o va face să stea liniştită până la Paris.

— Foarte bine, dar pe ce drum a luat-o? La opt kilometri de aici, înspre nord, ai de ales între trei drumuri separate prin Alpi, spre Lyon. Sau s-ar putea s-o scurteze pe şoseaua de pe coastă care merge de la Cannes la Avignon. Şi dacă vrei îţi mai spun câteva variante.

Brosnan dădu cu piciorul în maşină, de ciudă.

— De ce naiba a luat-o? Pentru ce?

— O toană de moment. Poate că a vrut doar ca tu să ştii, în clipa în care erai pe moarte, că ea e în mâinile lui. Ca atunci când smulgi aripioarele unei muşte. Un singur lucru e sigur în toată treaba asta. Se îndreaptă spre Paris şi Parisul înseamnă Romanov. Dacă prindem un avion de la Nisa, vom ajunge acolo înaintea lui. El trebuie să meargă până la capăt cu maşina; n-are încotro fiindcă e cu Anne-Marie.

— Să mor că ai dreptate, spuse Brosnan. Hai să ne urnim.

— Încă nu.

Devlin încercă să-şi îndrepte spinarea dureroasă.

— Mai rămâne de dezlegat un mister. De unde naiba a aflat Frank Barry că suntem aici? Mai lasă-mă cinci minute să-l sun pe Ferguson.

*

Receptorul îl ridică Harry Fox. Ascultă o clipă, apoi se întoarse spre Ferguson:

— Devlin, sir.

— Dă-mi-l.

Ferguson îi smulse receptorul din mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Devlin, pe unde-ai umblat?

— Lasă asta acum. Poţi să-mi explici cum a reuşit Frank Barry să dea de urma mea şi a lui Brosnan la ferma lui Anne-Marie din St. Martin?

— Brosnan ai spus? întrebă Ferguson uimit. Dar credeam că e mort.

— Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în ziare. Dar spune-mi de Barry. Nemernicul tocmai a încercat să mă omoare. Acum a şters-o la Paris cu Anne-Marie Audin.

Ferguson spuse:

— Uite ce e, Devlin, e o treabă greu de explicat. Mă tem că cineva de aici a trăncănit. Cineva a transmis informaţii celor din KGB de la Londra.

— Referitor la mica noastră afacere?

— Mă tem că da. Presupun că detaliile i-au fost transmise lui Romanov la Paris şi bineînţeles că el l-a alertat pe Barry.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Devlin. Aşa eficienţă zic şi eu. Aşa s-a clădit Imperiul Britanic. Te rog să mă scuzi, dar o să închid telefonul.

— Dar, Devlin, spuse Ferguson zorit, ce-ai de gând să faci?

— Păi nu prea avem de ales, nu crezi? Ne ducem la Paris să discutăm cu colonelul Nikolai Romanov.

Ieşi din local şi se urcă în Citroen pe locul de lângă şofer.

— Ce-ai aflat? întrebă Brosnan.

— La aeroportul din Nisa, cât poţi de repede, spuse Devlin. Îţi povestesc pe drum.

*

Barry porni pe drumul spectaculos care străbătea Alpii. La Grenoble, o luă pe şoseaua spre Lyon, oprindu-se la câţiva kilometri de la intersecţie, la o mică staţie de benzină de la marginea şoselei, ca să-şi umple rezervorul. Anne-Marie dormea liniştită pe bancheta din spate.

Bătrânul de la pompa de benzină spuse:

— Văd că doamna se simte foarte bine.

Pătura alunecase de pe ea şi Barry întinse mâna şi o înveli tandru.

— Da, mergem spre Paris. Pe un drum aşa de lung, e cel mai bun mod de a-ţi trece timpul. Pot să dau un telefon de la dumneata?

— Desigur, monsieur. Telefonul e în birou.

— Mulţumesc, spuse Barry. Ţi-aş rămîne îndatorat dacă mi-ai verifica uleiul, apa şi cauciucurile.

li răspunse Irana, după ce formă numărul special al lui Romanov de la ambasadă.

— Aici Barry. E acolo?

— O clipă.

Romanov spuse:

— Cum a mers?

— Nici că se putea mai bine. Poate că o să te mire când o să-ţi spun că domnii în chestiune mai erau încă amândoi acolo.

— Nu zău? zise calm Romanov. Şi presupun că te-ai ocupat de ei.

— Desigur. S-ar putea spune că am încheiat conturile. Ai vreo veste pentru mine?

— Da, în legătură cu afacerea de care am discutat. Am fost asigurat că nu vor fi probleme cu banii. Poţi să începi aranjamentele cât de curând doreşti.

— E-n regulă, atunci aş vrea să-mi asiguri transportul promis chiar diseară. E vreo problemă?

— Nu văd să fie.

— Atunci ne vedem la Croix, pe la zece.

Când bătrânul intră în birou, Barry puse jos receptorul.

— Cât mă costă?

— Doi cincizeci, monsieur.

Barry îi dădu banii şi mai puse jos o hârtie de cincizeci de franci.

— Asta-i pentru telefon.

— Vă rog, monsieur, dar e prea mult, protestă bătrânul.

— Prostii, spuse Barry. Deocamdată îmi merg bine treburile. Şi vreau să împart norocul meu cu dumneata.

Se instala la volan şi întoarse o clipă capul să se uite la fată. Dormea în continuare liniştită, cu trăsăturile feţei destinse, fără nici o cută. Zâmbi, o mângâie pe faţă şi porni.

*

Când sosiră la aeroportul din Nisa, Brosnan şi Devlin întâmpinară primul mare obstacol. Orarul decolărilor indica amânarea tuturor zborurilor spre Paris.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat, spuse Devlin.

Îl lăsă pe Brosnan la standul de ziare şi se duse la casa de bilete a agenţiei Air France, unde două tinere fermecătoare şi imperturbabile făceau tot posibilul să împace o coadă întreagă de pasageri furioşi.

Când îi veni rândul, Devlin spuse:

— Ce se întâmplă la Paris?

— Sunt pompierii în grevă la aeroportul Charles de Gaulle. Asta înseamnă că tipii de la Orly şi de la Le Bourget îi susţin din solidaritate sindicală.

Devlin spuse:

— Şi cât o să mai ţină comedia asta?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Ultima oară a durat douăzeci şi patru de ore, dar le place să ne ţină pe toţi pe jăratic. Ştiţi cum e, monsieur.

— Da, ştiu.

Devlin se întoarse şi se duse repede la Brosnan.

— Poate să dureze până mâine.

— Să-i ia naiba! spuse Brosnan. Mâine ar putea fi prea târziu. Va trebui să mergem cu maşina şi să tragem tare, asta e.

Îl luă pe Devlin de braţ şi îl zori spre intrare, făcându-şi loc prin mulţime, spre parcare.

*

Croix era exact aşa cum se aşteptase Barry să fie, un mic aerodrom cu un turn de control, două hangare şi trei gherete din tablă ondulată, în care îşi avea sediul un club aviatic, conform tăbliţei de la poartă.

Porţile unuia din hangare erau deschise şi afară se afla un Cessna 310. Lângă el era parcat un BMW de culoare închisă şi în momentul când Barry frână şi opri motorul, auzi nişte glasuri. Romanov şi Irana Vronski ieşiră din hangar, urmaţi de un tip scund şi negricios, în salopetă albă.

Barry cobori din maşină şi le ieşi în întâmpinare.

— Asta e? întrebă el arătând cu capul spre Cessna.

— Exact. E cel mai bun pe care l-a putut găsi Deforges într-un timp atât de scurt. El e controlorul aerodromului.

— Am putea merge în biroul meu să discutăm asupra destinaţiei? spuse Deforges.

— E-n regulă.

Barry deschise portiera din spate a Citroenului, se aplecă înăuntru, apoi se ridică cu Anne-Marie în braţe.

— Aveţi pe aici o canapea sau ceva asemănător? Prietena mea mai doarme încă.

Deforges îi aruncă o privire lui Romanov, aşteptând parcă o îndrumare, apoi dădu din umeri.

— Cred că da.

Intră înaintea lor în hangar, urmat de Barry, încadrat de Romanov şi Irana.

— Asta-i fata aceea, Audin? E o nebunie! Ce-ai de gând să faci cu ea?

— S-o iau cu mine.

Ajunseseră la un birou cu pereţii de sticlă şi Deforges mai deschise o uşă şi-i introduse într-o cămăruţă în care se aflau o chiuvetă şi un pat acoperit cu pături cazone.

— Puteţi folosi patul acesta.

Ieşi şi Barry o aşeză pe Anne-Marie pe pat. Irana se aplecă deasupra ei şi-i puse mâna pe frunte.

— Când se va trezi?

— Peste o oră.

— Dar ce joc e ăsta, Frank? întrebă Romanov.

— N-am avut încotro, ori o omoram ori o luam cu mine şi nu m-am priceput niciodată să lichidez femei.

— Eşti nebun!

— Mi s-a mai spus.

— N-ai destule pe cap fără s-o mai cari şi pe femeia asta după tine?

— Lasă-mi mie grija asta.

Barry îi mână afară pe el şi pe Irana şi închise uşa.

— Acum, ia spune, cum e cu avionul?

— E afară, pe pistă, răspunse Romanov.

— În regulă, spuse Barry. Destinaţia mea este Lake District, mai precis zona de coastă.

Deforges scotoci în sertarul cu hărţi până ce găsi în cele din urmă ceea ce căuta. Barry îşi plimbă degetul peste coasta Cumberlandului.

— Aici e Ravenglass. La câţiva kilometri, spre sud, trebuie să fie o bază RAF. Da, aici este. Aerodromul Tanningley.

— Marcajul arată că nu mai e folosită, îi atrase atenţia Deforges.

— E adevărat, dar pista e perfect utilizabilă. Am văzut-o. Cât fac până acolo cu Cessna?

— Viteza lui de croazieră este de o sută şaizeci de mile, dar totul depinde de vreme. O să mă interesez la Orly.

Intră în celălalt birou şi ridică receptorul. Barry îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— M-am gândit, Nikolai, că ar fi foarte neplăcut dacă m-aş pomeni că mă aşteaptă cineva acolo. Îl ţii minte pe tânărul acela cu care m-am întâlnit pe cheiul din Morecambe?

Irana roşi furioasă, deschise gura să spună ceva, dar Romanov interveni.

— Frank, de ce vorbeşti aşa? Am încheiat un târg. Eu accept condiţiile tale. Nu vreau să mai am nici o bătaie de cap şi nici o piedică. Nu vreau decât lansatoarea de rachete.

— E-n regulă, spuse Barry. Atunci n-ai nici un motiv de îngrijorare.

Deforges se întoarse.

— Se anunţă vânt şi cer acoperit dinspre Marea Irlandei, ceea ce ar putea provoca ploaie torenţială mâine dimineaţă. Sunt şi şanse de ceaţă. În aceste condiţii, aş zice că zborul va dura patru ore şi jumătate. Poate chiar cinci. Veţi avea nevoie de lumini ca să puteţi ateriza pe o pistă ca aceea.

— Când răsare soarele?

— Puţin înainte de cinci.

— E-n ordine, atunci plec la miezul nopţii.

— Mai e o problemă, spuse Deforges. Oficial, aveţi nevoie de permisiunea de a părăsi Franţa şi totodată de a intra în spaţiul aerian englez.

Barry dădu din cap.

— Şi atunci încotro s-o iau?

Deforges privi harta câteva secunde.

— Spre aeroportul Ronaldsway de pe insula Man. E la numai şaptezeci şi cinci de kilometri de destinaţia finală, de pe coasta engleză. În ultimul moment anunţaţi-i pe cei de la controlul de trafic al aeroportului Ronaldsway că viraţi spre Blackpool. Apoi propun să vă apropiaţi de Tanningley dinspre mare, la mai puţin de şase sute de picioare altitudine. La înălţimea asta nu puteţi fi văzut pe nici un ecran radar. Desigur că s-ar putea să vă vadă cineva când veţi ateriza, dar la ora aceea nu cred să fie oameni pe acolo.

— Oricum nu contează, spuse Barry. O s-o şterg de acolo cât ai zice peşte. Hai, acum pregăteşte plecarea. Eu am de dat un telefon.

Deforges ieşi şi Barry intră în celălalt birou, închise uşa şi ridică receptorul. Irana şi Romanov îl urmăreau prin peretele de sticlă.

— Eu n-am încredere în el, Nikolai, spuse ea. Te-a mai păcălit o dată. Poate te duce iar de nas.

— Nu prea am de ales, iubirea mea. Trebuie să pun mâna pe lansatoarea de rachete.

— Ca să te mângâie pe creştet, să te avanseze general şi să te transfere la Moscova? spuse ea. Ca să fiu absolut sinceră, Nikolai, eu aş prefera să rămân la Paris.

El se încruntă, nervos.

— Te-am mai prevenit să nu vorbeşti aşa. Într-o bună zi o s-o iei razna şi o să vorbeşti aşa în faţa cui nu trebuie.

— O fac din grijă pentru tine.

— Ştiu.

O sărută pe obraz cu o afecţiune autentică.

— N-are rost să mai pierzi vremea pe aici, mai ales că eşti cu maşina ta. Întoarce-te acasă.

— Şi tu ce faci?

— Îl expediez pe Barry la miezul nopţii, apoi vin la tine.

Ea îi strânse tare mâna, îşi luă haina de blană şi plecă. Romanov îşi aprinse o ţigară, privindu-l pe Barry care era angajat într-o conversaţie cu cineva.

*

La Marsh End, Henry Salter tocmai voia să se bage în pat, când sună telefonul. Răspunse fără ezitare, pentru că atunci când te ocupi de înmormântări te obişnuieşti cu ideea că oamenii mor la orice oră din zi sau din noapte.

— Henry Salter.

— Tu eşti, bătrâne? Aici Sinclair.

Salter simţi un gol în stomac şi îşi trase un scaun să se aşeze.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Sinclair? întrebă el cu glas tremurător.

— Cum au mai mers lucrurile după ce am plecat? A fost vreo problemă?

— A fost multă poliţie la vreo treizeci de kilometri mai sus de aici, spre Wast Water.

— A, da. Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu pare să ştie.

Barry râse.

— Asta-i foarte bine, într-adevăr. Când ne-am despărţit, am spus că o să mă întorc şi aşa voi face. Ştii vechiul aerodrom de la Tanningley?

— Da.

— Voi ateriza acolo cu un avion uşor, în jur de cinci dimineaţa. Vino să mă iei cu Land-Roverul.

— Dar aerodromul acela nu mai e folosit de ani de zile, spuse Salter.

— Primeşti cinci mii de lire, bani lichizi, pentru preţiosul tău ajutor. Plec din nou peste două ore. Ce zici?

Salter se luptă cu lăcomia lui înnăscută şi pierdu.

— Voi fi acolo, domnule Sinclair.

— Ai grijă să fii, spuse Barry şi închise telefonul.

*

Devlin şi Brosnan ajunseră la Paris imediat după ora unsprezece şi se duseră direct la adresa de pe bulevardul St. Germain.

Apartamentul lui Romanov se afla la ultimul etaj al unui bloc-turn, o clădire luxoasă de o oarecare distincţie.

— Ce facem dacă nu e acasă? întrebă Brosnan.

— De unde să ştiu eu, băiete? Îl aşteptăm. Sau încercăm să forţăm broasca. Vom vedea.

Parcurseră culoarul acoperit cu o mochetă groasă şi se opriră în faţa uşii cu numărul 13.

— Unora le poartă ghinion.

Devlin apăsă pe sonerie.

După un scurt răstimp, uşa se deschise larg şi Irana Vronski spuse:

— De ce-ai întârziat, iubitule? Credeam că...

Zâmbetul i se şterse de pe faţă. Brosnan acţionă rapid, o înşfacă de falcă ţinându-i gura închisă ca să nu poată ţipa şi o împinse îndărăt, în apartament. Devlin închise uşa în urma lui.

Brosnan o aruncă pe canapea şi scoase Mauserul cu surdină.

— Chestia asta nu scoate un sunet. Dacă faci vreo prostie, îţi zbor creierii. Unde-i Romanov?

Irana respiră adânc ca să-şi vină în fire.

— Du-te dracului!

Avea pe ea un splendid capot de mătase neagră, care se desfăcu când încercă să se ridice, lăsând să se vadă ciorapii negri de mătase şi o bucăţică din portjartier. Brosnan o trânti iarăşi jos.

Devlin spuse:

— După cum e îmbrăcată, putem să presupunem că doamna îl aşteaptă cu siguranţă pe colonel să pice în orice clipă. Nu trebuie decât să-l aşteptăm.

Se aşeză în faţa ei, se servi cu o ţigară rusească dintr-o cutie aflată pe masă şi o duse la nas.

— Petarde bolşevice. Am avut odată un amic care fuma chestii de-astea. Prinsese gustul lor în timpul Campaniei de Iarnă, dar asta a fost înainte de a te naşte tu. Ştii cumva cine sunt?

— Arăţi foarte bine în poze, spuse ea calm.

— Şi amicul meu?

— Domnul Brosnan pare foarte sănătos pentru un mort.

Ceea ce era o mare greşeală şi Devlin se agăţă imediat de ea.

— Deci ori l-ai văzut, ori ai luat legătura cu Frank Barry.

Ea îl săgeta cu privirea, furioasă pe ea însăşi fiindcă fusese atât de fraieră.

— Ce vreţi de la mine? întrebă ea.

— Pentru început, o ceaşcă bună de ceai n-ar strica, îi spuse Liam Devlin.

*

Anne-Marie deschise ochii, se întinse şi rămase în pat, privind în sus spre becul de deasupra capului. Mintea îi era goală şi se întreba unde naiba se află — apoi îşi aminti de bărbaţii de la fermă, de Martin căzut în genunchi. Se ridică în capul oaselor şi-l văzu pe Barry stând la căpătâiul patului, uitându-se la ea. Era uimitor de calmă, n-avea dureri de cap, nici buimăceala de după somn.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Pe un mic aerodrom lângă Paris.

Pe o tavă, lângă el, se găseau un ibric cu cafea şi două ceşti. Umplu una din ele şi i-o întinse.

— Bea asta.

Ea ezită, el zâmbi şi luă o înghiţitură.

— Mulţumită?

Ea luă ceaşca tocmai când uşa se deschise şi intră Romanov.

— Gata de plecare oricând doreşti, Frank. Deforges a pornit motoarele.

Aruncă o privire spre Anne-Marie.

— Mai merge cu tine?

Barry o privi întrebător.

— Am de ales?

El râse şi se întoarse spre Romanov.

— Merge.

Romanov dădu din umeri şi ieşi. Anne-Marie spuse:

— Am voie să întreb care e destinaţia?

— Lake District, în Anglia. O să-ţi placă. E foarte frumos în acest anotimp. Pe urmă, dacă eşti cuminte, mergem în Irlanda. Dacă te porţi frumos, acolo îţi dau drumul.

.— Asta-i o generozitate neaşteptată. Atunci de ce mă mai iei cu tine?

— Când ajungi să mă cunoşti, îţi dai seama că sunt bun la suflet şi, în plus, în Irlanda voi fi în siguranţă. Nici englezii, nici francezii, nici nimeni altcineva nu mă poate extrăda. Eu sunt criminal politic, ceea ce e o profesiune foarte utilă în unele ocazii.

Guvernului irlandez n-o să-i placă, dar odată ajunşi acolo poţi să zbieri cât pofteşti, că tot nu schimbi situaţia.

Ea stătea întinsă, rezemată într-un braţ, uitându-se la el.

— Chiar l-ai ucis pe Liam?

— Da, spuse el. În biserica din St. Martin.

— Şi pe Brosnan?

Între ei se lăsă tăcerea.

— De ce nu şi pe mine?

El spuse:

— Amicul care a trecut pe aici acum un minut e de părere că ar trebui.

— Şi de ce n-o faci?

— Toţi avem câte o slăbiciune, draga mea, chiar şi un ticălos ca mine. Eu nu ucid femei.

Şovăi, amintindu-şi de Jenny Crowther.

— În orice caz, nu intenţionat.

— Înţeleg, spuse ea. Nu intenţionat. Asta e într-adevăr o mare mângâiere.

Barry se ridică, îşi scoase Ceska, îl încarcă, apoi puse piedica şi-l vârî la loc în buzunar.

— Tu hotărăşti.

Ceea ce însemna că n-are de ales, după cum bine ştiau amândoi.

— Pentru nimic în lume n-aş vrea să pierd o asemenea ocazie.

Anne-Marie se ridică în picioare.

— Când plecăm?

— Splendid, spuse Barry. Ştiam că o să fii înţelegătoare. Gândeşte-te numai ce reportaj ai putea scoate din asta. Acum întinde mâinile.

Scoase o pereche de cătuşe şi i le prinse la încheieturile de la ambele mâini, în faţă.

— Lumea asta e plină de capcane şi vreau să mă asigurt cât mai bine.

— Deocamdată, singurul lucru sigur este că încă nu m-ai ucis, domnule Barry, spuse Anne-Marie.

— O, voi, necredincioşilor!

Deschise uşa şi o împinse uşor afară.

*

În aerul umed se lăsase o ceaţă deasă şi deşi Deforges aprinsese luminile de aterizare nu se vedea până la capătul pistei. Romanov urmări cum avionul se întoarce şi se opreşte. Când Barry acceleră, avionul începu să ruleze înainte, umplând noaptea cu uruitul motoarelor. Începu să se înalţe şi imediat îl înghiţi ceaţa.

Deforges traversă dinspre hangar, întorcând capul ca să audă bătaia surdă a motoarelor, în timp ce Barry începea să se ridice.

— Se pricepe?

— O, da, spuse Romanov. Asta e frate cu dracu'. Noapte bună, Deforges.

Se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

*

Barry urcă până la 600 de picioare şi o luă pe ruta transmisă de turnul de control din Orly, care-l întorcea spre coasta Canalului Mânecii. Comută pe pilotul automat, vira şi îşi scoase căştile, agăţându-le de gât.

Anne-Marie şedea în mijlocul avionului, cu centura legată şi cu mâinile prinse în cătuşe în faţa

ei.

— Patru ore şi jumătate, cel mult cinci. Dacă eşti înţelegătoare ai să stai comod, dacă nu, o să stai foarte incomod. Tu hotărăşti.

Ea îşi ridică încheieturile mâinilor fără un cuvânt, iar el scoase cheia şi-i desfăcu cătuşele.

— Eşti fată cuminte, spuse el. Ai cafea, sandvişuri şi chiar şi două sticle de jumătate cu băutură, în cutia de la picioarele tale. Serveşte-te.

Se întoarse, deconectă pilotul automat şi preluă din nou comanda.

*

Se făcuse douăsprezece şi jumătate noaptea, când Romanov ajunse la apartamentul din bulevardul St.Germain. Era obosit şi zgribulit, dar simţea o mare plăcere ştiindu-se aşteptat de Irana. Îşi scoase cheia, deschise uşa şi Irana strigă în rusă:

— Fugi, Nikolai!

Romanov se pomeni privind drept în ţeava unui pistol. Apoi Brosnan îl înşfacă de guler, închise uşa cu piciorul şi-l împinse în living.

Irana şedea pe canapea, iar Devlin stătea în picioare în spatele ei. Romanov îl privi uluit în timp ce Brosnan îl percheziţiona cu dexteritate, găsind în buzunarul lui un Walther PPK pe care i-l luă.

Devlin spuse:

— Pari surprins, colonele Romanov, şi e firesc, de vreme ce ştii cine suntem.

Romanov încercă să braveze.

— Nu ştiu ce vreţi şi în orice caz nu ştiu cine sunteţi. Dacă vreţi bani, găsiţi vreo patru mii de franci în portofelul meu.

— Poţi să-i păstrezi, spuse Devlin, prietena dumitale s-a dat deja de gol. A fost surprinsă să ne

vadă, ştiindu-ne pe amândoi morţi. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru. Ai vorbit cu Frank Barry sau ai veşti de la el. Unde e?

Romanov luă o ţigară rusească din cutia de pe măsuţă.

— Doar nu vă aşteptaţi să vă răspund.

— Când a fost văzut ultima oară, era însoţit de o prietenă de-a noastră, o doamnă cu numele de Anne-Marie Audin. Suntem foarte îngrijoraţi pentru ea, colonele, spuse Devlin. Aş merge chiar până acolo încât aş spune că amicul meu pe care-l vezi aici e foarte tulburat de toată povestea asta şi el, când se înfurie, e total imprevizibil.

Romanov aruncă o privire spre faţa dură, neîndurătoare a lui Brosnan.

— Nu pot face nimic în privinţa asta.

Brosnan deschise geamurile de la terasă. Se apropie de Romanov şi-l izbi cu degetele întinse sub stern. Rusul se prăvăli pe genunchi.

Brosnan spuse:

— Puţin îmi pasă cine eşti. Nici măcar nu-mi pasă de ce parte eşti. Nu mă interesează decât s-o salvez pe fată. Ai la dispoziţie un minut — un minut ca să începi să vorbeşti. Dacă nu, te arunc de pe balcon şi, după socoteala mea, cred că suntem pe la etajul al cincisprezecelea.

Irana ţipă şi încercă să se ridice. Brosnan o împinse înapoi pe canapea şi-i spuse lui Devlin.

— Ai grijă să stea liniştită.

Îi trase lui Romanov un şut în fund, expediindu-l drept spre terasă. Irana îşi ridică privirea spre Devlin şi spuse disperată:

— Opreşte-l! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l! Vă spun eu tot ce vreţi să aflaţi.

Romanov se răsuci pe jumătate spre ea din poziţia în care era, în patru labe, clătinând din cap şi Brosnan îi trase un şut în picioare, făcându-l să cadă, îl apucă de guler şi-l târî spre fereastra deschisă.

— Nu, lasă-l, te rog!

Irana se agăţă de haina lui Devlin.

— Vreau tot adevărul. Totul.

— Promit.

Îl chemă pe Brosnan.

— E-n regulă, Martin, du-l pe bietul om în baie să se spele.

*

Romanov stătea în faţa chiuvetei studiindu-şi faţa în oglindă. Nasul îi sângera şi-l tampona uşor cu o cârpă.

— Joci dur, domnule Brosnan.

— Dar a mers, nu?

— O, da, spuse Romanov. Vechea schemă. Unul e rezonabil, celălalt e rău. Nu dă greş niciodată. Am folosit-o şi eu de multe ori. Oftă. Numai biata Irana nu ştia asta.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Irana nu ştie decât că te iubeşte.

— Da, spuse Romanov grav. Aşa s-ar părea.

Uşa se deschise şi Devlin spuse:

— Acum poţi ieşi.

Irana se ridică în picioare şi alergă în braţele lui Romanov.

— Iartă-mă, Nikolai, dar n-aş fi suportat să te văd ucis.

— Nu-i nimic.

Îi netezi părul cu mâna.

— De fapt, sunt chiar măgulit.

Devlin se întoarse spre Brosnan.

— A decolat la miezul nopţii de pe un mic aerodrom de lângă Paris şi a luat-o cu el pe Anne-Marie. Avionul e un Cessna 310.

— Care-i destinaţia?

— Lake District, în Anglia. O să-ţi explic mai târziu. Supraveghează-i în timp ce-l sun pe Jean-Paul. De data asta nu pe Ferguson.

Brosnan zâmbi.

— Ce rost are să-l mai sâcii? Acum nu mai e treaba lui Ferguson.

*

În Marsilia, la „Maison d'Or", Jean-Paul Savary număra încasările serii de la cazino, cu ajutorul administratorului barului şi, când sună telefonul, acesta ridică receptorul. Ascultă, apoi i-l întinse lui Jean-Paul.

— Pentru dumneata, şefule. Un anume monsieur Devlin.

Jean-Paul luă imediat receptorul.

— Savary la telefon.

— Cum se simte tatăl tău?

— Face plajă în Algeria. Dar tu şi cu Martin?

— Lucrurile ar putea merge şi mai rău pe ici pe colo, deşi mă îndoiesc. Ai promis orice, oricând.

— Şi am vorbit serios. Ce vă trebuie?

— Suntem la Paris. Ne trebuie un avion uşor şi un pilot care să nu pună întrebări şi să ne lase pe un aerodrom scos din uz din Lake District, în Anglia.

— Când vreţi să plecaţi?

— Chiar acum.

— Dă-mi numărul vostru de telefon. Vă sun.

— Se poate aranja?

— Prietene, Mafia corsicană poate aranja orice, exceptând poate preşedinţia.

Jean-Paul puse jos receptorul, luă o mică agendă neagră dintr-un sertar al biroului şi căută în ea. Ridică din nou receptorul şi formă un număr de la Paris.

*

Sprijinit de fereastră şi fumând o ţigară, Devlin spuse:

— M-am gândit la toată treaba asta, colonele, şi mi se pare mie că Barry şi-a cam bătut joc de dumneata.

— Da, spuse Romanov cu un ton neutru. Înclin să fiu de acord cu dumneata. Dar unde ne duce conversaţia asta?

— Credeam că acest lucru este evident. I-ai promis două milioane ca să iei în primire lansatoarea de rachete în Irlanda. Din câte am înţeles eu de la doamna care a lăsat să-i scape câteva informaţii, germanii nu prea vor să le permită aliaţilor lor americani să arunce o privire la această nouă armă, atât de minunată. De altfel e şi firesc, întrucât de la o vreme între ei nu există sentimente prea cordiale.

Romanov spuse precaut:

— Unde vrei să baţi?

— N-aş vrea să-ţi stric seara, dar dacă Frank Barry poate să scoată de la dumneata două milioane, mă gândesc că e posibil ca CIA să-i dea cinci. Sau crezi că exagerez?

Romanov şedea holbându-se la el şi Irana îl apucă de braţ.

— Te-am prevenit, spuse ea. Ţi-am spus ce fel de om este.

— Presupuneri.

Sună telefonul şi Devlin ridică receptorul. Ascultă câteva clipe, apoi spuse:

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Jean-Paul.

Se întoarse spre Brosnan.

— Un mic aerodrom cam la jumătate de ceas de mers cu maşina de la Paris, în apropiere de Brie-Comte-Robert.

— Ştiu unde e, spuse Brosnan.

Romanov spuse:

— Vreţi să continuaţi urmărirea cu avionul? Ridică din umeri. E prea târziu, amice. Barry va avea un avans de cel puţin două ceasuri faţă de voi.

— Vom vedea, îi spuse Devlin.

Brosnan spuse:

— Ce facem cu ăştia doi?

— E într-adevăr o problemă.

Devlin se uită de sus la ei, cu mâinile în buzunar.

— Bănuiesc că ai fi în stare să-l suni pe tipul ăla, Salter, şi să-l pui să-l avertizeze pe Barry că suntem pe drum, ignorând tot ce ţi-am zis?

Romanov nu răspunse, dar privirea lui spunea totul.

— Aşa m-am gândit şi eu. Martin, du-te şi caută o sfoară în bucătărie.

Brosnan ieşi şi se întoarse cu un ghem de sfoară şi o frânghie de rufe.

— E-n regulă.

Devlin se întoarse spre Irana:

— Când vine femeia de serviciu? La şapte, la opt?

Ea răspunse automat:

— La şapte şi jumătate.

— E-n ordine, deci o să vă găsească repede, pe tine într-un dormitor, pe el în celălalt.

Romanov nu putea face altceva decât să se supună, şi în câteva minute era legat zdravăn, cu mâinile la spate şi gleznele prinse de încheieturile mâinilor. Brosnan îi puse un căluş în gură şi aşeză culcat pe o parte.

— Sper că nu e prea incomod.

Romanov îl săgetă cu privirea şi Brosnan îl salută în batjocură, ieşi, trase uşa şi apoi o încuie exact în momentul când Devlin apăru din cealaltă cameră.

— E-n regulă, spuse Devlin. Hai s-o întindem.

Şi ieşiră repede.

*

Ceaţa se îndesise şi ploua torenţial când ajunseră la Brie-Comte-Robert. Găsiră aerodromul

fără nici o dificultate, la trei kilometri în celălalt capăt al oraşului.

Porţile din gardul de sârmă erau larg deschise. Locul era aproape total cufundat în beznă şi Brosnan văzu în lumina farurilor Citroenului betonul crăpat şi iarba care crescuse înaltă de ambele părţi ale pistei. Prin ceaţă se profilau patru hangare, iar sus, pe zid, fuseseră aprinse două lămpi. Ploaia cădea fără încetare în lumina lor.

O mică uşă se deschise într-unui din hangare şi apăru silueta unui om.

— Domnul Devlin? strigă el în engleză, după ce Brosnan opri motorul.

Devlin coborî primul din maşină.

— Eu sunt.

— Intraţi.

Hangarul era slab luminat, doar de două becuri. Erau acolo trei avioane. Un vechi Dakota, un Beaver şi un Navajo Chief-tain.

— Barney Graham.

Cel care le întinse mâna era un bărbat scund, vânjos, cu ochi albaştri spălăciţi. Purta o scurtă de pilot „Irving" din cel de-al doilea război mondial şi cizme de piele.

— Ai veşti de la Savary?

— Desigur. Ştiu că vreţi s-ajungeţi în Lake District. Poftiţi în birou.

Îl urmară şi zăriră mai multe hărţi terestre şi de aviaţie întinse pe birou.

— O noapte împuţită pentru o treabă împuţită.

— Vrei să spui că nu eşti dispus s-o faci? spuse Brosnan. Graham râse.

— Nu poţi să spui nu Mafiei corsicane. Sunt proprietarii acestui loc. Ei sunt pâinea mea cu unt, plus o mare cantitate de gem. Acum, ia spuneţi, unde anume vreţi să aterizaţi?

— La o veche bază RAF din timpul războiului, la sud de un loc numit Ravenglass. Aerodromul Tanningley.

— E un ţinut neprielnic zborurilor, spuse Graham. Un prieten de-al meu s-a izbit acolo de vârful unui munte, cu un bombardier Lancaster, în patruzeci şi trei. N-a supravieţuit decât trăgătorul din spate şi s-a ales cu ambele picioare rupte.

În timp ce vorbea, se duse la hartă.

— Uite aici este. Nu mai este folosit.

— Se pare că pista este perfect utilizabilă, spuse Devlin. Omul pe care-l urmărim cunoaşte bine locul. Chiar acum zboară într-acolo. A decolat la miezul nopţii.

— Cu ce avion?

— Un Cessna 310.

— Asta noapte e vânt din faţă, spuse Graham. Am verificat prognoza. Într-un avion ca ăla, îi reduce viteza până la o sută patruzeci. Cred că o s-ajungă acolo pe la patru şi jumătate. Poate chiar cinci, ceea ce ar fi tocmai bine. Se luminează şi poţi să vezi, iar pe un câmp ca acela, fără posibilităţi tehnice, nu se poate ghida la aterizare decât vizual, deci are nevoie de lumină.

Împături hărţile.

— Ca şi noi, de altfel.

Devlin se uită la ceas şi văzu că era ora două.

— Deci are un avans de două ore faţă de noi.

Graham clătină din cap.

— Avionul meu Navajo poate zbura cu o sută de mile la oră mai iute şi nici n-o să ne deranjeze la fel de mult vântul din faţă. Cred că putem ajunge în trei ore.

— Deci aterizăm la cinci.

Brosnan se întoarse spre Devlin.

— Chiar în fundul lui, aşa că haideţi să ne mişcăm.

— Staţi să vă mai explic un singur lucru înainte de a pleca, spuse Graham. Am nevoie de o destinaţie care să-i facă fericiţi pe cei de la controlul de trafic. Am anunţat deja la Orly că efectuez un zbor de urgenţă la Glasgow ca să ridic

un transport de sânge necesar azi după-amiază pentru o operaţie la Paris.

— Sânge? spuse Brosnan.

— Da, o grupă rară. Cunoşti chestiile astea. E un truc pe care-l folosim uneori când avem nevoie să efectuăm câte un zbor un pic mai ieşit din comun. Jean-Paul a aranjat deja prin telefon cu un contact de-al lui din Glasgow, după ce a vorbit cu dumneata, deci am o justificare legală pentru acest zbor.

— Şi unde intrăm noi în acţiune?

— Lake District este chiar pe rută şi nu intră în spaţiul aerian controlat. La momentul potrivit, cobor rapid, voi săriţi, iar eu decolez din nou şi ţin pumnii să nu ne observe nimeni pe vreun ecran radar. La ora aceea, în zori, nu prea sunt şanse.

— Şi dacă sunt?

— Găsesc eu ceva.

Graham zâmbi.

— Mi-am luat brevetul de pilot în RAF, în o mie nouă sute treizeci şi nouă, domnule. Fac meseria asta de mult timp. Nu prea mai au ce să mă înveţe. Dacă declar că am avut probleme cu instrumentele, n-au nici o dovadă că n-a fost aşa. Oricum, haideţi să pornim.

Deschiseră uşile hangarului şi Devlin şi cu Brosnan se urcară în Navajo. Era destul de spaţios înăuntru, cu locuri pentru zece persoane. Graham se urcă după ei şi ridică scăriţa, închizând uşa.

— N-am ca reper decât luminile de pe aripi, spuse el. Pe ceaţa asta decolarea o să fie mai neplăcută ca de obicei. Dacă suferiţi de rău de înălţime, închideţi ochii.

Motoarele se treziră la viaţă iar Devlin şi Brosnan îşi legară centurile, în timp ce el rulă pe pistă, ajunse la capătul ei şi întoarse în vânt.

— Ştii cum se spune în teatru, Martin? spuse Devlin. Aduce ghinion să-i urezi cuiva baftă.

— Mulţumesc foarte mult, îi spuse Brosnan. Este exact ce-mi trebuia.

După care intrară în ceaţă, Graham manevrând încet manşa pentru a stabili corect momentul înălţării, refuzând să sacrifice din putere pentru a câştiga înălţime, trăgând apoi brusc manşa până ce o simţi în stomac, atunci când instinctul îl anunţă că e bine ce face.

La 800 de picioare altitudine ieşiră din ceaţă; Graham crescu presiunea pe palonier în dreapta şi începu să vireze spre tribord.

*

Anne-Marie dormea de mult timp şi când se trezi zări primele raze de lumină ale zorilor brăzdând cerul. Foarte departe, în stânga, Insula Man apărea ca o umbră la orizont. Observă pe altimetru că zburau la 2000 de picioare altitudine. Când privi în jos, văzu dedesubt marea, o întindere pustie.

Auzi glasul lui Barry care vorbea în microfon, acoperind uruitul celor două motoare.

— Ronaldsway. Aici Golphe Alpha Yankee Foxtrot. Schimb cursul spre Blackpool.

Urmă o pauză, apoi spuse:

— Nu am nici o problemă, e doar o schimbare de plan. Încheiat mesajul.

Comută pe pilotul automat şi se întoarse spre ea, cu cătuşele într-o mână.

— Asta nu pentru că te cred atât de proastă încât să faci un tărăboi din care am muri amândoi, dar o să mă simt mai bine dacă ţi le pun la loc.

Ea nici măcar nu se împotrivi, n-avea rost, aşa că îşi oferi încheieturile mâinilor pentru a i se pune cătuşele.

— Eşti cuminte, rânji el. Instalează-te bine pe scaun şi distracţie plăcută. Acum urmează partea cea mai palpitantă.

Preluă din nou comanda şi coborî foarte repede.

14

Plecând cu maşina la aerodromul Tanningley, Henry Salter luase cu el, prevăzător, o foarfecă de doisprezece ţoii pentru sârmă. Tăie destul de uşor cu ea lanţul ruginit prins cu lacăt la poarta principală, se urcă înapoi în Land-Rover şi pătrunse cu maşina înăuntru.

Nu vizitase locul de ani de zile şi peste tot se vedeau semne de paragină. Iarba crescuse chiar şi printre crăpăturile din vechea pistă, iar acoperişurile a două dintre hangare erau căzute înăuntru.

Cel de-al treilea părea a fi într-o stare acceptabilă. Mai avea încă pe el inscripţia decolorată, cu vopsea albă, „Aeroclubul Tanningley". Cu puţin efort reuşi să împingă uşile şi se aventură înăuntru. Dar şi aici ploaia picura prin găurile din acoperiş. Era frig şi deprimant, începu să dârdâie şi îşi ridică gulerul de la haină. Auzi apoi în depărtare avionul şi alergă afară.

*

Cessna apăru dinspre mare la o altitudine foarte mică, se înclină spre tribord şi se lăsă în jos la capătul celălalt al pistei. Salter alergă spre el fluturând din braţe şi Cessna vira în direcţia lui şi rulă până în interiorul hangarului, uruitul celor două motoare ale sale umplând aerul. Barry opri motoarele, deschise uşa şi coborî pe aripă.

— Domnule Sinclair! spuse Salter cu glas pierit.

Barry se întinse înăuntrul avionului, o trase afară pe Anne-Marie şi o ajută să coboare pe pământ. Salter o cercetă cu privirea, observând îngrozit cătuşele.

— E-n regulă, hai s-o luăm din loc.

Barry o alergă pe Anne-Marie până la Land-Rover, o împinse pe bancheta din spate, se aşeză pe locul şoferului şi porni maşina, după ce urcă şi Salter pe scaunul de alături.

— Dar unde mergem?

— La Marsh. Sper că vasul dumitale, *Kathleen* e ancorat tot acolo, în golf.

— Desigur. Salter era uluit.

— Dar nu înţeleg.

— O să înţelegi, spuse Barry şi ieşi prin porţile principale.

— Staţi, îi spuse Salter. Mai bine să le inchid ca să nu observe cineva că sunt deschise şi să se întrebe ce se întâmplă.

Barry opri şi Salter se duse înapoi la porţi. Când reveni, se opri puţin lângă Land-Rover, cu capul întors, ascultând. Barry spuse nerăbdător:

— Ce este?

— Mi s-a părut că am auzit încă un avion. Cred că m-am înşelat.

— Hai, urcă, omule, pentru numele lui Dumnezeu! N-am vreme de pierdut, spuse Barry exasperat şi porni înainte ca Salter să apuce să închidă portiera.

*

Zgomotul pe care-l auzise Salter era produs de prima încercare de apropiere a avionului Navajo, dar vremea se înrăutăţise deja atât de mult încât plafonul coborâse până la opt sute de picioare şi Barney Graham se întoarse iarăşi spre mare.

— E prea riscant să intrăm orbeşte. O să ne ciocnim de munte înainte de a ne dumiri ce se întâmplă.

— Trebuie să ne pui jos, într-un fel sau altul, este absolut necesar, spuse Brosnan.

— Poate vreţi să săriţi? Graham înjură în şoaptă. Bine, o să încerc dinspre mare.

Viră spre mare, înclină avionul, coborî foarte jos şi ţâşni afară din ceaţă la cinci sute de picioare, zărind muntele venindu-le în întâmpinare.

Devlin văzu primul pista şi hangarele la câteva sute de metri spre tribord, prin ploaia neîndurătoare. Graham coborî rapid şi atât de jos, încât inclinând în ultima clipă avionul, chiar înainte de a ateriza, vârful aripii de la tribord era la numai şase picioare înălţime faţă de pământ. Avionul săltă greoi şi se îndreptă spre hangare.

— Afară, urlă Graham. Acum!

Ieşi din carlângă şi coborî scăriţa în câteva secunde. Brosnan coborî şi Devlin veni după el atât de repede încât se împiedică şi căzu. Scăriţa se ridică în urma lor şi în timp ce fugeau din calea lui, avionul rulă spre celălalt capăt al pistei, se opri o clipă, apoi ţâşni înainte uruind şi decolă.

În câteva clipe intrase deja în ceaţă şi nu mai rămase din el decât un zgomot care se pierdea în depărtare.

Devlin spuse:

— Să sperăm că am reuşit. Că n-am greşit.

Brosnan ajunsese deja la uşa întredeschisă a hangarului, o trase la o parte pe rotiţe, dând la iveală avionul Cessna.

— Ăsta e. Acum unde o fi Barry?

— Cred că asta o să ne poată spune individul acela, Salter, dar în caz că Barry are de gând să mai folosească drăcia asta, hai să ne asigurăm că n-o să mai poată.

Devlin scoase un Browning din buzunar, ochi calm şi trase în toate pneurile, pe rând. Cessna se zgâlţâi uşor în timp ce pneurile se dezumflau.

— Gata, spuse Brosnan. Acum hai s-o întindem, Liam. Conform hărţii, sunt circa opt kilometri până la Marsh End.

Dar norocul era de partea lor, căci după cinci minute de mers pe şoseaua principală, o camionetă cu bidoane de lapte îi depăşi şi opri în faţa lor.

Omul care scoase capul pe geam părea destul de vioi, deşi era atât de devreme. Era nebărbierit şi pe sub mantaua veche de ploaie i se vedea bluza de la pijama.

— Aţi păţit ceva?

— Am păţit, azi noapte, spuse Devlin calm. Am trecut peste deal din cealaltă vale şi ni s-a stricat maşina.

— La Wast Water?

— Exact. Cred că am mers vreo nouă kilometri pe jos.

— Ba cred că vreo doisprezece. Şi unde vreţi s-ajungeţi?

— Ştii unde stă domnul Salter?

— Trec în fiecare zi pe lângă casa lui. Dacă într-acolo mergeţi, urcaţi-vă în spate şi vă duc eu.

— Mulţumesc, spuse Devlin. Putem să sunăm de acolo la atelierul din localitate.

Se urcară în spate şi se aşezară pe vine între bidoanele de lapte. Brosnan spuse:

— Nu te pierzi niciodată cu firea, nu?

Devlin râânji.

— Tot ce ai de făcut este să trăieşti aşa cum trebuie.

*

Barry străbătu cu maşina drumul ce mărginea golful şi frână la capătul pontonului. *Kathleen* aştepta acolo tăcută, în ploaie, iar ceaţa învăluia mlaştina într-o cuvertură cenuşie. O ajută pe Anne-Marie să coboare şi o conduse de-a lungul pontonului, ţinând-o de cot.

Salter veni repede în urma lor.

— Dar ce aveţi de gând să faceţi, domnule Sinclair?

Barry o ajută pe Anne-Marie să treacă peste parapet.

— Am de gând să recuperez un obiect care-mi aparţine, domnule Salter, şi în acest scop am nevoie de vasul dumitale. După aceea, îţi încasezi cele cinci mii de lire, ne duci înapoi la aerodromul Tanningley şi eu îmi voi lua zborul, topindu-mă în această dimineaţă cenuşie, ca un duh care se desparte de lume. Sunt sigur că vei răsufla uşurat.

Salter rămase pe ponton, uitându-se la el prosteşte.

— Dar nu putem porni..

— De ce nu?

Barry se încruntă.

— Ultima dată când am fost aici mi-ai spus că nava *Kathleen* e întotdeauna pregătită să pornească în larg.

— Cheia de contact, spuse Salter. Nu pot porni motoarele fără ea şi cheia e acasă la mine.

Barry înjură.

— Atunci du-te şi ia-o, idiotule, şi cât mai repede!

Salter se întoarse, străbătu zorit pontonul şi se urcă în Land-Rover. Barry o împinse pe Anne-Marie pe punte şi o băgă în timonerie.

— Cum îţi place până acum?

Zâmbetul lui era rigid, ochii îi scânteiau de nerăbdare şi când îşi aprinse o ţigară, mâinile îi tremurară.

— Ai grijă, spuse Anne-Marie, încep să te lase nervii.

— Pe mine?

Râse surescitat.

— Poate la sfântu' aşteaptă.

Trase în jos clapeta de sub tabloul de bord. Mitraliera Sterling şi revolverul Smith and Wesson erau la locul lor. O ridică la loc şi ea spuse:

— Bietul Salter, soarta lui e pecetluită!

— Ştiu, spuse el. Dar nu-mi place să las o treabă neterminată. De ce s-a băgat?

O dădu la o parte, ridică uşor capacul banchetei şi scotoci înăuntru până ce găsi servieta. O deschise, verifică dacă banii mai erau acolo şi o închise la loc.

— Bugetul de război? spuse ea.

— Cam aşa ceva.

Ieşi în uşa timoneriei şi trase cu urechea.

— Vino încoace, spuse el blând.

— Poate nu se mai întoarce.

— Nu fi proastă.

— Ştiu eu? Părea foarte înspăimântat.

El se întoarse şi o privi, zâmbetul de pe faţă i se stinse, apoi o înşfacă de braţ, trăgând-o afară din timonerie, în goană pe punte şi pe scara ce cobora până la salon. O împinse înăuntru, încuie uşa şi se întoarse pe punte, sări peste parapet şi o luă la fugă pe ponton.

*

Camioneta cu lapte se îndepărtă, pierzându-se în ceaţă; Devlin şi Brosnan se întoarseră cu faţa spre plăcuţa aurie de lângă poartă.

— „Henry Salter-Pompe funebre. Loc de veci şi crematoriu", citi Devlin. Foarte atrăgător. Hai să vedem dacă e acasă.

Casa părea încremenită, ca şi cum i-ar fi aşteptat, tăcută în ploaia dimineţii, iar ei o luară spre partea din spate, ascunzându-se printre tufele de rododendroni. Se opriră, având în faţa lor curtea şi uşa de la şopron deschisă. Se auzi apropiindu-se un vehicul.

Land-Roverul coti în curte, merse puţin şi se opri. Salter coborî şi intră prin spate.

— Cred că ăsta e omul nostru, şopti Devlin. Are ceva de cadavru în înfăţişare, nu crezi?

*

Salter nu era deloc mulţumit. Toată afacerea asta mirosea urât şi Sinclair îl înfricoşa. Dar, pe de altă parte, nu prea avea de ales. Întinse mâna după cheia de contact agăţată pe panoul pentru chei de deasupra frigiderului şi în clipa aceea uşa se dădu de perete în spatele lui. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, se trezi ţintuit pe masă, cu mâna lui Brosnan încleştată de gâtul lui şi cu ţeava unui Mauser lipită de tâmplă.

Salter nu mai fusese niciodată atât de înspăimintat.

— Vă rog, nu! bâigui el.

Devlin spuse:

— Presupun că eşti Henry Salter.

— Da, spuse Salter şi Brosnan îi dădu drumul.

— Unde e Frank Barry?

Salter spuse:

— Frank Barry? Dar nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Brosnan îl înşfacă din nou.

— L-ai luat cu maşina de la aerodromul Tanningley acum o jumătate de oră.

— Pe omul acela îl chema Sinclair, Maurice Sinclair.

— Înţeleg, spuse Devlin. Şi era însoţit de o femeie tânără?

— Da. Când a dat-o jos din avion, avea cătuşe la mâini.

— Şi unde sunt acum?

— Mai la vale, spre mlaştini, pe nava mea, *Kathleen.* M-a trimis să-i aduc cheia de contact — uitaţi.

Arătă cheia pe care o avea în mâna dreaptă şi Brosnan spuse:

— Am s-o iau eu.

Devlin întrebă:

— A mai fost pe aici?

— Da. Acum câteva zile.

— Ca să ia lansatoarea de rachete?

Salter era uluit.

— Nu ştiu pentru ce-a venit aici. Am fost plătit ca să-i angajez nişte oameni. Au stat aici două zile, pe urmă au plecat.

Atâta ştiu.

Era limpede că spunea adevărul şi Devlin dădu din cap.

— Cum ajungem la vasul dumitale?

— Faceţi la stângă pe şoseaua principală. În dreapta o să vedeţi un indicator pe care scrie Golful Marsh End. *Kathleen* este ancorată la pontonul din golf. N-o puteţi confunda. E singura navă de acolo.

Devlin întinse mâna, rupse frânghia de rufe de deasupra chiuvetei şi i-o aruncă lui Brosnan.

— Hai, leagă-l, Martin.

Ieşi, se urcă în Land-Rover pe locul de lângă şofer şi îşi scoase Browningul. Scoase încărcătorul, împinse gloanţele unul câte unul cu unghia de la degetul mare şi îl reîncărcă cu multă grijă. Când tocmai termina, Brosnan ieşi pe uşa de la bucătărie şi se aşeză la volan.

Se întoarse spre Devlin, palid la faţă.

— Nu uita, Liam, că e al meu.

Devlin spuse:

— Japonezii cred că răzbunarea este o purificare, dar personal mă îndoiesc.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu Browningul pe genunchi şi Brosnan porni.

*

Scurtând prin grădină, Frank Barry văzu printre copaci că Land-Roverul mai era încă în curte şi se opri. Ce joc făcea Salter? Poate că fata avusese dreptate până la urmă..Când să-şi continue drumul, îl văzu pe Liam Devlin ieşind din casă şi traversând curtea.

Îi veni din instinct să strige la stafie ca s-o sperie şi s-o alunge, dar, ciudat, de fapt el se simţea brusc speriat. Se înjură pe el însuşi. Doar nu era un cretin superstiţios. Şi apoi îl văzu pe Martin Brosnan ieşind pe uşa bucătăriei, ocolind Land-Roverul până în cealaltă parte şi dispărând din vedere. O a doua stafie? Simţind că tremură, încercă să-şi recapete curajul cântărind în mână pistolul din buzunar. De câte ori trebuie să ucizi un om?

*

Când Barry ajunse la ponton, gâfâind după efortul făcut, era din nou stăpân pe el. Faptul că Devlin şi Brosnan erau încă în viaţă era o realitate. Orice explicaţie a situaţiei era deocamdată prea puţin importantă.

Alergă de-a lungul pontonului şi se opri să asculte. Land-Roverul se apropia deja prin ceaţă şi fără blestemata aia de cheie de contact nu putea să urnească vasul — în orice caz, nu cu ajutorul motorului.

Azvârli odgoanele la prova şi la pupa, împinse cât putu de tare proptindu-se în parapet şi sări în momentul când distanţa se mări brusc între *Kathleen* şi ponton. Distanţa ajunse într-o clipă până la vreo patru metri şi apoi, deodată, vasul o luă în derivă lateral, înapoi spre ponton. Când privi peste parapet, înţelese clar care era motivul, căci fluxul venea tare dinspre mlaştină.

Anne-Marie îi auzi paşii bubuind pe scară. Uşa de la salon se dădu în lături, el o înşfacă, o trase afară şi apoi în sus pe scară. Ea încremeni, fiind sigură că voia s-o omoare. Dar el o târî de-a lungul punţii şi o împinse în timonerie.

— Ce este? întrebă ea.

— S-a întors Mesia, spuse el furibund.

Şi atunci, Land-Roverul se ivi din ceaţă, se opri la capătul pontonului şi inima ei aproape că

încetă să mai bată.

*

Se petrecură foarte repede două lucruri. Barry sparse cu cotul geamul lateral al timoneriei şi Anne-Marie ţipă cât putu de tare:

— Păzea, Martin!

Barry o trânti jos şi trase de câteva ori prin geamul spart, în timp ce Devlin şi Brosnan fugeau pe ponton, cu capetele plecate. Distanţa dintre *Kathleen* şi ponton era acum de numai un metru şi Brosnan sări la pupa şi plonja în spatele cabinei de pe punte. Devlin alesese prova şi stătea ghemuit acolo unde nu putea fi văzut din timonerie.

— Hei, Frank, strigă el, ia spune, cum te simţi în această frumoasă dimineaţă?

— Se petrec miracole, Liam? îi răspunse Barry.

— Exact. Ne-a trimis dracul direct din iad ca să te luăm cu noi.

— Va trebui să mai aştepte puţin.

Barry o apucă pe Anne-Marie de păr cu o mână.

— Mă ridic acum împreună cu prietena ta Martin, strigă el. Dacă eu dispar, dispare şi ea. Ţine minte asta. Încearcă să mă dai gata şi ultimul meu gest va fi să apăs pe acest trăgaci.

O trase pe Anne-Marie în sus după el, ţinând-o strâns, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiţi, cu capul împins dureros spre spate şi pistolul proptit sub bărbie.

— Aveţi două alternative, spuse Barry. Ori moare acum, chiar dacă e să mor şi eu odată cu ea, ori veniţi aici şi puneţi armele jos.

— Nu, Martin, strigă Anne-Marie şi Barry îşi răsuci degetele în părul ei.

— Nu mă purtaţi cu vorba. Da sau nu.

După o clipă de tăcere, Brosnan se ridică ţinând în mână Mauserul.

— Aruncă-l în apă, spuse Barry.

Brosnan se execută cu un gest aproape degajat, fără a-l slăbi nici o secundă pe Barry din privire. Devlin se apropiase dinspre cealaltă parte a timoneriei şi era acum la numai doi metri distanţă, îşi aruncă Browningul în golf fără să i se spună.

— Aşa, spuse Barry. Apropiaţi-vă.

Glasul îi suna dogit, începând să se arate primele semne de tensiune.

— Am spus să vă apropiaţi!

Stăteau amândoi chiar la intrarea în timonerie.

— Dă-i drumul fetei, Frank, spuse Devlin.

— Sigur, de ce nu?

Barry o aruncă din timonerie drept în braţele lor. În acelaşi moment întinse mâna spre butonul de pe tabloul de bord, clapeta căzu şi cu mâna liberă luă mitraliera Sterling de pe suportul ei.

— Asta-i asul pe care-l ţineam în mânecă, Liam, zise el rânjind. De la tine am învăţat cât de important este, ţii minte?

Devlin spuse:

— Şi acum ce urmează? încă o execuţie?

— Încă nu, spuse Barry. Mai întâi, vreau să vă pun la treabă. La câteva sute de metri mai încolo, în golf, este un iaz printre trestii, pe fundul căruia se află un vas. În cabina lui este un obiect pe care-l doresc foarte mult. Poţi să te duci înot până acolo, Martin.

— Lansatoarea de rachete? întrebă Devlin. Foarte ingenios.

— Eşti extrem de bine informat, spuse Barry. Dar ajunge cu conversaţia. Martin, tu şi cu fata vă duceţi până la capătul scării, încet, încet. Până urnim chestia asta din loc, vreau să staţi amândoi în salon.

Îndreptă ţeava mitralierei spre Devlin.

— Tu ia-o înaintea lor, până la pupa.

Devlin porni primul. Brosnan o împinse pe Anne-Marie în faţa lui şi se întoarse mergând cu

spatele şi ocrotind-o astfel cu trupul lui, fără să-şi desprindă privirea aprigă de pe faţa lui Barry. Barry rămase unde era, în uşa timoneriei, cu mitraliera pregătită.

Brosnan spuse:

— Trebuia să fi rămas la fermă, Frank. Ai făcut o mare greşeală folosind nişte cretini ca ăia trei gangsteri din Nisa. La Belfast n-ar fi rezistat nici măcar o noapte rea de sâmbătă.

— Da. Ei, de data asta o să mă ocup personal de toate, îi răspunse Barry.

Brosnan se întoarse, îi dădu brânci lui Anne-Marie din spate făcând-o să se rostogolească pe scară, sări peste parapet în golf scufundându-se în apa maronie şi mirositoare, încercând să ajungă sub carena vasului, lovind disperat cu picioarele în mâlul gros de pe fund.

Barry trase o rafală cu mitraliera făcând să sară aşchii din parapet, dar era deja prea târziu. Alergă înainte şi trase din nou în apă. Brosnan nu se vedea. Anne-Marie apăru, ghemuită pe scară. Barry alergă în cealaltă parte şi mai trase o rafală în apă.

Devlin spuse:

— N-are rost, Frank, l-ai pierdut.

— Tacă-ţi gura, spuse Barry.

Devlin îşi aprinse pe îndelete o ţigară şi Brosnan, agăţat de prova, îl auzi spunând:

— Întotdeauna ai fost mic când a fost la o adică. Zii dacă nu-i aşa, Frank!

Barry veni spre el.

— Sunt destul de mare ca să te îngrop pe tine.

— Ai mai încercat o dată şi nu ţi-a reuşit. Devlin înaintă încet.

— Nu cred că o să te descurci mai bine acum.

Barry trase o singură rafală de patru sau cinci gloanţe care-i zdrenţui lui Devlin impermeabilul în partea stângă a pieptului, făcându-l să se răsucească. Urlă şi se prăvăli lângă timonerie.

Anne-Marie se târî spre el, împingându-se pe mâinile încătuşate, iar Brosnan se strecură peste parapetul de la babord şi întinse mâna în timonerie după revolverul Smith and Wesson.

Barry, simţind mişcarea, începu să se întoarcă şi Brosnan îl împuşcă în braţul drept; forţa împuşcăturii îl făcu să se rotească şi mitraliera îi sări din mână, zbură cu boltă peste parapet şi dispăru sub suprafaţa apei.

Barry stătea cu mâna încleştată pe braţul care-i sângera.

Brosnan spuse:

— Cheile de la cătuşe, Frank. Dă-le încoace.

Barry scotoci în buzunar cu degetele pătate de sânge, găsi cheile şi le lăsă să cadă pe punte, de unde le luă Anne-Marie şi se apucă să-şi deschidă cătuşele.

— Pe Dumnezeul meu, tu eşti cel mai abil, Martin! Întotdeauna ai fost, dar n-am crezut niciodată că o să ajungi să lucrezi pentru opoziţie.

— Asta n-o fac pentru ei, spuse Brosnan. O fac pentru Norah. Pentru ceea ce i-ai făcut ei. A murit urlând, Frank, legată de pat într-un spital de nebuni, din vina ta.

— Cine ţi-a spus asta e un mincinos.

Barry părea cu adevărat îngrozit.

— Francezii i-au făcut asta lui Norah, ticăloşii de la SDECE, de la Secţia Cinci. Ştii cum sunt aceşti *barbouzes*. Au încercat s-o facă să vorbească cu şocuri electrice. N-au reuşit, au trecut la droguri şi au mers prea departe.

Liam Devlin, rezemat de Anne-Marie, cu umărul însângerat, spuse cu glas pierit:

— Minţi!

— Jur pe Dumnezeu că e adevărat.

Barry se întoarse furios spre Brosnan.

— Eu s-o ucid pe Norah? Martin, ea a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată! Singura persoană pe care am pus-o vreodată înaintea mea.

— Mincinosule! strigă Brosnan şi trase de trei ori, foarte repede; primul glonte îl nimeri pe Barry în umăr, făcându-l să se răsucească, celelalte două în spinare, propulsându-l cu capul înainte, peste parapet, în apă.

Dintre trestii se înălţară nori de păsări chemându-se speriate una pe cealaltă. Brosnan se prăvăli pe punte.

— Mincinosul! şopti el şi se uită la Devlin. Sau n-a minţit?

Dar Devlin închisese ochii de durere şi nu află nici un răspuns în ei; văzu doar milă pe faţa lui Anne-Marie şi întoarse capul. Trebuia să fie tare. Ucigaşi plătiţi ca Barry vor fi întotdeauna înlocuiţi de alţi ucigaşi plătiţi. Chiar şi torţionarii francezi vor fi înlocuiţi cu alţii. Vina o purta cel care răspundea de totul, cel care dădea Ordinele. Ferguson? Primul ministru?

Ar fi dorit ca primul ministru să nu fie o femeie. Ar fi mai uşor să ucidă un bărbat.

*

Vesta antiglonţ îşi dovedise din nou utilitatea, preluând primul şoc al rafalei pe care Barry o trăsese în Devlin, dar unul din gloanţe îl atinsese de-a curmezişul umărului drept şi un altul îi trecuse prin partea de sus a braţului.

Brosnan îl bandajă cu îndemânare, având lângă el pe pat trusa de prim ajutor, a vasului. După ce termină, scoase una din fiolele de morfină pentru urgenţe.

— Asta o să-ţi ia durerea un timp.

Devlin, cenuşiu la faţă, izbuti să zâmbească.

— Ai fi ajuns un medic bun, Martin.

— Instruit în trupele de comando.

Anne-Marie spuse:

— Trebuie dus la spital.

— Da, dar nu aici, în Anglia. E cea mai sigură cale de a ajunge la puşcărie. Mai ai şalupa aceea la

Nisa, ca în vremurile bune?

— Da. De ce mă întrebi?

— Deci ştii s-o manevrezi şi pe asta.

— Sigur, nici o problemă. E o navă splendidă.

— E-n regulă. Cred că ajungi în Irlanda în opt ore. Liam o să-ţi spună pe unde s-o iei.

— Liam?

Anne-Marie se încruntă.

— Vrei să spui că nu vii cu noi? Dar nu pricep...

N-o băgă în seamă, ridică de jos servieta lui Barry pe care o găsise în timonerie şi o deschise, arătându-i lui Devlin banii dinăuntru.

— Aici sunt pe puţin treizeci de mii de lire, dacă nu mai mult. Dă-mi numele unui om din Londra care ar face orice pentru o asemenea sumă. Un pungaş cinstit, neimplicat în politică.

Devlin spuse ostenit:

— Las-o baltă, Martin. Acum nu mai merită.

— Liam, Ferguson ne-a minţit în privinţa lui Norah.

— Bine, a minţit, spuse Devlin. A socotit că scopul scuză mijloacele. Voia să-l vadă mort pe Frank Barry.

— Toţi voiau să-l vadă mort pe Frank Barry, spuse Martin cu glas scăzut. Ferguson, DI5, Cabinetul, primul ministru. Unde se opreşte acest lanţ? Cineva trebuie să plătească, Liam. M-am săturat să fiu folosit în interesul altora, să fiu târât prin foc şi pară de dragul vostru.

Devlin clătină din cap.

— Nu, Martin.

Brosnan spuse răspicat:

— Îmi datorezi asta, Liam. Tu m-ai vârât în povestea asta.

— Eu te-am ajutat să fii liber, fir-ai să fii! izbucni Devlin.

— Liber?

Brosnan râse sarcastic.

— Cine e liber?

Anne-Marie îi uimi pe amândoi, spunând:

— Spune-i, Liam. Dă-i ce-ţi cere şi hai să plecăm de-aici. Lasă-l să se ducă naibii încotro doreşte.

Se întoarse şi urcă scara. Brosnan spuse:

— Aştept.

Devlin îşi luă o ţigară şi Brosnan i-o aprinse.

— Nu pot să-ţi dau un nume de bărbat, dar acum câţiva ani am cunoscut o femeie. N-avea nici o legătură cu politica. Nici măcar nu era irlandeză. Era un fel de evreică germană. Lily Winter. Avea o casă pe Great India Wharf, în Wapping. Cred că ea ar putea fi ceea ce cauţi.

Brosnan închise servieta şi se ridică.

— Şi numărul de telefon al lui Ferguson.

Devlin i-l spuse şi Brosnan dădu din cap.

— Mulţumesc. La revedere, Liam!

Se întoarse şi urcă scara.

Anne-Marie căuta ceva prin timonerie şi el scoase din buzunar cheia de contact şi spuse:

— Asta cauţi?

Ea i-o luă din mână şi o răsuci în contact. Motoarele porniră.

— Totul e-n regulă, spuse Brosnan.

— Ce vrei să-ţi spun? întrebă ea furioasă. Să dea Dumnezeu să mori în Irlanda!

Era cel mai vechi toast irlandez. Brosnan spuse:

— Excelentă urare, dar nu prea e posibilă.

Trecu peste parapet şi privi cum *Kathleen* se desprinde de ponton şi porneşte în aval, dispărând în ceaţă. Abia după aceea se întoarse şi se îndreptă spre Land-Rover.

*

În dormitorul lui Salter era o varietate atât de mare de îmbrăcăminte, încât Brosnan ajunse la concluzia că antreprenorul de pompe funebre avea obiceiul să jefuiască morţii. Făcu un duş, scăpând

de duhoarea apei din golf şi îşi alese un costum gri de tweed, o cămaşă de lână şi o cravată asortată. Mai alese şi un impermeabil şi coborî în living, unde-l lăsase pe Salter legat de scaun.

Se uită la ceasul de pe perete. Era abia şapte dimineaţa şi-i spuse lui Salter:

— Când vine personalul?

— După ce m-a sunat Sinclair, le-am spus să-şi ia liber dimineaţă.

— Deci vor veni pe la prânz?

— Da.

Salter îşi umezi buzele uscate.

— Îţi fac o favoare şi-i las pe ei să te găsească legat. În felul acesta, când vor ieşi lucrurile la lumină, vei putea să pretinzi că ai fost silit să iei parte la tot ce s-a întâmplat aici.

Salter spuse:

— Vă sunt recunoscător. Pot să vă întreb ceva? Domnul Sinclair a murit?

— Da, spuse Brosnan şi plecă, închizând uşa.

Peste câteva clipe, Salter auzi Land-Roverul pornind. Se îndepărtă pe alee şi apoi zgomotul motorului se pierdu în depărtare. Îşi slăbi cât putu mâinile din strânsoare şi rămase aşa, încercând să inventeze ce va spune poliţiei.

15

Într-un timp, acea porţiune a Tamisei de sub podul Londrei, denumită „The Pool", precum şi cursul ei inferior au fost centrul transportului naval al lumii. Acele zile erau de mult apuse şi, când Brosnan se îndreptă în acea marţi seara, prin Wapping, spre docuri, văzu numai paragină, macarale ruginite ţintind spre cer, antrepozite pustii cu ferestrele bătute în scânduri.

Undeva, coborând încet pe fluviu, un vas dădu semnalul de ceaţă; cu excepţia acelui sunet

sumbru, ar fi putut fi singura făptură vie care mai rămăsese pe lume.

O coti spre Great India Wharf, trecu de docurile în care nu era nici o navă şi ajunse la un depozit de la capătul cheiului, a cărui faţadă dădea spre fluviu. Pe o tăbliţă stătea scris „Winter & Co. — Importatori". Brosnan deschise mica uşă din poarta principală şi intră.

Depozitul era ticsit cu mobilă veche de toate soiurile. Era întuneric, aşa cum fusese şi la ultima lui vizită, dar de data aceasta se auzea muzică din micul birou cu pereţi de sticlă din capătul unei scări abrupte.

— Doamnă Winter? strigă el.

Uşa biroului se deschise şi muzica se revărsă afară.

— Dumneata eşti, domnule Brosnan?

— Da.

Femeia mai aprinse o lumină ca să-l vadă, se duse până la balustradă şi se uită în jos. Avea pe puţin şaptezeci de ani şi părul îi era tras spre spate de pe faţa gălbejită ca un pergament şi strâns într-un coc de modă veche. Purta un taior de tweed cu o fustă care-i ajungea aproape până la glezne. Cu mâna dreaptă ţinea strâns de zgardă unul din cei mai splendizi câini pe care-i văzuse Brosnan vreodată — un Dobermann negru cu cafeniu.

Vorbea excelent englezeşte, dar cu un uşor accent german.

— Să ştii că mă interesează persoana dumitale, domnule Brosnan. Karl n-a scos un sunet prima oară când m-ai vizitat şi nici acum. Nu ştiu să mai fi făcut asta vreodată.

— Ştiţi cum se zice, spuse Brosnan. Copiii şi câinii simt întotdeauna.

Urcă scara şi mângâie uşor câinele pe cap, intrând după ea în birou. Sursa muzicii era un casetofon aşezat pe birou. Cântecul era: „O zi ceţoasă la Londra", dar Brosnan nu recunoscu cântăreţul.

— Al Bowlly, spuse ea: Cel mai bun cântăreţ care a existat vreodată. A fost omorât în timpul bombardării Londrei. L-am auzit cântând la restaurantul „Monseigneur" din Piccadilly, cu Roy Fox şi orchestra lui. Asta se întâmpla în o mie nouă sute treizeci şi doi, înainte de a face prostia să mă întorc în Germania după ce a murit tata.

Brosnan îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a biroului, ascultând vocea aceea obsedantă cântând un cântec dintr-o altă lume, care, dintr-un motiv oarecare, atingea o coardă adâncă din sufletul lui.

— Îţi place? spuse ea.

— O, da. Întotdeauna mi-au plăcut oraşele noaptea sau în zorii zilei. Ceaţă, străzi umede, acea certitudine totală că undeva mai încolo, după primul colţ, te aşteaptă ceva minunat sau uluitor. Asta, bineînţeles, când eşti tânăr şi încă mai crezi.

Cântecul se sfârşi şi ea opri casetofonul.

— Eu am încetat să mai cred la Dachau, domnule Brosnan.

Îşi trase mâneca în sus şi-i arătă numărul tatuat pe braţ. Brosnan îşi scoase scurta şi îşi descheie manşeta de la cămaşă. Ea îi trase braţul peste birou şi examină neîncrezătoare numărul de deţinut.

— Dar nu se poate să fi fost în lagăr, eşti prea tânăr. Nu înţeleg.

— Ceva similar, spuse el. N-aveam cuptoare, dar de obicei singura cale de ieşire era cu picioarele înainte.

— Cu excepţia dumitale?

Îşi puse scurta pe el.

— Da, se poate spune că am făcut o excepţie.

Ea îşi fixă o ţigară cu capătul aurit într-un ţigaret de fildeş şi îl privi iscoditoare în timp ce el îi dădu un foc.

— Ai adus banii?

— Da.

Brosnan puse servieta lui Barry pe birou şi o deschise. Ea se uită la teancurile de bancnote de douăzeci de lire dinăuntru şi luă unul în mână.

— Cât ai aici?

— Treizeci şi cinci de mii de lire.

Stătu un timp cu privirea pironită pe servietă, apoi o închise.

— Asta înseamnă o groază de bani. După Dachau, când m-am întors în Anglia în patruzeci şi cinci, banii erau singurul lucru care conta pentru mine, domnule Brosnan. Vezi dumneata, încetasem să mai cred în oameni.

Se ridică şi se îndreptă spre o măsuţă, unde turnă cafea în două ceşti, dintr-un ibric electric.

— Am devenit, pur şi simplu din întâmplare, achiziţioner de mărfuri furate, ajungând cel mai căutat achiziţioner din Londra, înainte de a-mi încheia activitatea. Am avut de-a face cu toţi. Toţi prinţii lumii interlope. Fraţii Kray, banda Richardson...

— Şi Liam Devlin?

— Liam, dragul de el.

Zâmbi.

— Cu el a fost altceva. Ţineam la el.

— Şi afacerea în care era implicat?

— Nu mă interesa câtuşi de puţin. Când a avut nevoie de paşapoarte, i-am făcut rost. Sau traficanţi de arme din Europa sau numele vreunui medic de încredere. Chestiuni de genul ăsta, dar asta a fost de mult. Acum, după cum vezi, mă ocup de mobilă.

Tăcu o clipă, apoi deschise din nou servieta.

— E într-adevăr o mare sumă de bani.

— Dacă mă ajutaţi, sunt toţi ai dumneavoastră.

— Şi ce trebuie să fac pentru asta, domnule Brosnan? Asta-i problema. Ce ai de gând?

— Asta mă priveşte.

Ea clătină din cap.

— Ai o aură de om furios, domnule Brosnan, şi asta nu-i bine. Dă-mi mâinile.

— Mâinile? spuse el.

— Da. Prevăd viitorul. Sunt mediu. Dar probabil că simţi asta. Am să-ţi demonstrez.

Mâinile ei erau reci şi moi, amintindu-i, fără să ştie de ce, de bunica lui maternă din Dublin, de copilărie, de aşternuturi curate, de rozmarin şi levănţică. Apoi îl strânse tare şi el simţi brusc o pişcătură ca după un mic şoc electric. Făcuse asta cu ochii închişi şi acum îi deschise, întinse mâinile, îi atinse faţa şi zâmbi.

— Da, spuse ea. Acum văd totul.

Brosnan spuse:

— Nu înţeleg.

Glasul ei se schimbase, era energică şi avea tonul unui om de afaceri.

— Femeia pe care o cauţi poate fi găsită acasă mâine seară.

— Acasă, întrebă Brosnan cu glas răguşit. Dar asta înseamnă în Downing Street 10. Nici un muritor nu pătrunde acolo.

— În aparenţă este imposibil. Nu poate intra nimeni fără invitaţie personală sau o legitimaţie oficială verificată foarte strict de poliţiştii de la uşă şi de oficialităţile dinăuntru. Totuşi, este interesant că toate dineurile oficiale şi recepţiile sunt organizate de furnizori din afară.

— Şi...

— Mâine seară la şase şi jumătate, primul ministru dă o petrecere de Crăciun pentru cel puţin o sută de oameni. În principal, membri ai personalului, foşti şi actuali. Funcţionari, dactilografe, oameni de serviciu — toţi vor fi acolo. Recepţia va avea loc în aşa-numita Sală a Coloanelor. Am făcut deja demersurile ca să fii inclus în personalul folosit de furnizori, în calitate de chelner.

Brosnan era şocat de o asemenea enormitate.

— Şi cum o să reuşim? Nici nu cunosc configuraţia locului. Ea deschise un sertar şi scoase din el o foaie de hârtie împăturită.

— Aici ai planul parterului şi al primelor etaje. E foarte simplu.

El o despături şi o examină.

— Dar de unde o aveţi?

— Din informaţii puse la dispoziţia tuturor în diverse articole din ziare şi reviste publicate de-a lungul anilor, spuse ea. Îţi trebuie o legitimaţie oficială cu fotografia dumitale. Acest gen de fals nu prezintă nici o dificultate pentru omul pe care-l folosesc eu. Dar deosebit de importantă este chestiunea înfăţişării dumitale. Va fi necesar să fie considerabil modificată înainte de a fi făcută fotografia.

— Şi cum fac asta?

— Am un vechi prieten specialist în asemenea chestiuni. Îţi propun să te întorci aici mai târziu. Să zicem la zece. Lichidează camera de la hotel. Acum e preferabil să stai aici.

— E în regulă.

Se ridică şi se-ndreptă spre uşă. Ea spuse:

— A, era să uit! Am făcut investigaţii la Dublin. În prezent Devlin este internat în sanatoriul Mountjoy. Se pare că se simte bine.

— Era cu el şi o femeie tânără?

— Da. S-a mutat ieri în vila lui Devlin din Mayo.

Brosnan dădu din cap.

— Bine, atunci e în regulă.

Coborî scara de oţel şi Dobermannul se duse tăcut la balustradă, uitându-se după el cum pleacă. Abia după ce se trânti uşa de afară se întoarse la stăpâna lui.

*

În biroul primului ministru era întuneric, singura lumină fiind dată de veioza de pe birou.

Scria preocupată când fu introdus Ferguson.

— Brigadierul Ferguson, doamnă prim-ministru, anunţă secretarul şi ieşi.

Nu catadixi să-şi ridice privirea, continuând să scrie şi întrucât protocolul nu-i permitea să se aşeze fără să fie invitat, Ferguson era silit să stea în picioare ca un şcolar, în faţa biroului. În cele din urmă se opri din scris, se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi ridică privirea spre el. Faţa ei era calmă, dar privirea era rece.

— V-am citit raportul asupra afacerii Brosnan, Brigadiere. Presupun că n-aţi omis nimic.

— Din câte ştiu eu, nimic, doamnă. Aveţi cuvântul meu, o asigură Ferguson.

— Bine, atunci să ne ocupăm de punctul cel mai important, în acest raport vă declaraţi intenţia de a căuta lansatoarea de rachete conform instrucţiunilor primite de la acest individ, Brosnan. Aţi realizat vreun progres?

— Sunt fericit să vă raportez că am recuperat obiectul în chestiune chiar astăzi după-amiază, doamnă prim-ministru. Am fost personal de faţă.

Era ceva ce nu va uita curând şi îl trecu un fior amintindu-şi cadavrele scoase unul după altul de scafandri.

— Deci avem cel puţin speranţa că vom restabili încrederea dintre noi şi guvernul vest-german.

Deschise dosarul şi bătu în el uşor cu degetul.

— În copia după raportul dumneavoastră originar, găsită în posesia femeii Baxter, nu este menţionată fata aceea, Norah Cassidy. Detaliile asupra acestei oribile poveşti apar numai în raportul pe care l-aţi predat adineauri. De ce, Brigadiere? V-a fost cumva ruşine?

Ferguson nu ştia ce să spună. Ea continuă:

— Deci în privinţa lui Norah Cassidy l-aţi minţit pe profesorul Devlin şi, prin el, şi pe Brosnan.

— Am considerat că este necesar, doamnă. Aveam nevoie să-l înfurii pe Brosnan, înţelegeţi, şi apoi, aşa cum se întâmplă deseori în asemenea cazuri, situaţia mi-a scăpat din mână.

— Eu nu cred că scopul scuză mijloacele, Brigadiere. Eu cred în imperative morale.

Se înfuriase.

— Nu am nici cea mai mică înţelegere faţă de Martin Brosnan şi faţă de ceea ce reprezintă el. Şi nici faţă de Devlin, dacă e să vorbim cinstit, oricât de uluitor de fermecător vi se pare vouă, tuturor. În concepţia mea, un terorist rămâne un terorist şi exact asta erau aceşti doi indivizi.

— Da, doamnă, spuse Ferguson.

— Acestea fiind zise, l-aţi minţit pe Brosnan; l-aţi dus de nas şi pentru asta vă învinovăţeşte nu numai pe dumneavoastră, dar şi pe mine prin dumneavoastră. Pe scurt, cam aceasta ar fi în general situaţia pe care v-a schiţat-o când v-a sunat alaltăieri?

— Da, doamnă prim-ministru. Mai exact, cuvintele lui au fost acestea: „Cineva trebuie să plătească. În condiţiile de faţă, mă voi ocupa personal de această doamnă". Apoi a închis telefonul.

Ea dădu din cap, foarte calmă, câtuşi de puţin speriată.

— Credeţi că intenţionează să mă asasineze, Brigadiere?

— Dumnezeu ştie, doamnă. E un individ foarte complicat.

— Îmi închipui.

Răsfoi dosarul.

— Trandafiri. Câtă înfumurare!

Îl închise brusc şi se îndreptă în scaun.

— De obicei îmi fac părerea asupra unui om în zece secunde şi nu-mi place să se dovedească apoi că m-am înşelat. În aceste condiţii, vă încredinţez dumneavoastră protecţia mea personală, Brigadiere. Cum vi se pare?

— O responsabilitate deosebit de importantă, doamnă prim-ministru.

— E în regulă, mă bucur că luaţi treaba în serios. N-am nici cea mai mică intenţie să-mi modific programul, sunt mult prea aglomerată. Şi încă un lucru, n-am chef să-mi văd chipul lângă cel al lui Brosnan pe prima pagină din „Daily Express", cu titluri melodramatice de genul „Un pistolar nebun al IRA o pândeşte pe doamna prim-ministru". Orice faceţi, vă rog să procedaţi discret.

— Întocmai, doamnă.

Îi întinse o foaie dactilografiată.

— Acesta este programul meu pentru mâine. Jos veţi găsi pregătite legitimaţii pentru dumneavoastră şi asistentul dumneavoastră, ca să puteţi circula în voie în Downing Street sau în Camera Comunelor.

Îşi luă stiloul de pe masă.

— Îmi închipui că e o sarcină destul de simplă să-l prindeţi, Brigadiere. Acum plecaţi. Am de lucru.

Apăsă pe o sonerie şi când el ajunse la uşă, uşa îi era deja deschisă de către tânărul secretar care-l condusese sus.

*

Ferguson îi spuse şoferului să oprească pe chei şi i se adresă lui Fox.

— Hai să facem o plimbare, Harry.

Porniră pe trotuar, şoferul venind la pas după ei. În cele din urmă, Ferguson se opri şi se rezemă de zid, privind dincolo de râu.

— E de rău, sir?

— N-a fost deloc încântată, Harry. Ultima oară când am încasat o asemenea muştruluială a fost la şcoală, din partea învăţătorului. Aveam doisprezece ani pe atunci.

Îşi scoase portofelul, extrase din el un cartonaş şi i-l dădu lui Fox.

— Ce-i asta, sir?

— O legitimaţie specială, Harry, ca să pătrunzi în Downing Street sau în Camera Comunelor oricând doreşti. M-a însărcinat cu protecţia ei personală până se lămureşte această afacere.

— Înţeleg.

Fox puse bine cartonaşul.

— Nu cred că detectivii ei personali vor fi foarte încântaţi de asta.

Ferguson scoase programul pe care i-l dăduse ea şi-l despături.

— Aici scrie tot ce face mâine. Citeşte-mi.

Scoase un trabuc dintr-o cutiuţă de piele şi îl aprinse cu grijă. Fox studie foaia.

— Dumnezeule! Începe la şase şi jumătate dimineaţa şi nu se opreşte până la unu noaptea.

— Ştiu. Spune-mi punctele care ţi se par mai importante.

— Şedinţă de cabinet dimineaţa, durează două ore. În Downing Street.

Fox se încruntă.

— Cred că aici ar fi o posibilitate, sir.

— Care anume?

— Slujba de comemorare a lordului Mountbatten. Credeţi că s-ar putea să încerce acolo?

— Nu ştiu, spuse Ferguson. Ce mai scrie?

— Înapoi în Downing Street. La ora trei la Camera Comunelor. Apoi iarăşi în Downing Street pentru o întrunire cu miniştrii. Aşa... apoi dă un interviu la radio şi îl primeşte pe ambasadorul vest-german care se pare că se retrage.

— Altceva?

— O serată de Crăciun cu personalul în Sala Coloanelor, la optsprezece treizeci. Înainte de ora nouă trebuie să fie din nou la Camera Comunelor, la un dineu. După aceea, înapoi acasă, să lucreze.

Îi înapoie hârtia lui Ferguson.

— Mă întreb dacă i se plătesc orele suplimentare.

— Deci singurul punct vulnerabil pare să fie comemorarea lui Mountbatten la catedrala St. Paul. Cine va mai fi de faţă? Prinţul Charles, prinţesa Margareta.

Se strâmbă.

— Ultimul loc în care ne-ar trebui o bombă.

Fox răspunse:

— Dar Brosnan n-a operat niciodată cu bombe, sir.

— Întotdeauna există un început.

— Chiar credeţi aşa ceva, sir?

— Nu. Ferguson oftă.

— Nu e stilul lui. Flăcăul nostru e ultimul samurai, care năvăleşte călare cu sabia în mână, înfruntând gloanţele.

Se întoarseră la Bentley şi se urcară în el.

— Totuşi, singurul punct nevralgic este slujba de la catedrală, spuse Fox. Toate celelalte au loc fie în Downing Street, fie în Camera Comunelor şi n-are nici o şansă să pătrundă la numărul 10.

— Camera Comunelor e un loc perfid, spuse Ferguson. O mulţime de oameni intră şi ies. Alegătorii vin să-şi vadă deputaţii din parlament şi aşa mai departe.

Fox spuse:

— Deci, care-i următoarea noastră mişcare?

— Convocam o întrunire a tuturor părţilor interesate.

Ferguson se uită la ceas.

— Ne întâlnim în biroul meu de la sediu la ora unsprezece. Nu se admit refuzuri. Prioritate maximă. Vreau să-i văd pe toţi şefii departamentelor principale ale DI5. Vreau să fie prezent şi Serviciul Special. Ştii cu cine să vorbeşti?

— Da, sir, spuse Fox. O să punem mâna pe el, sir. Trebuie.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de optimist, spuse Charles Ferguson lăsându-se pe spetează şi închizând ochii.

*

Brosnan şedea în faţa măsuţei de toaletă, cu un prosop în jurul umerilor şi privea cum bătrânul îi trecea un pieptene de oţel prin părul lui lung care avea acum culoarea galben pai.

— E-n regulă, spuse el. Sunt într-adevăr foarte mulţumit. Acum bineînţeles că trebuie să-l tăiem aproape pe tot.

Luă de pe masă o foarfecă şi se apucă de lucru, fredonând încetişor. Avea cel puţin aceeaşi vârstă ca Lily Winter şi semăna atât de bine cu ea la faţă încât ar fi putut fi frate şi soră.

Ea şedea pe un taburet şi privea. Aprinse o ţigară şi i-o dădu lui Brosnan.

— Shlomo e foarte deştept. Şi-a început cariera într-un cabaret evreiesc din Amsterdam. A fugit chiar înainte de a veni nemţii.

— Am lucrat ani de zile la studiourile din Elstree.

Bătrânul înlocuise acum foarfecele cu un brici foarte ascuţit.

— Erau acolo Margaret Lockwood, James Mason. Am lucrat cu toate vedetele. Domnul Noel Coward mi-a dăruit odată o tabacheră. Pe ea era gravat: „Lui Shlomo, magicianul, de la Maestru".

Părul lui Brosnan avea acum o lungime mai normală şi bătrânul îl usca repede cu foehnul şi-l despărţi frumos cu o cărare. Deosebirea era uluitoare, mai ales datorită sprâncenelor decolorate.

— Fantastic, spuse Brosnan.

— Încă nu e gata. Acum arătaţi doar altfel. După ce voi termina, o să fiţi cu totul altă persoană. Întindeţi buza de sus şi ţineţi-o aşa până vă spun eu.

Brosnan făcu întocmai. Bătrânul îi fixă cu grijă o mustaţă blondă. Luă foarfeca şi o potrivi.

— Uneori fac asta pentru celebrităţi. De pildă, vedete pop care vor să târguiască la „Harrods" fără să fie urmărite de admiratori.

— Dar eu? spuse Brosnan. De cine credeţi că nu vreau să fiu urmărit?

— Nici nu vreau să ştiu. Nu mă interesează. Îmi păreţi un băiat bun.

Shlomo dădu din umeri.

— Mie mi-e de ajuns dacă Lily e mulţumită. Deschideţi gura. Brosnan făcu întocmai şi bătrânul îi introduse cu grijă nişte tampoane sub obraji.

Privi în oglindă faţa lui Brosnan peste umărul lui.

— Nu cred că avem nevoie şi de inele în nas, ce zici, Lily?

Ea clătină din cap.

— Doar ochelari.

Aveau lentile albăstrui şi rama de aur şi păreau cumpăraţi în Europa. Efectul era de-a dreptul uluitor. Bărbatul care-l privea pe Brosnan din oglindă îi era total necunoscut.

— N-am vrut să te facem să arăţi ca un străin, spuse Lily. Pentru că dacă spui, de pildă, că eşti danez, precis că o să dai de un chelner danez veritabil, aşa că e mai bine să fii pur şi simplu George Jackson din Manchester.

Privi din nou peste umărul lui şi dădu din cap.

— Aşa e foarte bine. Acum hai să te fotografiezi.

*

Ferguson stătea într-o parte a scării de la intrarea principal; a catedralei St. Paul şi urmărea cum se urcă în maşini familia regală. Ceremonia în memoria lui Mountbatten se terminase fără nici un fel de incidente. Doamna prim-ministru, îmbrăcată

cu un taior negru, coborî treptele, se urcă în maşină şi plecă.

Fox spuse:

— Aici a mers bine, slavă Domnului.

Şi coborâră amândoi treptele în timp ce Bentleyul trase la scară.

— Problema este, adăugă el după ce se urcară, întrucât acesta a fost singurul moment al zilei de azi când ar fi fost o ţintă uşoară, ce mai facem acum?

— Ne ţinem scai de ea, Harry, îi spuse Ferguson. E tot ce putem face.

Bătu în geamul dinspre şofer şi acesta porni numaidecât, luând-o după maşina primului ministru.

*

Apropiindu-se ora optsprezece treizeci, la demisolul imobilului din Downing Street 10 activitatea era în toi. Soseau deja primii oaspeţi, căci fuseseră invitaţi mulţi membri ai personalului, ieşiţi la pensie. Intrarea din spate, păzită pe dinăuntru de un sergent de poliţie în uniformă, era deschisă şi şase chelneri alergau încoace şi-ncolo, cărând navete cu vin şi alte produse necesare pentru petrecere, dintr-o furgonetă parcată în faţa uşii.

Brosnan era unul dintre ei şi în timp ce se clătina cărând două cutii cu bere la sticlă, sergentul de poliţie spuse:

— Poţi să laşi oricând doreşti una din astea aici. Brosnan zâmbi vesel şi îşi continuă drumul spre bucătărie, unde i se porunci imediat să ajute la aşezarea paharelor. Câţiva din ceilalţi chelneri erau deja la treabă, îi văzuse plecând. Îi trecu deodată prin minte că asta s-ar putea să fie tot, că rezultatul eforturilor sale va fi faptul că ajunsese până la bucătărie. În acel moment intră Oberchelnerul şi-l bătu pe umăr.

— Tu... Cum te cheamă?

— Jackson, domnule.

— Bine, pune-ţi echipamentul şi vino încoace. E nevoie de tine.

Brosnan îşi scoase haina de lucru din stofă închisă la culoare şi o atârnă în cuier, apoi îşi puse haina albă de chelner şi scoase din buzunar mănuşile albe. Şi le trase cu grijă pe mâini şi îşi strecură o mână sub haină, pipăind revolverul Smith and Wesson lipit de spate, vârât în centură pe sub cămaşă. Apoi luă o tavă de argint, trase aer adânc în piept şi porni pe culoar.

*

Doamna prim-ministru, îmbrăcată într-o rochie verde de seară, se plimba printre oaspeţi cu soţul şi fiica ei, distrându-se minunat. Brosnan o observa din celălalt capăt al încăperii în timp ce îşi croia drum prin mulţime cu tava pe care se aflau pahare cu vin alb.

După ce se goli, se întoarse la masa de servit şi Oberchelnerul îi spuse să adune paharele goale şi să le ducă la bucătărie. Brosnan se execută, făcând de trei ori drumul până la bucătărie şi înapoi.

Adevărul era că acum, după ce pătrunsese acolo, habar n-avea ce va urma. Şi, deodată, când se întoarse a treia oară din bucătărie, o văzu pe doamna prim-ministru despărţindu-se de un grup de oameni, cu zâmbetul pe faţă, şi ieşind prin uşile duble deschise, luând-o în sus pe scara principală.

Îşi aminti planul pe care-l studiase cu deosebită atenţie. Biroul ei privat, Salonul Alb şi Salonul Albastru erau toate sus.

La masa de serviciu se deschideau sticle de şampanie. Aşteptă la rând cu ceilalţi chelneri şi luă şi el una. Era aglomeraţie şi zăpăceală. Luă două

pahare de la capătul mesei, le puse cu grijă pe tavă lângă sticla de şampanie, apoi se îndreptă spre hol prin mulţimea zgomotoasă. Era pustiu pentru moment. Urcă, fără să ezite, scara spre primul etaj.

*

Doamna prim-ministru şedea la biroul ei, citind o notă şi făcând însemnări, când se auzi o bătaie în uşă. Uşa se deschise şi Brosnan intră. Închise uşa cu grijă în urma lui şi înainta.

Ea îşi ridică privirea, surprinsă.

— Ce naiba ai acolo?

Brosnan avea gâtul uscat, inima îi bătea tare şi simţea extrem de acut apăsarea revolverului în spinare. Rosti încet şi cu glasul destul de răguşit:

— Şampanie, doamnă.

— N-am comandat nici o şampanie.

— Oberul mi-a spus să v-o aduc sus împreună cu două pahare, doamnă. A insistat chiar.

— Două pahare.

Deodată zâmbi.

— A, înţeleg. Bine, las-o pe masă.

Se apucă din nou de scris. Fruntea lui Brosnan era acoperită de sudoare când puse tava jos, pe o măsuţă pentru cafea. Se îndreptă de spate şi privi spre ea, în timp ce îşi strecură mâna sub haină căutând patul revolverului Smith and Wesson. În trei secunde se va sfârşi.

Pentru ea, nu şi pentru el.

Se va sfârşi vreodată pentru el?

— Poţi să pleci, spuse ea fără să-şi ridice privirea.

Nu exist pentru ea, se gândi el, şi totuşi eu sunt moartea ei. O, Norah, vei fi oare răzbunată prin această faptă sau prin oricare alta?

Zări trandafirii din vaza de cristal de pe o măsuţă aşezată mai la o parte. Trandafiri albi de Crăciun cu lujere lungi.

— Nu mai doriţi nimic, doamnă?

— Nu, mulţumesc, spuse ea cu o umbră de enervare în glas.

Nu-şi ridică privirea nici când el, cu inima bătându-i iute, luă un trandafir din vază şi îl puse pe tava de argint lângă cele două pahare.

Deschise uşa, ieşi şi o închise din nou uşurel.

Holul era pustiu când coborî scara pe lângă portretele tuturor prim-miniştrilor care trecuseră pe acolo înaintea ei. Se amestecă în mulţime, luă o tavă de pe masă şi începu să adune pahare goale. După ce umplu tava, se întoarse în bucătărie.

Culoarul fremăta de activitate întrucât petrecerea se apropia de sfârşit şi uşa din spate stătea deschisă, în timp ce chelnerii cărau navetele cu sticle goale afară, la furgonetă.

Brosnan intră în bucătărie, îşi scoase haina albă de chelner şi o agăţă în cuier. Apoi îşi puse haina de lucru, luă o navetă şi ieşi pe culoar, trecând pe lângă sergentul care stătea lângă uşa deschisă. Se aşeză la coada care se făcuse la spatele furgonetei, îşi predă naveta, apoi ocoli spre cealaltă parte şi tăie printr-o curte cu o mică peluză de iarbă în mijloc.

Pe Downing Street forfoteau oaspeţii care plecau, mulţi din ei veniţi de jos şi pornind în căutarea unui taxi. Brosnan se amestecă pur şi simplu în acea mulţime veselă, dădu colţul spre White-hall şi se îndepărtă în pas vioi.

*

După vreo cinci minute, primul ministru îşi termină însemnările. Se ridică, ocoli biroul şi porni spre uşă, intenţionând să se întoarcă jos. Aruncă întâmplător o privire spre şampania şi paharele de pe tavă, când trecu pe lângă ele, şi deodată se opri. Apoi se întoarse repede la birou şi apăsă pe interfon.

*

Ferguson spuse:

— A dispărut, doamnă, nu-i nici urmă de el.

— Nici urmă, nu? Acum cred şi eu că nu mai e!

Trandafirul se afla pe birou între ei. Ferguson spuse, cu un glas aproape plângăreţ:

— Nu înţeleg. Ce joc face?

— Dar e foarte simplu, Brigadiere, nu înţelegeţi?

Ridică trandafirul.

— Nimeni nu e în siguranţă, asta ne spune domnul Brosnan. Asta-i lumea pe care noi am creat-o.

Ferguson îngheţă când ea puse jos trandafirul, cu mare grijă.

— Şi acum, domnule Brigadier, am să cobor la oaspeţii care au mai rămas.

El îi deschise uşa şi ea trecu pe lângă el.

*

Se auzea iarăşi muzica în momentul când Brosnan deschise uşa şi pătrunse în depozit, iar în biroul de sus, de deasupra lui, era lumină. Urcă încet treptele de oţel şi deschise uşa. Lily Winter şedea la birou, examinând un colier vechi cu un monoclu. Dobermannul se ridică, traversă încăperea şi se lipi de Brosnan.

Ea îşi scoase monoclul şi se uită lung la el.

— Deci te-ai dus să te războieşti şi în loc de asta ai căzut la pace.

— De unde ştiaţi?

— Prostule!

Scoase dintr-un sertar o sticlă de brandy şi un pahar şi îl umplu.

— Poftim. Crezi cumva că te-aş fi ajutat de la bun început dacă n-aş fi simţit asta în tine?

— Am fost la fel de aproape de ea cum sunt de dumneavoastră, spuse Brosnan şi paharul îi

tremură în mână. Erau câţiva trandafiri de iarnă într-o vază. Am pus unul pe tavă şi am plecat.

— Un splendid gest romantic! Şi ce-ai dovedit cu el?

— Am încheiat o pace separată, spuse Brosnan. O pace separată.

Se întinse pe patul de la perete, cu privirea aţintită spre tavan.

— Mă simt brusc bătrân — cu adevărat bătrân. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg.

Glasul ei părea să vină de foarte departe. Închise ochii şi, după un timp, paharul îi alunecă din mână şi adormi.

16

Într-o rezervă de la al treilea etaj al sanatoriului Mountjoy din Dublin, Liam Devlin se căznea cu multă răbdare să se stăpânească în timp ce infirmiera îi scotea pansamentele de la umăr şi de la braţ. Infirmiera şefă, o femeie energică, la fel de scorţoasă ca boneta apretată de pe capul ei, stătea în spatele chirurgului, privind în timp ce el îşi inspecta opera.

— Foarte bine, spuse el. E într-adevăr foarte bine.

Îi făcu semn din cap infirmierei.

— Pansament nou, te rog.

Devlin spuse plângăreţ.

— Patrick, pentru numele lui Dumnezeu, când pot să mă duc acasă? Aici e un loc îngrozitor. Nu se vede nimic de băut şi încearcă să te oprească şi de la fumat.

— O săptămână, Liam, spuse chirurgul, el însuşi un distins profesor la Trinity College. Încă o săptămină şi mă mai gândesc.

Se întoarse spre infirmiera şefă.

— Accidentele astea de maşină produc leziuni teribile. Teribile. A avut noroc.

— Iar tutunul şi whiskyul nu ajută deloc, spuse ea. Sunt sigură că sunteţi de acord, domnule profesor.

— Da, desigur. Ai perfectă dreptate.

Îi deschise uşa şi el se întoarse spre Devlin şi dădu neputincios din umeri.

— Mai trec mâine să te văd, Liam.

După ce se închise uşa, Devlin spuse:

— Doamne, ce dură e! Zău că e dură.

Infirmiera zâmbi în timp ce termina de schimbat pansamentul şi bandajele.

— Domnule profesor, doar nu vă aşteptaţi să fac vreun comentariu! Vă aduc ceaiul peste o jumătate de oră.

Ieşi şi el se rezemă iarăşi de pernă. Se auzi o bătaie timidă în uşă şi intră o tânără stagiară. Ţinea în mâini un pachet lunguieţ şi subţire învelit în hârtie aurie şi legat cu o fundă.

— Ce naiba-i asta? întrebă Devlin.

— De la Interflora. A fost adus adineauri. Să vi-l deschid?

— Mi se pare o idee sănătoasă.

El stătea culcat privind-o cum desface ambalajul pe masă.

— Interesant!

Se întoarse ţinând în mână un cilindru de plastic ce conţinea un singur trandafir.

— Cineva vă iubeşte, domnule profesor.

Devlin rămase acolo întins, privind mult timp trandafirul.

— E şi o carte de vizită?

— Nu văd nimic.

— Nu, nici n-avea rost.

— Ştiţi de la cine e?

— O, da, spuse Devlin cu blândeţe. Ştiu de la cine e. Lasă-l pe pat.

Stagiara ieşi şi el rămase acolo, privind trandafirul,şi deodată zâmbi.

— Ai dreptate, Martin, spuse el blând, bineînţeles că trebuie să sărbătorim puţin evenimentul.

Întinse mâna, strâmbându-se de durere, deschise dulăpiorul de lângă pat şi scoase o sticlă de Bushmills şi un pachet de ţigări.

*

Era una din cele mai frumoase seri pe care le trăise Anne-Marie Audin. Şedea în faţa unui şevalet la marginea stâncilor de sub vila lui Devlin şi picta foarte repede, încercând să prindă ultimele raze de lumină ale amurgului. Sub ea se întindea Golful Killala şi peste apă, în depărtare, se vedea umbra purpurie a munţilor din Donegal.

Se auziră paşi în spatele ei. Nu privi în jur, fiindcă un al şaselea simţ îi spuse cine trebuie să fie. Brosnan zise:

— Te perfecţionezi tot mereu. Fundalul e fantastic. Ea îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Ce-i cu părul tău?

— E o poveste lungă.

Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Te-ai răzgândit? spuse ea.

— Cam aşa ceva. Uitasem câtă linişte e aici.

Ea se opri din pictat şi se întoarse să se uite la el, dar chipul ei era întunecat în lumina amurgului.

— Dar pentru cât timp, Martin?

Nu putea să-i dea un răspuns — nici un răspuns. Marea era calmă, cerul de culoarea alamei. O pasăre a furtunii ţipă strident coborând puţin deasupra capetelor lor şi zbură apoi peste apă.

Table of Contents

Title page
Paris 1979

Table of Contents

Title page 1
Paris 1979 14